SFINX

MUZICĂ

MIHAI PĂTRAȘCU

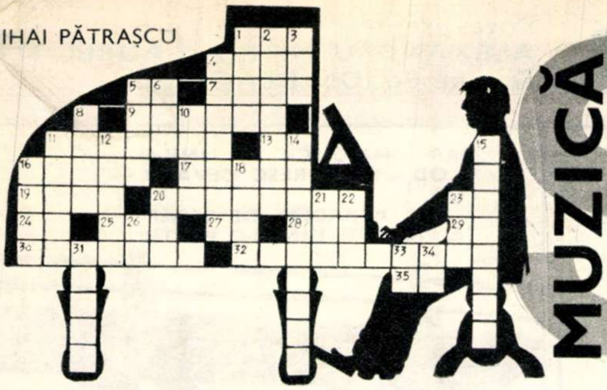

ORIZONTAL: 1) Sunet muzical. 4) Mai puțin de 1/8 dintr-un ton. 5) Notă muzicală întoarsă! 7) Instrument muzical de suflat. 9) Cea mai înaltă voce. 11) Compoziție muzicală (pl.) 13) Aceeași notă de mai sus!!! 16) Mal. 17) A lua ceva pe seama sa. 19) Oraș în județul Arad. 20) Cum ți se cere să fii pentru a executa o partitură cu brio. 23) Simbolul cadmiului. 24) Început de romanță! 25) De două ori, e tobă africană! 27) ...de picup, de exemplu! 28) Prefix... în gama diatonică. 29) «Ciobănaș la... m-aș duce», spune un cîntec. 30) Do-mi-sol-do! 32) Ornament melodic. 35) Acut!

VERTICAL: 1) Instrument muzical de percuție. 2) Game care au aceeași denumire, dar diferă ca mod. 3) Instrument muzical atribuit lui Pan. 4) Cîntă-n cor (fem.) 5) Acompaniament din note prelungite (pop.) 6) Caracterul unei succesiuni de sunete care alcătuiesc o piesă muzicală. 8) Motiv melodic dintr-o piesă muzicală (pl.) 10) Instrument preferat de compozitori. 11) Acord care are la bază o terță mică și o cvintă perfectă. 12) Un fel de cobze. 14) Instrument muzical foarte îndrăgit de napolitani. 15) Sunetul al treilea din orice gamă majoră sau minoră. 16) Instrument muzical, simbol al inspirației poetice. 18) A cînta gama de jos în sus. 20) Amintire abia înfiripată! 21) Marcă de aparate de radio. 22) Un trio imperfect! 23) Ansamblu vocal. 26) Argint. 31) Semne de întrerupere a cîntării. 33) «Silabă» de trompetă! 34) Vechiul «do».

„GREȘELI" DE TIPAR

Vă prezentăm mai jos o strofă dintr-o cunoscută poezie creată de un mare poet clasic român. La culegerea textului însă, din «greșeală», în fiecare vers a fost schimbat cîte un cuvînt.

«În aer ciocîrlia, pe cuiburi rîndunele,
Pe arborii pădurii un roi de păsărele
Cu-o caldă ciripire la soare se-ncălzesc
Și pe deasupra casei nagîții se-nvîrtesc».

Puteți voi, oare, judecînd după tema și stilul versurilor, să aflați cine este autorul și care este titlul poeziei? De asemenea vă rugăm să precizați care sînt cele patru cuvinte străine care au fost introduse în text.

GHICITORI ASTRONOMICE

Există oare vreun loc pe Pămînt în care ziua să fie egală cu noaptea în tot cursul anului?

Există oare vreo zi din an în care Soarele să răsară la ora 6 și să apună la ora 18 (după ora locală) pe întreg Pămîntul?

La ce oră va răsări Soarele în localitățile de pe linia Ecuatorului în ziua de 1 ianuarie? Dar la 1 iulie?

SARADĂ

Prima parte din cuvînt,
Pot s-o spun cu legămînt
Că-i cuvînt ce nu mi-e drag.
Unii chiar îi spun «ciomag».

Iar a doua va să iasă
Din lulea, din horn de casă.
Ambele de le uniți,
Un miros plăcut găsiți.

Prof. ILIE I. MIREA

FILATELIE

Cîteva timbre dintr-o serie tematică interesantă: peștii exotici, prezentată de emiratul Qatar din Arabia.

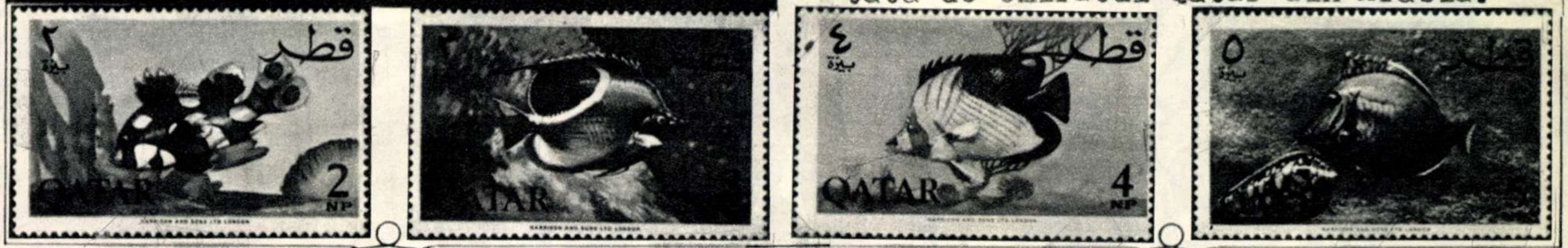

ADRIAN ANDRONIC

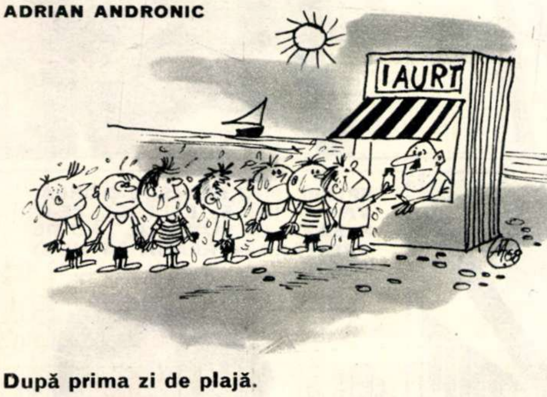

După prima zi de plajă.

BIVERB (2,7)

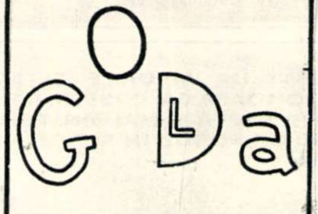

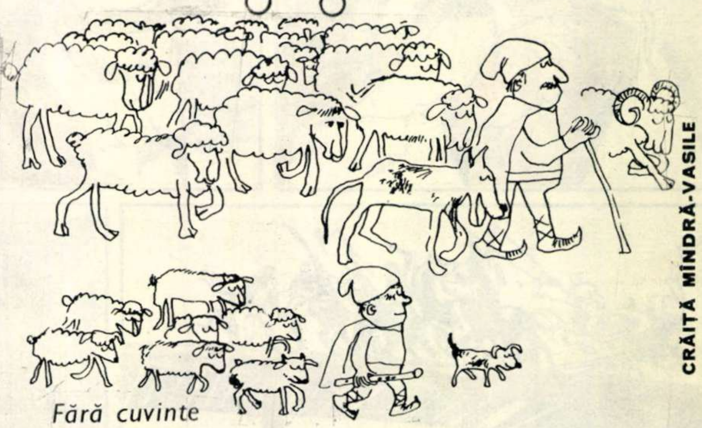

Fără cuvinte

CRĂIȚĂ MÎNDRĂ-VASILE

ÎN NUMĂRUL VIITOR DOUĂ NOI POVESTIRI ÎN IMAGINI:

GIUVAIERURILE LUI BASARAB

și

PUTEREA VOINȚEI

În același număr veți putea citi:

ZILE DE TABĂRĂ ÎN EXCLAMAȚII — întîmplări vesele de la munte și mare

EXCURSIE ÎN CARPAȚI — o ascensiune pe Vîrful Omul, acasă la... timpul probabil

CORIGENT LA GEOGRAFIE, o povestire de Costache Anton

PIONIERI ROMÂNI AI AUTOMOBILULUI

O nouă aventură a lui Scatiu și Babușcă în OSTROVUL LUPILOR

ALBINA COPIILOR

Începînd cu numărul 24/1968, revista **«ALBINA»**, *reluînd firul unei vechi tradiții, publică săptămînal, sub îngrijirea poetului Victor Tulbure,* **ALBINA COPIILOR**, *o rubrică dedicată celor mai tineri cititori.*

Îi urăm zbor îndelung și rodnic, spre bucuria cititorilor săi.

108

Biblioteca Regională

MIU-AL-FLORILOR

Povestire de
ALEXANDRU MITRU și AUREL TITA
Desene de ION DEAC - CLUJ

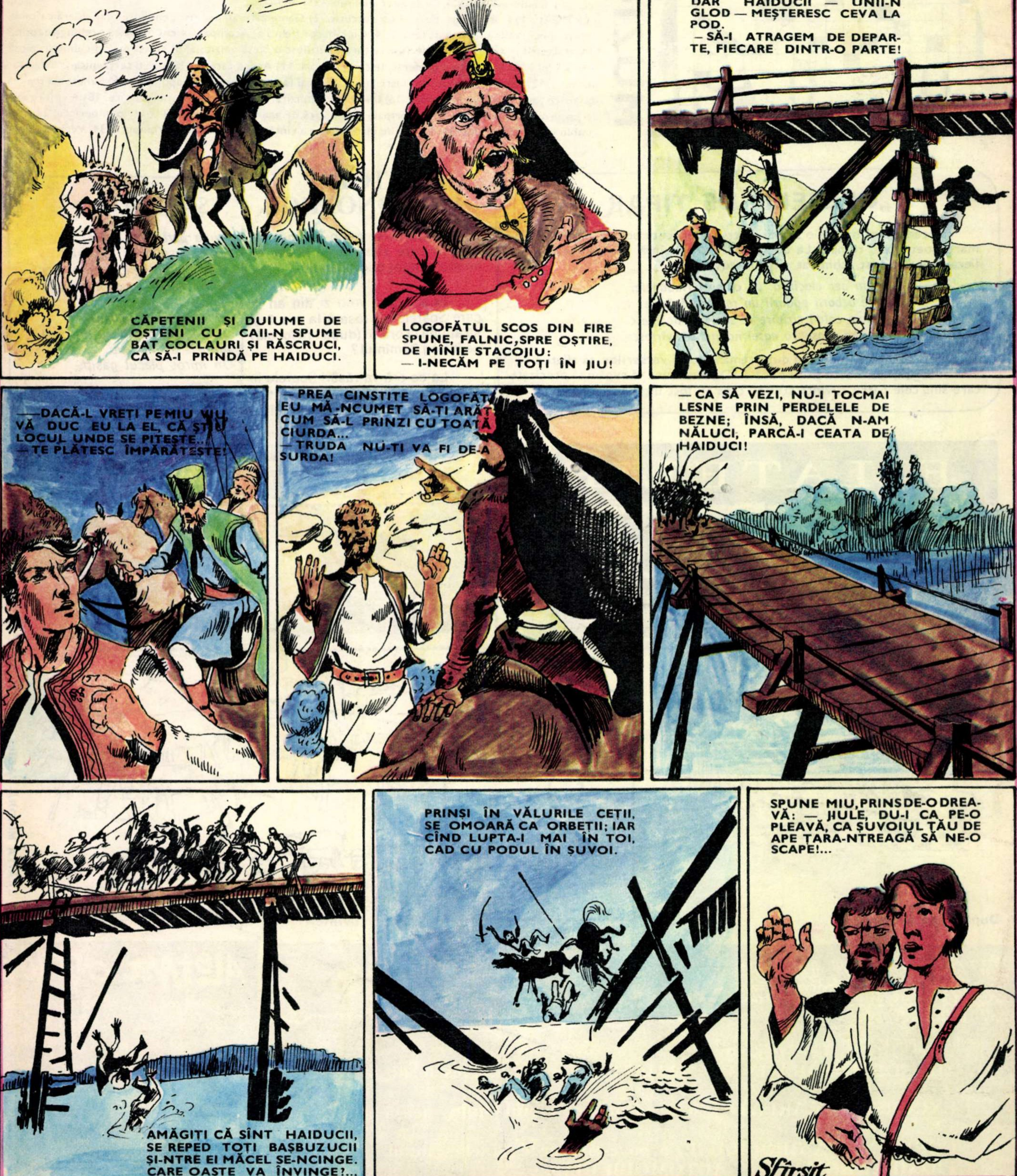
CĂPETENII ȘI DUIUME DE OȘTENI CU CAII-N SPUME BAT COCLAURI ȘI RĂSCRUCI, CA SĂ-I PRINDĂ PE HAIDUCI.
LOGOFĂTUL SCOS DIN FIRE SPUNE, FALNIC, SPRE OȘTIRE, DE MÎNIE STACOJIU:
— I-NECĂM PE TOȚI ÎN JIU!
DAR HAIDUCII — UNII-N GLOD — MEȘTERESC CEVA LA POD.
— SĂ-I ATRAGEM DE DEPARTE, FIECARE DINTR-O PARTE!
— DACĂ-L VREȚI PE MIU VIU, VĂ DUC EU LA EL, CĂ ȘTIU LOCUL UNDE SE PITEȘTE...
— TE PLĂTESC ÎMPĂRĂTEȘTE!
— PREA CINSTITE LOGOFĂT, EU MĂ-NCUMET SĂ-ȚI ARĂT CUM SĂ-L PRINZI CU TOATĂ CIURDA...
— TRUDA NU-ȚI VA FI DE-A SURDA!
— CA SĂ VEZI, NU-I TOCMAI LESNE PRIN PERDELELE DE BEZNE; ÎNSĂ, DACĂ N-AM NĂLUCI, PARCĂ-I CEATA DE HAIDUCI!
AMĂGIȚI CĂ SÎNT HAIDUCII, SE REPED TOȚI BAȘBUZUCII ȘI-NTRE EI MĂCEL SE-NCINGE. CARE OASTE VA ÎNVINGE?...
PRINȘI ÎN VĂLURILE CEȚII, SE OMOARĂ CA ORBEȚII; IAR CÎND LUPTA-I MAI ÎN TOI, CAD CU PODUL ÎN ȘUVOI.
SPUNE MIU, PRINS DE-O DREAVĂ: — JIULE, DU-I CA PE-O PLEAVĂ, CA ȘUVOIUL TĂU DE APE ȚARA-NTREAGĂ SĂ NE-O SCAPE!...
Sfîrșit

PREȚUL 1 LEU

Cutezătorii 25 Revistă săptămînală. Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Redactor șef: **Mihai Negulescu.** Redactor șef-adjunct: **Petre Ghelmez.** Secretar general de redacție: **Ovidiu Zotta.** Administrația: Editura **Scînteia,** București, Piața Scînteii nr. 1, tel 176020 Tiparul: Combinatul Poligrafic **Casa Scînteii.** Prezentare artistică: **Pompiliu Dumitrescu.** Prezentare grafică: **Lucia Sicomaș.**

Biblioteca Raională
Tg.-Mureș, RAM.

Cutezătorii

26

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 27 IUNIE
1968, ANUL II

SPRE CABANĂ

CERERE pentru LECTURĂ în SALĂ
(se notează un singur titlu)
Autor - Titlu
Nr. Vol.
Data
Numele cititorului
Cota
Nr. vol.
Nr. inv.
Semnătura cititorului
Nr. permis

„DRUM BUN, SPRE ÎNĂLȚIMI!“

Foto: Grigore PREPELIȚĂ

PLENARA COMITETULUI CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN

În ziua de 19 iunie a.c. a avut loc plenara Comitetului Central al Partidului Comunist Român. Plenara a dezbătut proiectul Codului penal al Republicii Socialiste România, apreciind că acesta oglindește realitățile sociale ale țării, ale drepturilor și libertăților cetățenești, necesitățile dezvoltării democrației, întăririi legalității și ordinii de drept în întreaga viață socială, corespunzător actualei etape de dezvoltare a societății socialiste. S-a hotărît ca proiectul noului Cod penal, cu amendamentele rezultate din discuția publică, să fie supus dezbaterii și legiferării în cadrul Marii Adunări Naționale.

S-au discutat și s-au aprobat importante măsuri în vederea anihilării urmărilor secetei și a realizării nivelului general de dezvoltare a economiei naționale, prevăzut în planul de stat al acestui an. Comitetul Central a exprimat convingerea că oamenii muncii din industrie și agricultură, din toate sectoarele vieții noastre sociale, sub conducerea organelor și organizațiilor de partid, vor depune susținute eforturi pentru înfăptuirea acestor măsuri, pentru asigurarea progresului și prosperității continue a României socialiste.

Plenara a adoptat de asemenea o seamă de hotărîri privitoare la alte sectoare sociale și ale activității economiei și a ascultat informarea cu privire la organizarea municipiilor, orașelor, comunelor și la constituirea organelor locale de partid și de stat, aprobînd măsurile care au fost luate în acest sens.

În cursul dezbaterilor tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al C.C. al P.C.R., a subliniat importanța deosebită a problemelor aflate în dezbaterea plenarei, ocupîndu-se de fiecare în parte, dînd indicații cu privire la rezolvarea lor. Măsurile preconizate de plenară, demonstrînd consecvența cu care conducerea partidului înfăptuiește hotărîrile Congresului al IX-lea al P.C.R. și ale Conferinței Naționale, reprezintă — a spus tovarășul Nicolae Ceaușescu — «o expresie elocventă a creșterii continue a rolului conducător al partidului nostru în societate, a îndeplinirii înaltelor îndatoriri ce-i revin față de clasa muncitoare, de popor, față de destinele patriei noastre socialiste».

LUCRĂRILE SESIUNII MARII ADUNĂRI NAȚIONALE

Joi 21 iunie au fost reluate în ședință plenară lucrările sesiunii a X-a a celei de-a V-a legislaturi a Marii Adunări Naționale.

Marea Adunare Națională a dezbătut și a legiferat mai multe proiecte de legi printre care CODUL PENAL AL REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA.

ECRAN

Expoziția „Tinere speranțe“

Expoziția «Tinere speranțe» a continuat să solicite atenția vizitatorilor pînă în ultima zi, la ora închiderii. Aparatele tehnice, aero, navo și rachetomodelele, fotografiile, obiecte de artizanat, desenele și picturile celor mai tinere speranțe au făcut ca Saloanele Dalles să cunoască timp de două săptămîni adevărate zile de sărbătoare ale talentului, hărniciei și ingeniozității.

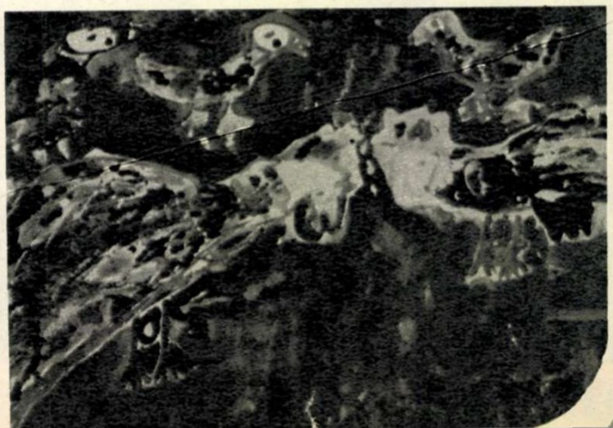

Desen de **CIOBANU RODICA** cl. a VII-a B, Turda.

ZILE DE TABĂRĂ, ÎN EXCLAMAȚII!

...Și eu unde dorm? În cortul acela? Nu vreau, e prea la mijloc. Nici aici, e prea la margine. O să stau dincoace. Dar nu-l ia vîntul? A, nu mi-e frică nici de furtună, eu sînt din Constanța! Vă dați seama... Nu, nu se compară litoralul cu muntele. Marea e ceva, cum să vă spun, sublim! Poftiți? De ce mă duc să joc volei? Habar n-am. Nu, nu vreau nici la izvor. Care cascadă? Poate mîine. Trist, eu? Retras?! Nu, deloc, tovarășe comandant, dar eu nu-i cunosc pe băieții ăștia. Ei sînt prieteni, au problemele lor. Da, știu, nu s-au cunoscut dinainte, dar mie mi-e întotdeauna greu să mă acomodez, am o fire specială, meditativă. Așa sîntem noi, probabil că e influența mării. Prefer să stau aici. Îi scriu mamei. În fiecare zi îi scriu. Dar îi spun că sînt vesel și alerg toată ziua. De ce s-o întristez?

... Olariooo! Ia priviți unde m-am urcat! Atenție, cine-mi face o fotografie? Zîmbesc la cerere: ca Alain Delon, ca Florin Piersic... Cine a spus «ca Fernandel»?!

... Ce să fac, tovarășe comandant, dacă nu pot să dorm după-amiaza! Mi-e imposibil! Am o fire foarte activă. De ce îi trezesc și pe ceilalți? Sînt sociabil, îmi place să fiu înconjurat de prieteni! Așa sîntem noi, cei de pe litoral, explozivi, prietenoși, dinamici! Probabil că e influența mării!

... Acum ce mai facem? La cascadă am fost, la izvor am fost, peștera o știm pe dinafară. Propun o ascensiune! Se spune că acolo, pe vîrful Caprei, sînt scoici pietrificate. Din mezozoic! Istoria pămîntului, vă dați seama?

... De ce nu scriu acasă? Am scris săptămîna trecută! Bine, tovarășe comandant, scriu chiar acum. «Dragă mamă, sînt sănătos, toată ziua nu mă mișc de lîngă tovarășul comandant. Pe curînd, Vasile». Cum, e o scrisoare prea scurtă? Dacă n-am timp... N-am spus adevărul? Păi de ce s-o neliniștesc! Așa mi-a spus, să nu mă mișc de lîngă dumneavoastră! Și la urma-urmelor, n-am exagerat cu nimic. Nu sînteți dumneavoastră întotdeauna cu noi? Ei, sigur că o mai ștergem prin pădure, dar tot ne găsiți!

... A! Tovarășe comandant, dați-mi voie să mă mut eu în cortul acela de la margine! Știți, e un băiat acolo, cam sperios. Se teme, zice că e prea aproape de pădure. Trec eu în locul lui! Mulțumesc! Știți, e frumos și la noi, la mare, dar aici, pe munte, e altceva. Am să vin în fiecare an!

... Azi plecăm. Păcat. Ce-i asta?! Mi-au cusut pijamaua de cearșaf! Ia să mă descos încetișor, și să-i ung cu pastă de dinți pe nas! Buni băieți. Trebuie să facem schimb de adrese.

... A venit autobuzul. Unde mi-o fi batista... Uite că tocmai acum n-o găsesc. Și ce dacă plîng? Tu nu plîngi? El nu plînge? Noi plecăm! Și ce mult e pîn' la anul...

Ovidiu **ZOTTA**

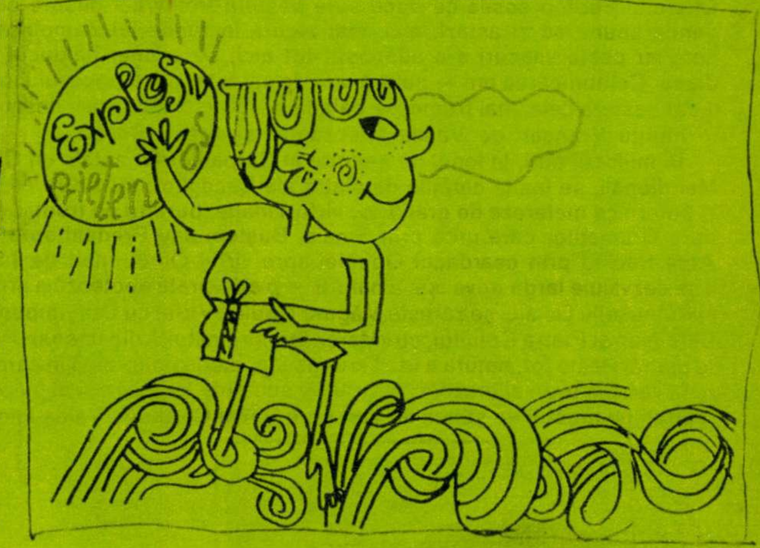

SERIA A V-A

1. În anii puterii populare s-a creat o importantă instituție, cea mai mare din țara noastră de acest fel unde se cercetează cele mai moderne metode științifice a mijloacelor de dezvoltare intensivă a agriculturii, precum și a culturii plantelor tehnice.

Care este numele exact al acestei instituții?

2. Priviți cu atenție desenul și spuneți cîte triunghiuri se găsesc înscrise între cele cinci laturi?

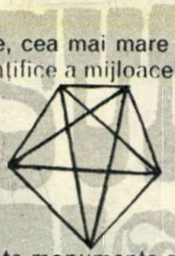

3. În imaginea de jos vedeți unul dintre cele mai interesante monumente ale naturii din patria noastră. El este de fapt un munte cu o compoziție chimică neobișnuită, care strălucește în soare cu schimbătoare irizații. În mijlocul muntelui, cu margini verzi ca smaraldul, se află un lac ce poartă numele de «Lacul miresei».

Răspundeți unde se găsește acest munte și din ce este alcătuit.

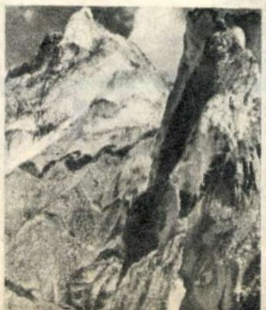

CUPON Nr.5

Răspunsuri

1. ....

2. ....

3. ....

EXCURSIE

Născuți în puternice convulsii telurice, Alpii și Himalaia s-au izolat la înălțimi înspăimîntătoare, foarte greu accesibile, și de aceea sînt triști în solitudinea zăpezilor veșnice. Se pare însă că la geneza Carpaților noștri competiția geologică a fost fără pretenții de superlative așa că sînt mai puțin patetici. Asupra lor însă natura a revărsat comori de frumuseți, iar cărările lor și unele dintre cele mai tăinuite cotloane, au fost străbătute și cunoscute cu aproape nouă milenii î.e.n. Faptul acesta ni-l confirmă marea așezare mezolitică din poiana «La Scaune» situată la 1 328 m altitudine, pe muntele Ceahlău. E de presupus că vînătorii acestei așezări au fost *primii cuceritori* ai celui mai semeț pisc al Moldovei.

Din vechime, istoria Carpaților s-a împletit cu istoria oamenilor. Românii s-au legat tandru și sensibil de munți. «Peste ei s-a clădit aceeași limbă, același suflet, aceleași aspirații» (Geograful G. Vîlsan). Vestigii arheologice peste care s-a așternut umbra veacurilor sînt mărturii ale istoriei poporului nostru. Ici-colo o piatră de hotar, fortificații daco-romane și medievale citadele de piatră refac un itinerariu istoric parcurs de-a lungul sutelor de ani pînă în zilele noastre. Notăm cîteva: Sarmizegetusa, reședința primului stat dac, înălțată în cetatea naturală a Carpaților Apuseni, Cîmpulung și Curtea de Argeș, în partea de sud a Făgărașilor, loc unde voievozii români și-au întemeiat primele capitale.

Munții, cu tainițele lor, cu potecile misterioase și peșterile ascunse în inima lor — lăcaș vrăjit al miturilor și legendelor — sînt de fiecare dată, prilej de mare admirație pentru mintea și inimile noastre. Prin Cheile Olteţului trece o șosea ce duce spre peștera Polovraci despre care legenda spune că și astăzi, aici, mai picură lacrimile lui Zamolxes, zeul dac, iar peste veacuri s-a adăpostit tot aici, se spune, haiducul Iancu Jianu. Comunicarea om — natură, atît de caracteristică poporului nostru, a dat naștere celei mai frumoase balade păstorești «Miorița», descoperită în munții Vrancei de Vasile Alecsandri și Alecu Russo.

În mijlocul țării, la locul de întîlnire al Carpaților Orientali cu Carpații Meridionali, se înalță cetățile de piatră ale Bucegilor, cu ziduri crenelate și puternice metereze de granit, cu vîrfuri înalte, purtînd pe frunți nimb de nori. Drumeților care urcă prin Sinaia, Bușteni sau Predeal spre Piatra Arsă trecînd prin ceardacul Obîrșiei spre vîrful Omul, înalt de 2 507 m, li se dezvăluie larga priveliște a naturii — o adevărată apoteoză a armoniei și frumuseții. De aici se zărește Măgura Codlei, Vîrful cu Dor, impunătorul Caraiman și Piatra Craiului, cu «Marea Orgă» alcătuită din imense «tuburi» de piatră. Peste tot, natura a urzit o uriașă tapiserie policromă în care predomină verdele brun al brazilor cu vîrfurile sumețite spre cer, și al jnepenilor cățărați pe muchii de stînci; iar jos, spre Valea Cerbului, Valea Ialomiței, Morarul, Țigănești și Valea Șugărilor sînt risipite covoare de rododendroni care colorează munții în roșu și mov. Pe cîte un colț de stîncă se ivesc maiestuoase florile de colț sau gingașele orhidee «papucul doamnei». Adeseori crengile copacilor se împletesc cu coroanele cerbilor ce sălășuiesc aici. Cîteodată, printre crenelurile de granit apar fantomatic siluetele zvelte ale caprelor negre, pierzîndu-se iute după stîncile fulgerate de înălțimi. În decorul fabulos al munților noștri, așezările omenești pun accente vibrante de inteligență, hărnicie și generozitate. Sînt orașe în care pulsează ritmul trepidant al vieții industriale ori sate pitorești în care se continuă la scara zilelor noastre, ocupații milenare ale omului de pe aceste locuri. Sînt și așezări apărute de curînd în inima munților Dintre toate acestea noi vă vom vorbi însă despre:

15 -- 280YR -- W 4

Pentru cei care nu știu, primele cinci cifre înseamnă: România —Vîrful Omul (2 507 m altitudine). Urmează apoi consemnul sinoptic al meteorologilor aflați în acest SE al Europei, la mare altitudine.

Ne-am dus «acasă» la meteorologi. Adică la oamenii pentru care anul înseamnă în primul rînd nouă luni de iarnă. La oamenii care sfidează viscolele, izolarea și singurătatea. Ne-am dus acolo, unde stelele erau jos. Atît de jos că era de ajuns să întinzi brațul și să le culegi. Ca pe flori. Ne-am dus acolo, unde cerul României pare să fie puțin mai sus, deasupra capului. Seara cînd s-au aprins luminile, Predealul și Buștenii, Sinaia și Brașovul erau aidoma unui grațios colier de perle la gîtul unei fete îmbrăcate în albastru.

*

15 — 280 — YR — W4... A patra stațiune meteorologică din Europa A opta din lume... Un bărbat — Grigore Spiridonescu — si o femeie — Victoria Spiridonescu — soț și soție. El trăiește pe Vîrful Omul de 17 ani Iar ea, alături de soțul ei, împarte meseria și iernile, aici, la 2 507 m altitudine. Mai este acolo un băiat, Sîrbu Mihai — mecanicul stației. Anul trecut de revelion, în stație s-au aflat doi oameni: nea Gore Spiridonescu și Mihai Sîrbu. La 12 noaptea și-au spus unul altuia: «La multi ani». Ceilalți doi membrii ai echipajului de la Omul sînt: Dorin Sorea meteorolog — profesor de matematică și Pintiuță Ioan — tehnician meteorolog — care zi și noapte, la H_{40} transmit buletinele meteo. Cînd vapoarele pornesc în larg, cînd avioanele se pregătesc de decolare, cînd pe ogoare se dă bătălia pentru recolte, buletine succinte, în cifre sobre, înșirate în linii drepte ca într-un caiet de dictare, informează despre starea timpului probabil. Și dacă printre aceste cifre nu se găsesc cele care indică *cumullo*

în

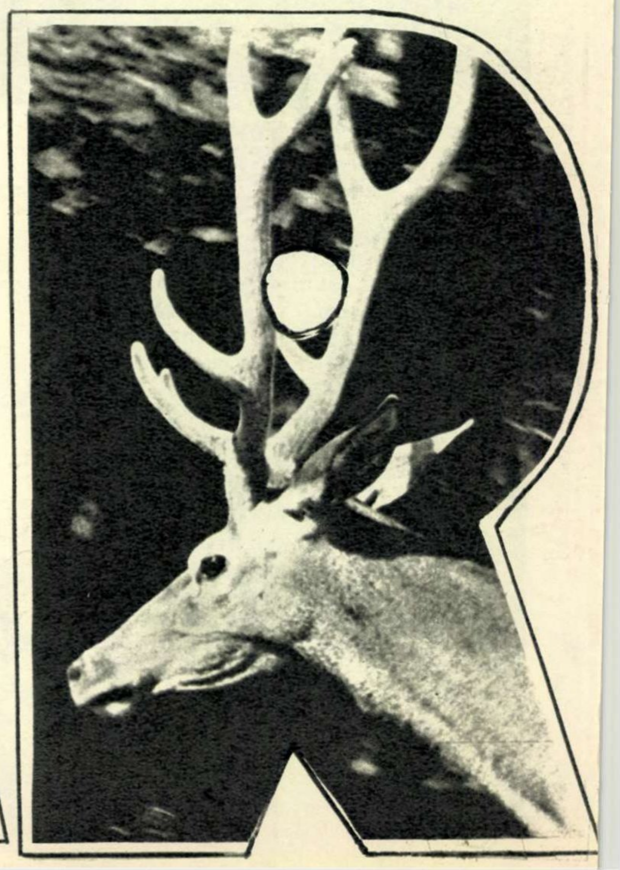

nimbus capilatus — nori atît de periculoși navigației aeriene — avioanele decolează, alpiniștii pornesc la drum.

Carpații noștri au foarte mare importanță în modificările observațiilor meteorologice internaționale. De aceea transmisiile careului 15—280 sînt recepționate cu atenție de către stațiile internaționale meteo. La H_{40}, cînd se transmit buletinele meteo, de aici de pe Vîrful Omul, pornesc prin eter voci omenești ce comunică în cifre lapidare, starea timpului. Alte voci, tot din eter, confirmă recepționarea lor. Sînt vocile unor oameni care nu s-au văzut niciodată, ale unor oameni aflați la distanțe de mii, uneori de zeci de mii de kilometri — sînt vocile unor oameni care-și pot spune totuși simplu, «colega» așa cum spui colegului de bancă în fiecare zi. Pentru că în fiecare zi mintea și inimile lor se întîlnesc în același nobil efort uman de a descifra încă un semn, de a dezlega încă una din nenumăratele taine ale naturii.

SIMFONIILE VÎNTULUI ȘI ÎNCĂ CEVA

— Ce este frumos pe munte, nea Gore? I-am întrebat pe veteran.

— Natura și vîntul cu simfoniile lui. Răsăritul și apusul soarelui. Și acea primăvară de neuitat, din 1965, cînd atmosfera era atît de limpede încît am văzut marea!

— De-aici, de la Omul?

— Da. Și malul drept al Dunării... Și munții Tatra... și multe orașe pe care nu le cunoaștem...

Nea Gore vorbește despre dragostea, rigoarea, conștiinciozitatea, cunoașterea profundă a meseriei de meteorolog. E vorba de romantism? De o fire anume clădită? Nu, la nea Gore muntele + meteorologie = rațiunea de a exista!

— Dar ce e mai greu pe Omul nea Gore?

— Iernile...

Aceștia sînt membrii «echipajului» de pe vîrful Omul. De acolo de sus, din singurătatea lor, zi de zi, la ora H 40, pe vreme de viscol năprasnic sau furtuni nemiloase, ei transmit datele cu care se alcătuiesc buletinele meteorologice.

Era noapte, tîrziu, dar viscolul nu contenise. În cabană era cald. Din cînd în cînd cîte o rafală făcea prezent viscolul în mijlocul celor patru oameni din stațiunea meteo. Cineva încerca fără succes să prindă muzică. Nea Gore voise în cîteva rînduri să se uite pe fereastra cabanei. Gest inutil pentru că zăpada viscolită înfundase ochiul de geam. Deodată geamul se sparse și o fantomă betonată cu promoroacă din cap pînă în picioare, pătrunse prin geamul spart. Mirarea și surprinderea celor patru oameni din stațiune n-a durat decît o clipă. Omului care intrase cu capul în geam, fantomatic și înghețat au început să i se dea primele ajutoare. După ce și-a revenit tînărul student — pentru că student era — le-a spus celor din cabană că nu-i singur. S-au grupat 11 colegi de facultate și-au plecat din Bușteni, pe Valea Cerbului, prin Coștila, spre Vîrful Omul. El mai era cu încă doi colegi. De ceilalți opt nu mai știau nimic... Opt tineri erau deci în pericol de a se rătăci, de a fi luați de-o avalanșă. Timp de pierdut nu mai era. Doi bărbați — nea Gore și încă un meteorolog au pornit imediat în viscol și în noapte. După zece minute de drum era aproape cu neputință să se mai realizeze drumul înapoi spre cabană. Au pornit-o în jos spre Valea Cerbului. La ora 4 dimineața se dădeau îngrijiri întregului grup de 11 persoane. Toți cei 11 colegi fuseseră salvați. Meseria de meteorolog înseamnă în cazuri ca acestea omenie, cutezanță, sacrificiu.

TRECEM PE RECEPȚIE

Tendință barometrică, cantități de precipitațiuni, starea suprafeței solului, grosimea stratului de zăpadă, nebulozitatea norilor... Starea timpului de la senin la cele mai grele perturbații. Probleme cotidiene ale meteorologilor de pe Omul așteptate în întreaga țară, recepționate de stațiile internaționale meteo.

Și altfel de probleme: probleme ce nu se consemnează în nici un cod sinoptic internațional special. Un fel de SOS, al oamenilor aflați în primejdie, către acești oameni de pe Vîrful Omul care nu pregetă, pentru care vremea, bună sau rea, este climat de muncă.

Eroism? Cu siguranță! Eroismul oamenilor poate arăta și așa.

……

Însemnări de
Elena SKIBINSKI
Ileana PIȚA

PĂLĂRIA DE PLAJĂ

Schiță de COSTACHE ANTON

Landi purta o rochiță albă cu picouri roșii. N-o mai văzusem niciodată în rochița asta și-n prima clipă nu mi-am dat seama că era ea. Am recunoscut-o însă după mers și după cozile pe care și le așază deasupra frunții ca pe-o coroană. În toată școala numai ea poartă așa cozile. E înaltă, subțire, (cozile o fac și mai înaltă) și are un mers ușor, parcă plutește. M-am ascuns repede după trunchiul unui castan, cu gînd s-o urmăresc. De vreo trei săptămîni o urmăream peste tot, la școală, pe stradă, acasă. Landi stătea într-o vilă cu gard albastru de șipci și o livadă mare unde erau tot soiul de pomi: cireși, vișini, meri. caiși, nuci, gutui. Vila avea un turn rotund și înalt ca un minaret. Vreau să spun că se înălța cu mult peste acoperișul de ardezie. Acolo, sus, Landi avea un fel de împărăție. Eu mă strecuram în livadă, îmi umpleam buzunarele cu cireșe sau cu mere și mă urcam în nuci. Erau într-un loc cinci nuci bătrîni, cred că erau cei mai bătrîni nuci din tot orașul. Coroanele lor se uneau și formau deasupra livezii o insulă întunecată și pletoasă. Ascuns în umbra acestei insule o așteptam pe Landi să urce în camera din turn. Îi auzeam întîi pașii, pe treptele de lemn. În livadă era liniște și pașii ei se auzeau zdupăind grăbiți pe scară în sus. Camera din turn era rotundă și-avea spre livadă un balcon cu grilaj de fier și două ferestre înalte. Prin ușa de la balcon și prin cele două ferestre vedeam tot ce se întîmplă în cameră. Landi intra cu servieta sub braț, o lăsa pe masă și se repezea la scrinul vechi de palisandru, unde își ținea păpușile (nu le-am numărat, dar cred că avea o duzină) și începea să le așeze peste tot. Pe covor, pe cele trei biedermeire (unul era cam șchiop) pe canapeaua mov, pe masă. Așeza apoi în mijlocul camerei un pupitru înalt, de lemn, își acorda vioara, se înclina ca în fața unei săli de spectacole și începea să cînte ceva, n-aș putea spune ce, nu mă pricep la muzică, era însă ceva frumos. Păpușile o ascultau toate cu atenție și la sfîrșit aplaudau, sînt sigur că aplaudau, pentru că Landi, se înclina adînc în toate părțile, așa cum te înclini cînd ești pe o scenă mare și sala vuiește de aplauze. Uneori urmau și alte bucăți tot atît de frumoase ori mai frumoase, iar Landi culegea aplauzele împreună cu orchestra și dirijorul, că la un succes atît de mare nu se putea să nu fie acolo și-o orchestră. Muki, o păpușă cu părul galben, care stătea totdeauna pe canapeaua mov îi oferea flori, un buchet de imortele, aceiași de fiecare dată. Landi nu observa însă că era același, îl lua fericită.

După fiecare spectacol cele zece sau douăsprezece păpuși se retrăgeau prin ungherele întunecoase din scrin. În cameră rămînea numai Muki. Poate că avea alt nume, din ascunzătoarea mea nu-l auzisem însă niciodată și-atunci îi împrumutasem numele pe care-l purta păpușa lui Cat. Nu știu dacă v-am spus, Cat e sora mea mai mică. Landi venea lîngă Muki pe canapeaua mov, îi împletea codițe, îi schimba rochia, apoi o asculta la franceză. Muki stătea prost cu pronunția, nu învăța cuvintele, ori Landi era o profesoară prea severă, pentru că se enerva destul de repede și striga:

— Nu-i bine! Encore! Encore!

Acum, Landi a trecut pe lîngă castanul după care mă ascunsesem, dar puțin mai încolo s-a oprit și fără să se întoarcă, a întrebat:

— Ce faci,Adrian? De ce te ascunzi de mine?

Cred că dacă în clipa aceea ar fi început să ningă, n-aș fi fost atît de uimit. M-am desprins de lîngă castan și-am început să bîlbîi niște explicații tîmpite:

— Nu m-am ascuns. De ce să mă ascund? Am pierdut o monedă de trei lei. Mi-a sărit, nu știu cum, din buzunar. Voiam să merg la un film.

— Eu am crezut că te-ai ascuns.

Spre și mai marea mea uimire, Landi s-a întors să mă ajute să găsesc presupusa monedă pierdută. În timp ce se uita prin iarba din preajma castanului, m-a întrebat?

— Ce film voiai să vezi?

În materie de filme sînt as. Știu totdeauna și cu ochii închiși ce filme rulează în oraș. Vorbesc de filmele de călătorii sau de aventuri, care mă interesează pe mine. Am spus repede:

— «Ocolul lumii în 80 de zile».

— Nu l-ai văzut? Ce bine! Mergem să-l vedem împreună!

— Nu mai am bani!

Landi și-a îndreptat rochița, a făcut o piruetă, apoi s-a înclinat ca în fața celor zece sau douăsprezece păpuși din turn:

— Nu-i nimic, te invit eu. Trecem întîi să-mi cumpăr o pălărie de paie. Peste două zile plec în tabără, la mare și n-am pălărie. După aceea vedem «Ocolul lumii».

Nu-mi aduc aminte ce-am spus. Știu atît că inițiativa ei m-a dat gata. Nu-mi pusesem rotilele, sînt sigur și totuși eu cînd am făcut primul pas lîngă Landi, mi s-a părut că alunec pe rotile. Senzația asta m-a încercat și după aceea, aproape tot drumul, dar nu i-am mai dat nici o importanță. Aveam grijă s-o n-o iau prea înainte, sau să nu rămîn în urmă. Pînă în centru, am intrat în zece magazine, Landi a încercat douăzeci de pălării, dar nu i-a plăcut nici una. Devenisem un fel de oglindă. Cum își punea o pălărie se întorcea repede spre mine și întreba:

— Ce zici, îți place?

Eu dădeam repede din cap, sau mormăiam un da gros, ca un bîzîit de bondar prins sub paharul de apă. Landi rîdea:

— Lasă, că nu-ți place. Văd eu că nu-ți place.

Întrebam mirat:

— După ce vezi?

— După zîmbet.

Și-a ales o pălărie grozavă. Mie mi-a plăcut de cînd am văzut-o, dar era ora închiderii și Landi nu s-a mai întors să întrebe dacă îmi place. A alergat s-o plătească. Abia în stradă s-a oprit și m-a întrebat:

— Îmi stă bine?

— Da. Parcă ești Muki.

— Muki?! Cine-i Muki?

Uitasem că Landi nu știa cum îi botezasem păpușa. Puteam să intru în cea mai teribilă încurcătură. M-au salvat Alina și Sanda. Au răsărit lîngă noi, ca din pămînt. Își cumpăraseră și ele pălării de paie. Sanda își cumpărase o pălărie albastră, Alina una verde, cu panglici multe, colorate.

Pe Georgel, pe Goanță și pe Mînălungă i-am văzut după aceea. Dacă mă gîndesc bine i-am văzut și pe ei din prima clipă, dar îmi luaseră ochii pălăriile Alinei și Sandei și n-am dat nici o importanță faptului că erau și ei. Goanță mi-a făcut semn cu mîna și m-a întrebat vesel:

— Ai fost la școală? S-au pus listele. Ai rămas corigent la geografie.

Georgel și Mînălungă păreau și ei veseli, ori zîmbeau ca de o glumă. Și mie, ca să fiu sincer, îmi plac glumele, dar nu cele făcute pe seama mea. Zîmbesc, rîd, cîteodată răspund și eu tot cu o glumă sau cu o înțepătură, dar după asta mă prinde așa, un fel de tristețe ori simt că mi se face repede somn. După gluma de-acum (eram convins că Goanță glumește) nu m-am întristat și nici n-am simțit că mă prinde somnul. Acum s-a întîmplat altceva. Mi s-au răcit dintr-o dată obrajii, s-au întărit nu știu cum, s-au făcut de carton sau de gips. Și doar era cald, așa de cald că se auzea cum pocnește tabla pe acoperișuri. M-am uitat în jur, dar Landi și Alina, și Sanda și pălăriile lor colorate și Georgel și Goanță și Mînălungă dispăruseră. Eram singur. Nu mai țin minte de cînd stăteam acolo singur. Țin minte altceva. Că am luat-o spre școală. De cîteva ori m-am uitat în urmă să văd dacă nu se țin după mine cele trei fete cu pălăriile lor colorate și Georgel și Goanță și Mînălungă. În gînd îi vedeam cum mă urmăreau pas cu pas pînă în poarta școlii, cum se ascundeau după trunchiurile castanilor și-abia în ultima clipă făceau cerc în jurul meu și rîdeau că gluma le-a reușit, cum Goanță și Mînălungă mă luau între ei, iar Georgel țopăia în jurul nostru și întreba mirat, dar și bucuros că mi-o făcuseră:

— Cum, tu chiar ai crezut că ești corigent?

În poarta școlii m-am oprit, am privit în jur cu atenție, am așteptat chiar cîteva minute, dar nici gînd să apară vreunul. Atunci am intrat și m-am oprit neîncrezător în fața afișierului. Sub sticla încălzită de soarele amiezii mi-am văzut numele. Erau acolo pe niște liste prinse cu bolduri numele elevilor din toată școala, dar eu nu le-am văzut decît mai tîrziu. În prima clipă mi-a răsărit în ochi numai numele meu, bătut la mașină cu litere mari. În dreptul lui era scris negru pe alb: corigent la geografie. Am zîmbit nepăsător, așa cum zîmbeam și-n clasă ori de cîte ori luam note mici. Profesoara de chimie se enerva cumplit cînd mă vedea că zîmbesc. Închidea repede catalogul, iar glasul i se făcea albastru ca hîrtia de turnesol. Spunea:

— Ce-i cu tine, Adrian? De ce zîmbești așa, crezi cumva că ți-am pus zece?

Ca să nu mă întristez, m-am dus să beau apă. Curtea școlii era albă de parcă ar fi fost luminată de lună. Și fîntîna țîșnitoare era tocmai lîngă magazia de lemne. M-am dus în partea aceea, dar m-am dus degeaba. Apa era oprită. Trebuia să mă întorc să-l rog pe portar ori să mă cert cu el ca s-o lase să curgă. Și n-aveam nici un chef de ceartă. N-aveam chef nici să mai trec prin curtea fără pic de umbră. M-am strecurat pe lîngă zidul magaziei de lemne și-am sărit gardul. (Îl mai sărisem și altă dată cînd plecam de la ore). Dincolo de gard era un cartier cu grădini și vile. Printre arbori am zărit turnul alb, ca un minaret de la vila în care stătea Landi. Mi-am adus brusc aminte că trebuia să mergem să vedem împreună «Ocolul lumii». Priveam turnul alb și mă simțeam trist. Și-mi venea să-mi dau cu pumnii în cap că rămăsesem corigent.

Desen: Geta BRĂTESCU

DE ZIUA ÎNVĂȚĂTORULUI

OMAGIU

Dacă mai avem îndoieli în privința exactității dictonului latin glăsuind că, odinioară, toate drumurile duceau la Roma, azi numărăm, fără îndoială, printre cele dintîi certitudini că toate drumurile duc la școală.

Este unul dintre nenumăratele motive care la **noi, an de an, transformă Ziua învățătorului într-o sărbătoare profund populară, o sărbătoare ce nu lasă deoparte pe nimeni. Toți sîntem ori foști elevi, ori actuali elevi, ori viitori elevi. Toți purtăm în inimi un sentiment de iubire și respect față de omul căruia îi vom datora toată viața instrucția și educația noastră: învățătorul, profesorul, comandantul de pionieri.**

La 30 iunie este ziua acestui om generos, cult, inimos, a acestui om veșnic tînăr, plin de răbdare și tact, a cărui misiune nobilă este formarea pentru viață a generații și generații de tineri, parcurgînd căile împlinirii, căile înfrumusețării destinului și profilului lor moral spre continua îmbogățire și înfrumusețare a României socialiste.

Ziua învățătorului **este sărbătoarea «părinților cu mii de copii», a urmașilor luminaților dascăli care au fost Gheorghe Lazăr, Ion Creangă sau Spiru Haret, a patrioților, comuniștilor înflăcărați, îndrăzneților vizionari compunînd numerosul detașament al intelectualității românești de azi, aflat în slujba școlii, a educației multilaterale a tineretului nostru.**

Școala, care în patria noastră se bucură de grija și sprijinul permanent al conducerii partidului și statului, oferă omului de la catedră un vast cîmp de activitate creatoare, un nesecat izvor de bucurie a muncii.

La finele unui an școlar rodnic, pe cea de a 30-a filă a calendarului lunii iunie, iubirea și respectul nostru scriu cuvinte sincere, emoționante pentru învățătorii și profesorii școlilor noastre. Le întovărășesc buchete de flori din toate grădinile patriei, simboluri ale frumuseții sentimentelor, ale gîndurilor de recunoștință pentru cei care din anii foarte tineri ne învață să dăm un înalt sens frumuseții, activității creatoare.

Octav PANCU-IAȘI

GÎNDURI

Primei mele învățătoare

S-au adunat toate cuvintele
la umbra viitorului ce așteaptă
Să-i smulg tainele
și să făuresc linia dreaptă
a vieții

Vin grămadă spre mine
gînduri pline de respect
Și se opresc la poarta școlii,
îmbrăcate în coperți,
Pictate cu frunze de stejar
în care arde o stea
ruptă din univers.

Stă umbra vorbei înțelepte
strajă drumului pe care merg
Și piscurile vieții poartă-n piept
omagiu fără sfîrșit
Stelei ce va arde-n veci.

CORNEL GHIULEA, cl. a VIII-a,
Șc. generală nr. 188, București

N-A FOST ÎN ZADAR!...

Scenariu de
ALEXANDRU MITRU
Ilustrații de **PUIU MANU**

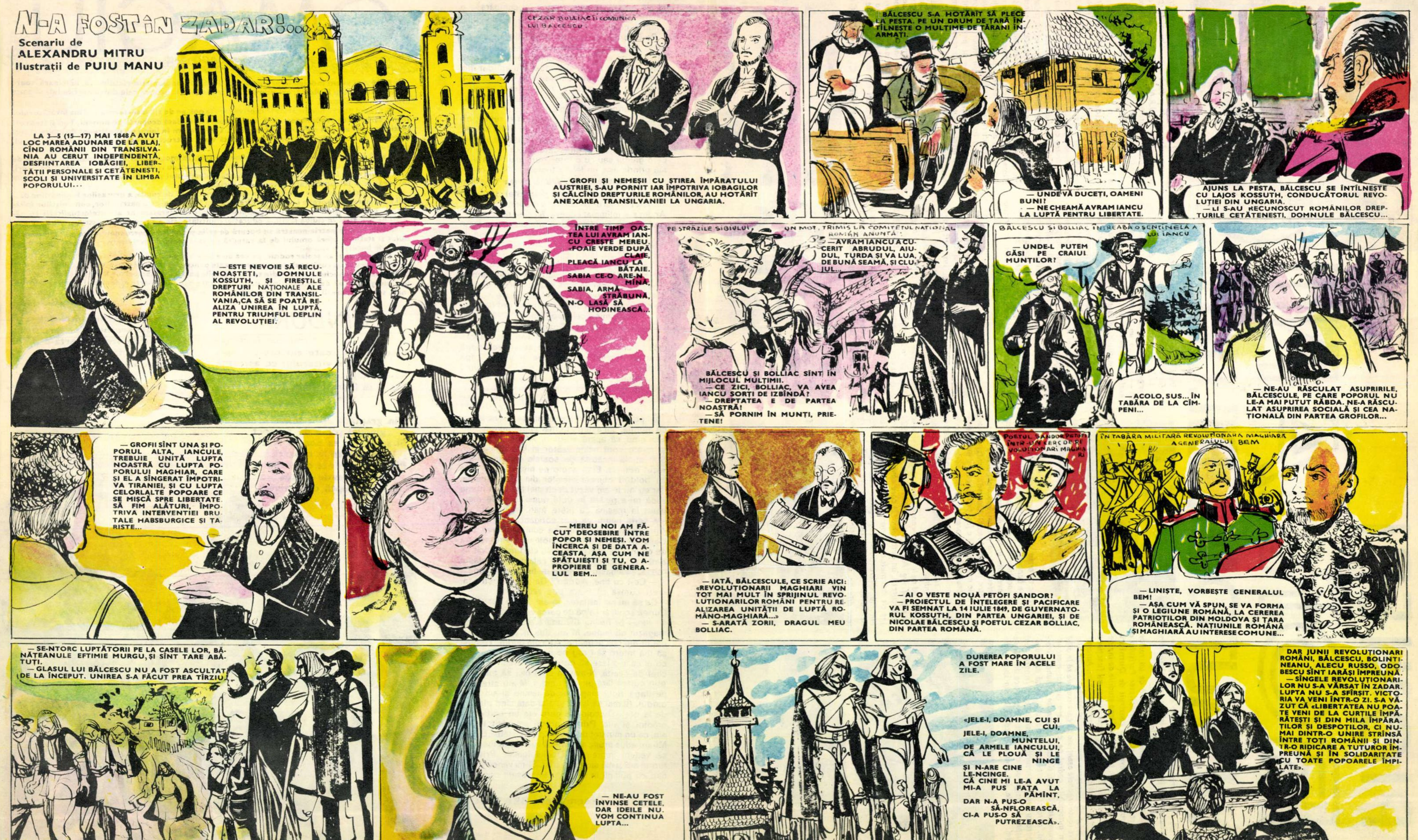
LA 3–5 (15–17) MAI 1848 A AVUT LOC MAREA ADUNARE DE LA BLAJ, CÎND ROMÂNII DIN TRANSILVANIA AU CERUT INDEPENDENȚĂ, DESFIINTAREA IOBĂGIEI, LIBERTĂTII PERSONALE ȘI CETĂTENEȘTI, ȘCOLI ȘI UNIVERSITATE ÎN LIMBA POPORULUI...
CEZAR BOLLIAC ÎI COMUNICĂ LUI BĂLCESCU:
— GROFII ȘI NEMEȘII CU ȘTIREA ÎMPĂRATULUI AUSTRIEI, S-AU PORNIT IAR ÎMPOTRIVA IOBAGILOR ȘI CĂLCÎND DREPTURILE ROMÂNILOR, AU HOTĂRÎT ANEXAREA TRANSILVANIEI LA UNGARIA.
BĂLCESCU S-A HOTĂRÎT SĂ PLECE LA PESTA. PE UN DRUM DE ȚARĂ ÎNTÎLNEȘTE O MULȚIME DE ȚĂRANI ÎNARMAȚI.
— UNDE VĂ DUCEȚI, OAMENI BUNI? — NE CHEAMĂ AVRAM IANCU LA LUPTĂ PENTRU LIBERTATE.
AJUNS LA PESTA, BĂLCESCU SE ÎNTÎLNEȘTE CU LAJOS KOSSUTH, CONDUCĂTORUL REVOLUȚIEI DIN UNGARIA. — LI S-AU RECUNOSCUT ROMÂNILOR DREPTURILE CETĂTENEȘTI, DOMNULE BĂLCESCU...
— ESTE NEVOIE SĂ RECUNOAȘTEȚI, DOMNULE KOSSUTH, ȘI FIREȘTILE DREPTURI NAȚIONALE ALE ROMÂNILOR DIN TRANSILVANIA,CA SĂ SE POATĂ REALIZA UNIREA ÎN LUPTĂ, PENTRU TRIUMFUL DEPLIN AL REVOLUȚIEI.
ÎNTRE TIMP OASTEA LUI AVRAM IANCU CREȘTE MEREU. «FOAIE VERDE DUPĂ CLAIE, PLEACĂ IANCU LA BĂTAIE. SABIA CE-O ARE-N MÎNĂ, SABIA, ARMĂ STRĂBUNĂ, N-O LASĂ SĂ HODINEASCĂ...
PE STRĂZILE SIBIULUI, UN MOȚ, TRIMIS LA COMITETUL NAȚIONAL ROMÂN ANUNȚĂ:
— AVRAM IANCU A CUCERIT ABRUDUL, AIUDUL, TURDA ȘI VA LUA, DE BUNĂ SEAMĂ, ȘI CLUJUL...
BĂLCESCU ȘI BOLLIAC SÎNT ÎN MIJLOCUL MULȚIMII. — CE ZICI, BOLLIAC, VA AVEA IANCU SORȚI DE IZBÎNDĂ? — DREPTATEA E DE PARTEA NOASTRĂ! — SĂ PORNIM ÎN MUNȚI, PRIETENE!
BĂLCESCU ȘI BOLLIAC ÎNTREABĂ O SENTINELĂ A LUI IANCU
— UNDE-L PUTEM GĂSI PE CRAIUL MUNȚILOR?
— ACOLO, SUS... ÎN TABĂRA DE LA CÎMPENI...
— NE-AU RĂSCULAT ASUPRIRILE, BĂLCESCULE, PE CARE POPORUL NU LE-A MAI PUTUT RĂBDA. NE-A RĂSCULAT ASUPRIREA SOCIALĂ ȘI CEA NAȚIONALĂ DIN PARTEA GROFILOR...
— GROFII SÎNT UNA ȘI POPORUL ALTA, IANCULE, TREBUIE UNITĂ LUPTA NOASTRĂ CU LUPTA POPORULUI MAGHIAR, CARE ȘI EL A SÎNGERAT ÎMPOTRIVA TIRANIEI, ȘI CU LUPTA CELORLALTE POPOARE CE SE MIȘCĂ SPRE LIBERTATE. SĂ FIM ALĂTURI, ÎMPOTRIVA INTERVENTIEI BRUTALE HABSBURGICE ȘI ȚARISTE...
— MEREU NOI AM FĂCUT DEOSEBIRE ÎNTRE POPOR ȘI NEMEȘI. VOM ÎNCERCA ȘI DE DATA ACEASTA, AȘA CUM NE SFĂTUIEȘTI ȘI TU, O APROPIERE DE GENERALUL BEM...
— IATĂ, BĂLCESCULE, CE SCRIE AICI: «REVOLUȚIONARII MAGHIARI VIN TOT MAI MULT ÎN SPRIJINUL REVOLUȚIONARILOR ROMÂNI PENTRU REALIZAREA UNITĂȚII DE LUPTĂ ROMÂNO-MAGHIARĂ...» — S-ARATĂ ZORII, DRAGUL MEU BOLLIAC.
POETUL SANDOR PETÖFI ÎNTR-UN CERC DE REVOLUȚIONARI MAGHIARI
— AI O VESTE NOUĂ PETÖFI ȘANDOR? — PROIECTUL DE ÎNȚELEGERE ȘI PACIFICARE VA FI SEMNAT LA 14 IULIE 1849, DE GUVERNATORUL KOSSUTH, DIN PARTEA UNGARIEI, ȘI DE NICOLAE BĂLCESCU ȘI POETUL CEZAR BOLLIAC, DIN PARTEA ROMÂNĂ.
ÎN TABĂRA MILITARĂ REVOLUȚIONARĂ MAGHIARĂ A GENERALULUI BEM
— LINIȘTE, VORBEȘTE GENERALUL BEM! — AȘA CUM VĂ SPUN, SE VA FORMA ȘI O LEGIUNE ROMÂNĂ, LA CEREREA PATRIOȚILOR DIN MOLDOVA ȘI ȚARA ROMÂNEASCĂ. NAȚIUNILE ROMÂNĂ ȘI MAGHIARĂ AU INTERESE COMUNE...
— SE-NTORC LUPTĂTORII PE LA CASELE LOR, BĂNĂȚEANULE EFTIMIE MURGU, ȘI SÎNT TARE ABĂTUȚI. — GLASUL LUI BĂLCESCU NU A FOST ASCULTAT DE LA ÎNCEPUT. UNIREA S-A FĂCUT PREA TÎRZIU.
— NE-AU FOST ÎNVINSE CETELE, DAR IDEILE NU. VOM CONTINUA LUPTA...
DUREREA POPORULUI A FOST MARE ÎN ACELE ZILE.
«JELE-I, DOAMNE, CUI ȘI CUI, JELE-I, DOAMNE, MUNTELUI, DE ARMELE IANCULUI, CĂ LE PLOUĂ ȘI LE NINGE ȘI N-ARE CINE LE-NCINGE. CĂ CINE MI LE-A AVUT MI-A PUS FAȚA LA PĂMÎNT, DAR N-A PUS-O SĂ-NFLOREASCĂ, CI-A PUS-O SĂ PUTREZEASCĂ».
DAR JUNII REVOLUȚIONARI ROMÂNI, BĂLCESCU, BOLINTINEANU, ALECU RUSSO, ODOBESCU SÎNT IARĂȘI ÎMPREUNĂ. — SÎNGELE REVOLUȚIONARILOR NU S-A VĂRSAT ÎN ZADAR. LUPTA NU S-A SFÎRȘIT. VICTORIA VA VENI ÎNTR-O ZI. S-A VĂZUT CĂ «LIBERTATEA NU POATE VENI DE LA CURȚILE ÎMPĂRĂTEȘTI ȘI DIN MILA ÎMPĂRAȚILOR ȘI DESPOȚILOR, CI NUMAI DINTR-O UNIRE STRÎNSĂ ÎNTRE TOȚI ROMÂNII ȘI DINTR-O RIDICARE A TUTUROR ÎMPREUNĂ ȘI ÎN SOLIDARITATE CU TOATE POPOARELE ÎMPILATE».

PIONIERI ROMÂNI AI AUTOMOBILULUI

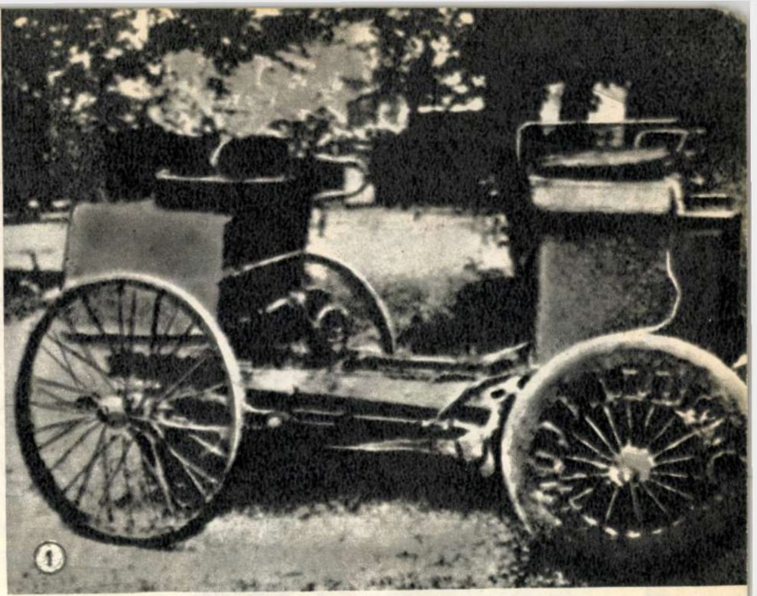
①

Ca și în domeniul aviației, și în acel al construirii de automobile poporul român își are pionierii săi, dintre care unii cunoscuți pe plan mondial.

Prima mașină automobilă realizată de un român și care la vremea ei a stîrnit curiozitatea Parisului a fost automobilul inventat și construit de **Dumitru Văsescu** *în 1880, pe cînd își făcea studiile de inginerie în capitala Franței (1). Acest automobil funcționa avînd ca sursă de energie o mașină cu aburi. Automobilul «D. Văsescu» avea în elementele sale constitutive toate organele esențiale pe care trebuie să le aibă un automobil: cadrul pe care era montat motorul, transmisia la roți, sistemul cu care se comanda direcția, caroseria, care se rezuma la o bancă asemănătoare cu aceea a trăsurilor, și sistemul de frînare, apoi suspensia, asigurată de arcuri semieliptice din foi de oțel, și roțile. De remarcat că roțile din spate erau prevăzute cu niște inele de cauciuc care, făcînd legătura între bandajul roții și corpul ei, asigurau amortizarea șocurilor. Ele au fost precursorii roții pneumatice inventate în 1890 de englezul Dunlop.*

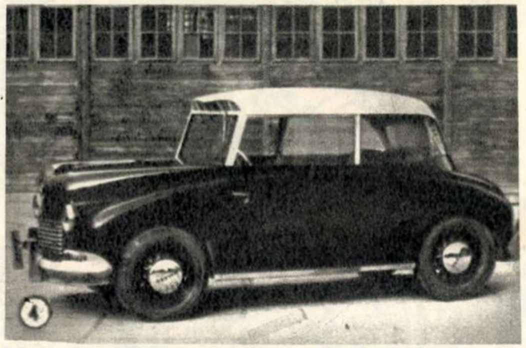
④

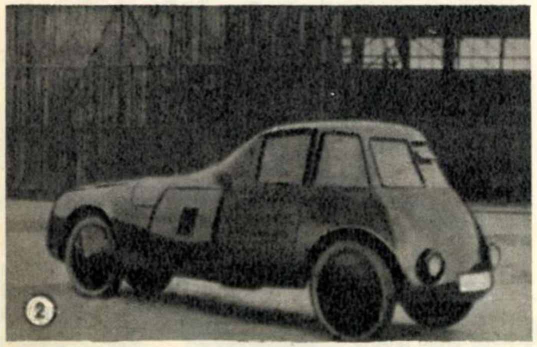
②

La perfecționarea formei automobilului a contribuit dintre români **Henri Coandă,** *astăzi savant cu renume mondial. El a fost primul care a pus în evidență faptul că forma caroseriei trebuie să se apropie cît mai mult de aceea a unei picături de apă în cădere, pentru ca rezistența lui la înaintare în mediul aerian să fie minimă.*

Plecînd de la aceleași considerente teoretice și practice, prof. ing. **Aurel Persu** *realizează, în anul 1923 la București, un automobil (2) care căuta să se apropie cît mai mult de forma aerodinamică amintită. El elimină diferențialul (agregatul care permite ca, în curbe, roțile motrice să se rotească cu viteze diferite, deoarece sînt obligate a parcurge lungimi inegale) prin apropierea acestor roți sub limita care face necesară prezența lui.*

În 1926, la Paris, cunoscutul om de știință ing. **George Constantinescu** *— inventatorul sonicității — prezintă un automobil la care schimbarea vitezelor se făcea automat, printr-un convertor de cuplu care constituia de asemenea invenția sa.*

Prototipurile românești de automobile apar din nou în anul 1945, la cunoscutele uzine de avioane și motoare de avion I.A.R. din Brașov, prin construcția unui microautomobil biloc, cu motor de motocicletă monocilindru, răcit forțat cu aer, amplasat în spate, cu transmisia prin lanț și de asemenea fără diferențial (3) realizat de ing. **Radu Manicatide.** *Acest microautomobil avea o greutate de 270 kg, consuma 4,5 l la 100 km și atingea viteza de 70 km pe oră.*

Un alt prototip a fost creat în București, la Arsenalul Aviației (A.S.A.M.), de un colectiv condus de ing. **Petre Carp.** *Această mașină avea un motor cu 3 cilindri așezați în formă de evantai, amplasat tot în spate, și mai multe inovații tehnice constructive care au dat rezultate bune la incercările efectuate (4).*

Un automobil prototip românesc susceptibil de a fi fabricat în mare serie a fost creat în anul 1947, la uzina de tractoare din Brașov. Această mașină a fost echipată inițial cu un motor de construcție originală cu 4 cilindri în 2 timpi, cu compresor, denumit I.A.R 002, creat de un colectiv condus de ing. **Radu Mărdărescu.**

Prototipul a fost construit în trei exemplare, cu trei caroserii diferite: două limuzine (5) și un «station» (6). Mașinile au funcționat aproape zilnic pînă în anul 1959, deci mai mult de zece ani, una în serviciul Uzinei «Tractorul» și două în al «Uzinei de reparat material volant» (U.R.M.V. — 3). Menționăm că durata medie a automobilelor moderne cu o capacitate cilindrică mijlocie, cum erau automobilele «I.A.R.», este socotită astăzi la 10,4 ani.

În anul 1957, la U.R.M.V. — 3 din Brașov, ing. **Radu Manicatide** *realizează un nou microautomobil prototip, denumit «MR — 1957» (7). Această masină, de o construcție ușoară, specifică aviației, avea două locuri, o formă aerodinamică reușită și trei roți, dintre care cea din urmă motrice. Motorul, un monocilindru în doi timpi răcit forțat cu aer, dădea 5,5 CP la 4 000 rot/min. și a fost proiectat și construit de asemenea la această întreprindere. Greutatea lui era de 140 kg, consuma 3,5 litri de benzină la suta de kilometri și atingea 65 km pe oră, performanțe remarcabile față de dimensiunile și puterea motorului său.*

Realizările românești de pînă acum, deși s-au rezumat numai la prototipuri, s-au situat în ce privește concepția constructivă, forma și performanțele la același nivel cu automobilele de aceeași categorie din străinătate, în epoca respectivă.

Astăzi pe drumurile și șoselele patriei noastre circulă un mare număr de autocamioane de concepție și fabricație românească denumite «Carpați» și «Bucegi», fabricate în serie în moderna «Uzină de Autocamioane din Brașov». Iar în curînd va apare pe șoselele noastre autoturismul «Dacia 1100» fabricat la tînăra uzină de automobile de la Pitești, una dintre cele mai tinere unități ale industriei noastre.

Ing. Constantin C. GHEORGHIU

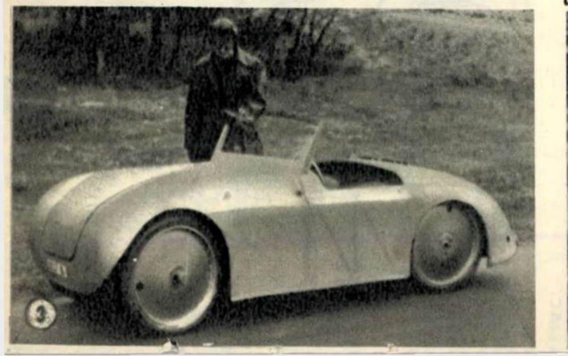
③

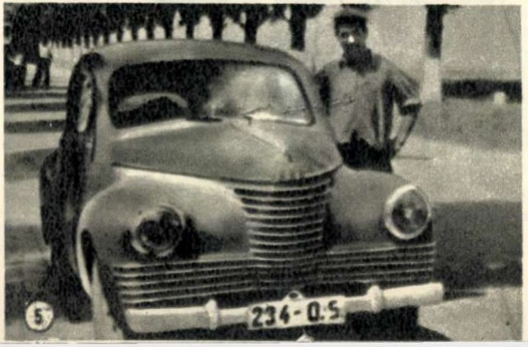
⑤

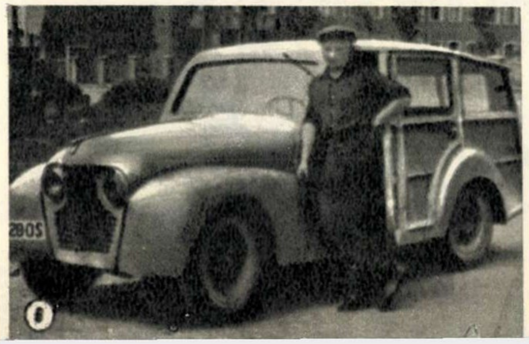
⑥

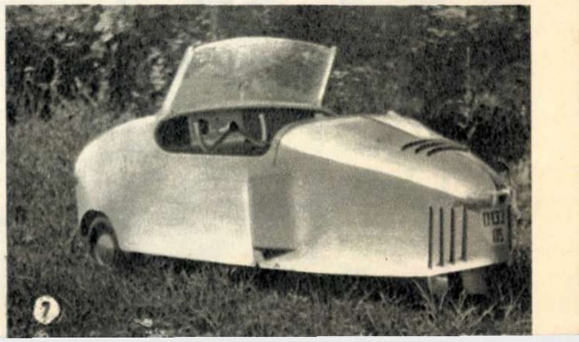
⑦

O NOUĂ MARCĂ DE AUTOTURISME:

„Dacia 1100”

Sîntem în vizită la moderna uzină de autoturisme care s-a ridicat recent lîngă Pitești. Dorim să facem cunoștință cu primul automobil ce va intra în fabricație aici peste cîteva luni. Unul din constructori, inginerul Leon Miulescu, face prezentările:

— Mașina pe care o vom fabrica va purta înscris pe capotă: «DACIA 1100». Ea se va realiza pe baza unei licențe a uzinelor franceze Renault. Aceasta, la început. În anii care vin, vom construi alte automobile, după planurile noastre originale.

...Avem în față un prototip al autoturismului «Dacia 1100». Pe fotoliile din față încap două persoane, iar pe cele din spate încă trei. Privim volanul cu două brațe, tip sport, maneta de schimbare a vitezelor plasată la podea, tabloul de bord cu cele două cadrane circulare pe care se pot urmări: numărul de kilometri parcurși, viteza, nivelul benzinei în rezervor, presiunea uleiului.

Pornim motorul și ne îndreptăm spre pista de încercări a uzinei. Vitezele se succed cu repeziciune — întîia, a doua, a treia, a patra. Accelerăm puternic. Trec cinci secunde... opt... zece... cincisprezece... Atingem viteza maximă. Acul indicator al kilometrajului s-a oprit deasupra cifrei 135.

— Motorul automobilului se numește «Sierra 1100» și este unul dintre cele mai bune din Europa. Are 1 108 cmc împărțiți în patru cilindri și realizează 46 CP. Consumul de benzină se reduce la numai 7 litri pentru o sută de kilometri. Dacă umpli rezervorul (38 litri), poți merge de la București la Arad fără să mai fie nevoie să alimentezi. Întreținerea este foarte simplă.

— Dar frînele?

— Toate roțile au frîne-disc. În instalația de comandă a lor s-a prevăzut un dispozitiv special care evită blocarea și deci derapările, atunci cînd șoferul apasă brusc pedala. Frînele-disc — cea mai modernă soluție tehnică în acest domeniu — au fost cerute de formula constructivă generală, denumită de specialiști «totul în spate» (motorul și tracțiunea se află în partea posterioară a mașinii).

Ne oprim. Scurta călătorie se încheie. Inginerul L. Miulescu deschide larg cele patru uși, manevrează geamurile care urcă și coboară foarte ușor, ne arată portbagajul, plasat în față, în care încap cîteva geamantane voluminoase. Apoi apasă pe un buton și spătarele scaunelor din față se apleacă pînă la orizontală, transformîndu-se în pat. Este ultima surpriză pe care ne-o oferă. «Dacia 1100» va fi nu numai o mașină rapidă și elegantă, ci și un bun prieten de excursii.

D. LAZĂR

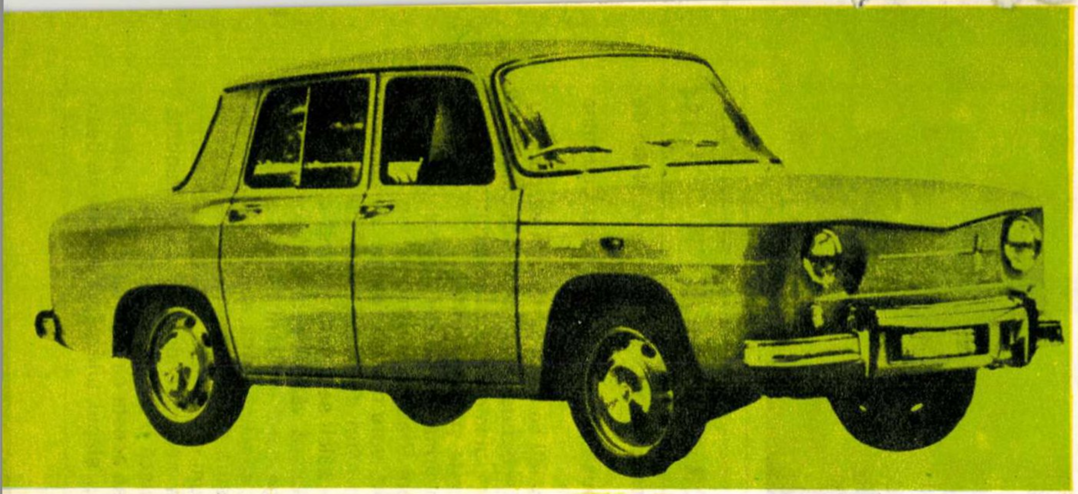

CE SE „ASCUNDE“ SUB CAROSERIE

1. RADIATOR. **LICHIDUL DE RĂCIRE ARE PROPRIETĂȚI ANTIEVAPORANTE. EL ELIMINĂ PERICOLUL DE ÎNGHEȚ IARNA ȘI COMPLETĂRILE DE APĂ VARA.**
2. MOTORUL «SIERRA 1100», **CU PATRU CILINDRI, ARE ACCELERAȚII DEOSEBIT DE BUNE ȘI SUPORTĂ VREME ÎNDELUNGATĂ TURAȚIILE RIDICATE.**
3. FRÎNELE CU DISC **SÎNT MONTATE PE TOATE ROȚILE.**
4. REZERVORUL DE BENZINĂ **DE 38 LITRI ASIGURĂ O AUTONOMIE DE APROXIMATIV 550 KM.**
5. MANETA DE SCHIMBARE A VITEZELOR **ARE PATRU TREPTE DE MERS ÎNAINTE ȘI UNA DE MERS ÎNAPOI.**
6. VOLANUL **ESTE CONSTRUIT CU DOUĂ BRAȚE.**
7. TABLOUL DE BORD **CONȚINE TOATE APARATELE NECESARE CONTROLULUI.**
8. SCRUMIERĂ.
9. SCAUNELE **DIN FAȚĂ SE POT FACE PAT.**
10. MANETĂ **DE REGLARE A TEMPERATURII INTERIOARE.**
11. REZERVORUL SPĂLĂTORULUI DE PARBRIZ.
12. APARAT DE CLIMATIZARE **(PENTRU AER CALD IARNA ȘI AER PROASPĂT VARA).**
13. ROATA DE REZERVĂ **ESTE PLASATĂ SUB PORTBAGAJ.**
14. ACUMULATOR.

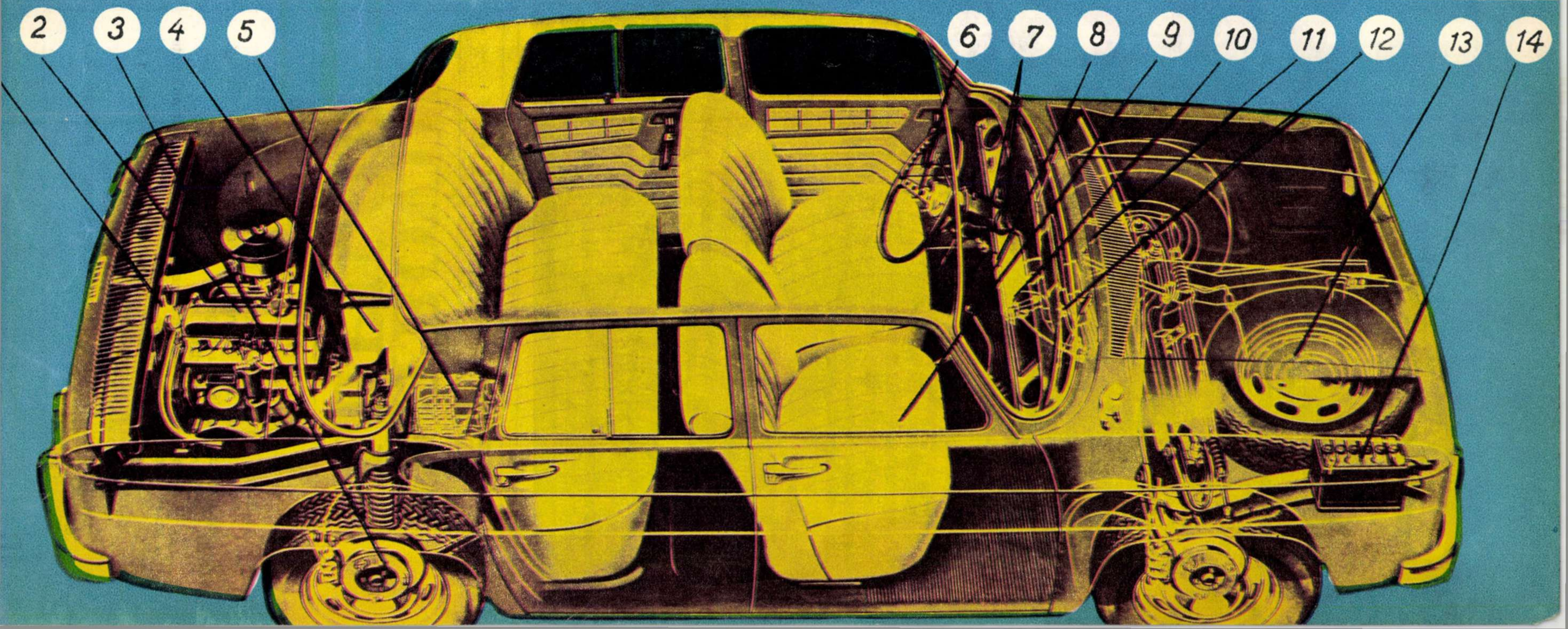

Turismul - la ordinea zilei

CUPA „TREI BRAZI"

Douăsprezece echipe din nouă localități: Bacău, Prahova, Harghita, Sibiu, Făgăraș, Victoria, Rupea, Codlea, Săcele, Rîșnov, Predeal, Brașov. Și un loc de întîlnire: cabana «Trei brazi». O dimineață frumoasă, cu soare, după o zi capricioasă, cu ploaie. Cei 72 de pionieri și școlari, participanți la jocul de orientare turistică dotat cu cupa «Trei brazi», așteptau cu emoție startul. Traseul — de 4 km — în circuit, cu timpul de parcurgere limitat la 75 minute, avea prevăzut depistarea a șase puncte de control marcate pe copaci. În plus, la Cabana Secuilor trebuia ca fiecare echipă să efectueze două teme: transportul rănitului la picior și montarea și strîngerea unui cort într-un timp limită de 15 minute.

Traseul a fost parcurs corect de unsprezece echipe din cele douăsprezece participante la concurs. Predealul — gazdă — hotărît să arate celorlalți ce înseamnă să fii de la munte, și să-l cunoști, a obținut locul I în clasament (timp efectiv al traseului: 30 minute) cîștigînd astfel cupa. Ne este imposibil să consemnăm evenimentul fără să nu notăm pentru voi numele celor șase copii de ispravă din Predeal, cîștigătorii cupei. Așadar: Mihai Caita, Călin Nărea, Elena Zangor, Maria Roșculeț (campioană la schi), Ion Popescu și Elisabeta Conia. Pe locul II s-a clasat echipa din Rîșnov, iar pe locul III, două echipe: cea din Harghita și cea din Mediaș, ambele cu același timp: 39 minute. În plus, copiilor din Bacău li s-a acordat o mențiune specială a juriului pentru corectitudinea cu care au participat la concurs.

Cîștigătorii Cupei «Trei brazi», se vor întîlni în tabăra din Gorj «Roza vînturilor» a Consiliului Național al Organizației Pionierilor. Le dorim o vacanță plăcută.

Nu încape nici o îndoială, acest concurs de orientare a constituit o reușită. Mulți dintre participanți și-au exprimat dorința de-a organiza, după modelul lui, concursuri asemănătoare în școlile și localitățile lor. Este un început bun. Pornind de aici se poate face ceva mai mult chiar. Convingerea aceasta ne e confirmată de către înșiși organizatorii, care și-au propus, pentru viitor, concursuri turistice de mai mare... dificultate (orientare numai după hartă și busolă, un traseu de 7 km care să fie parcurși în orice condiții meteo) etc.

Oana MAGDU

PETRE LUSCALOV

OSTROVUL LUPILOR

ROMAN FOILETON

În cele din urmă, Spic, rănit, a fost dus în dubă.

Panait strînse mîna ofițerului și se pregăti să sară în carlingă, cînd acesta îl reținu cu un gest:

— Zburați spre Pradina?

Da, răspunse ușor intrigat Panait, trebuie să-i conduc pe băieții aceștia acasă. În curînd se va lăsa întunericul.

Tocmai de aceea țin să vă atrag atenția ca pînă la Pradina să zburați numai deasupra Dunării...

— De ce? făcu mirat Panait. S-a întîmplat ceva?

— Nu, continuă ofițerul, o escadrilă de avioane de vînătoare face exerciții.

— Am înțeles, răspunse vesel Panait... și nici o grijă. N-am de ce să părăsesc Dunărea...

— Atunci e foarte bine, spuse sec ofițerul salutîndu-l cu mîna la chipiu. Vă doresc drum bun!

Peste cîteva clipe cei doi băieți se aflau din nou în văzduh. Cu ochii aburiți de lacrimi, Scatiul și Babușcă priveau de sus cum duba sanitară se îndepărtează pe cîmpul imens și pustiu, printre șirurile de hangare și de avioane aliniate și încremenite.

În curînd portul rămase în urmă. Acum cei doi băieți zburau din nou deasupra Dunării, spre Pradina. În dreapta lor, departe, înserarea se cățăra încet, încet, spre crestele violete ale munților Mahmudiei, învăluind totul în hăuri de umbră. Jos, pe malurile Dunării, pădurile nesfîrșite de sălcii se destrămau într-o mare de aburi. Deodată Scatiul și Babușcă văzură cum dintr-un nor alb și imens, proiectat gigantic pe cerul înserării țîșnesc cîteva ace mici și scînteietoare, ce urcau, săgetînd parcă, abisurile înălțimilor. Erau turboreactoarele. Pe măsură ce ele înaintau, forfecînd parcă cerul purpuriu, largi dîre de fum creșteau și se arcuiau deasupra deltei, despletindu-se apoi în nesfîrșite draperii albe. Deodată, Scatiul simți că mîna lui Babușcă îl strînge de braț.

— Privește, Scatiule... spuse acesta cu sufletul la gură, arătînd cu mîna cealaltă undeva în jos... șlepul, uite șlepul de care vorbeau

TABELA DE MARCAJ

Două evenimente sportive

DOUĂ EVENIMENTE SPORTIVE DIN VIAȚA PIONIERILOR ȘI ELEVILOR NOȘTRI, PETRECUTE LA SFÎRȘITUL ACESTUI AN ȘCOLAR, SE CER CONSEMNATE CU JUSTIFICATĂ BUCURIE. ESTE VORBA DE FINALELE CAMPIONATELOR REPUBLICANE DE ATLETISM ȘI DE GIMNASTICĂ, ORGANIZATE ÎN COLABORARE DE CĂTRE MINISTERUL ÎNVĂȚĂMÎNTULUI, CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR ȘI CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT. CELE DOUĂ CAMPIONATE AU REUNIT CELE MAI PREGNANTE TALENTE DIN TOATE ȘCOLILE ȚĂRII RĂMASE ÎN COMPETIȚIE DUPĂ «SITA» FAZELOR PREMERGĂTOARE, DOVEDIND O DATĂ ÎN PLUS CĂ ACESTE DISCIPLINE SPORTIVE DE BAZĂ SÎNT ÎNDRĂGITE DE CĂTRE PIONIERI ȘI ȘCOLARI.

O finală la... înaltă tensiune

Timp de două zile (7 și 8 iunie) pe stadionul 23 August din Bacău și-au disputat întîietatea cei mai buni atleți din școlile generale. Împărțiți în 12 echipe mixte (fiecare formată din 6 fete și 6 băieți), tinerii atleți au oferit galeriilor și specialiștilor spectacolul unei lupte deosebit de dîrze și strînse, în limitele unei depline sportivități. Prima zi, rezervată evoluțiilor individuale, a evidențiat la cele 4 probe (săritura în înălțime, în lungime, 60 m plat și aruncarea mingiei de oină la distanță) numeroși pionieri și școlari bine pregătiți, atît din punct de vedere tehnic, cît și moral. Cea de-a doua zi, în care s-au înfruntat echipele, fiecare venind cu «zestrea» de puncte acumulate de primii 5 clasați, a fost mai pasionantă, relevînd un puternic spirit de colectiv, atît victoriile, cît și înfrîngerile fiind trăite la... înaltă tensiune.

Mai bine pregătiți, atleții din echipa Liceului nr. 2 din Ploiești, cuceresc locul I (cu 2 191 puncte), titlul de campioni republicani pe 1968 și premiul cel mare — cele 12 locuri într-o tabără internațională în Polonia. Cu 2 143 de puncte (deci la o distanță mică), Școala generală nr. 2 din Făgăraș ocupă locul II, iar echipa Liceului din Beiuș (cu 2 030 puncte) locul III.

Spectatorii, ca și specialiștii prezenți în aceste două zile în tribunele stadionului, au rămas cu o frumoasă impresie, au plecat cu convingerea că atletismul nostru are în aceste energii și ambiții aflate încă la primii pași, un real izvor din care să se poată alimenta și împrospăta.

O. IOANIȚOAIE

Grație, frumusețe și entuziasm

În acele zile în care la Bacău micii atleți își disputau cu ardoare întîietatea pe pista gazonul stadionului, sala Floreasca din București a fost gazda primei ediții a campiona-lui republican de gimnastică al elevilor din școlile generale. În aceste două zile, cei apro-nativ 250 de concurenți, care au schimbat uniforma de școlar cu costumul de gimnastică, dovedit în fața sutelor de spectatori nu numai grație a mișcărilor, ci și o tehnică de multe surprinzătoare pentru vîrsta lor, o dîrzenie și o putere de luptă admirabile. În prima zi, ervată evoluției echipelor, fetele au prezentat exerciții impuse la bîrnă, sol și sărituri, băieții exerciții la sol și sărituri. În plus, fiecare echipă a mai evoluat și într-un exercițiu ansamblu la sol. Cea de-a doua zi i-a reunit pe concurenții cu categorii de clasificare II, .. maeștrii. Din lipsă de spațiu, consemnăm numai succesele colective. Dintre cele 32 de pe, laurii victoriei au revenit, la fete, Școlii generale nr. 75 din București, **iar la băieți,** ii generale nr. 3 din Timișoara. **O mențiune deosebită merită micuțele gimnaste (cla-a II-a—a IV-a) din Călărași care, deși așa de mici, au dovedit multă pricepere în exe-unor exerciții deosebit de dificile.**

Ioana POPA, asistent universitar I.C.F.

• OSTROVUL LUPILOR • 155

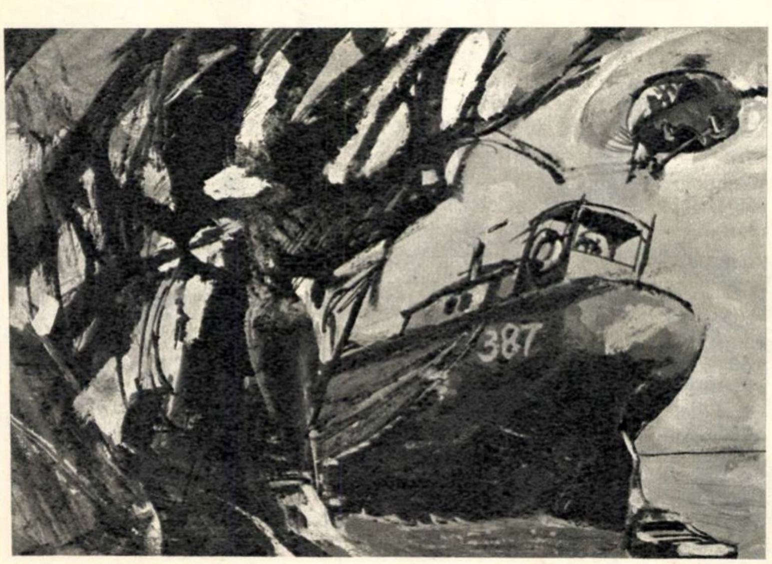

• OSTROVUL LUPILOR • 156

Vînătorul și Bărbosul...

Scatiul privi și el în jos, și într-adevăr, undeva în mijlocul Dunării, la «Cotul Pisicii» se zărea un șlep lung și cenușiu eșuat pe un banc de nisip. Puntea părea pustie, numai deasupra cabinelor de locuit, un coș înalt de tablă fumega subțirel.

— Într-adevăr, șopti Scatiul... Pe semne că-i șlepul care trebuia să transporte mai departe ceasurile de aur... Ți-aduci aminte? Vînătorul și Bărbosul urmau să trimită ceasurile pilotului printr-un lemn de salcie scobit...

— Ce tot șușotiți acolo? întrebă zîmbind Panait, întorcînd capul spre cei doi băieți... Ce-ați văzut!

— Șlepul... șlepul, nene Panait... strigă Scatiul arătînd cu mîna șlepul care părea încremenit în mijlocul fluviului... Azi dimineață cînd am trecut cu barca nu era...

— Să fie șlepul cu povestea cu ceasurile? făcu mirat Panait... S-ar putea... Hai să-l cercetăm mai de aproape.

Panait împinse manșa și elicopterul începu să coboare vertiginos spre Dunăre. Peste cîteva clipe, se aflau la o înălțime de cîțiva metri deasupra șlepului pustiu.

(Va urma)

PUTEREA VOINŢEI

SCENARIUL VAL. MIHAI

DESENE GH CĂLĂRAŞU

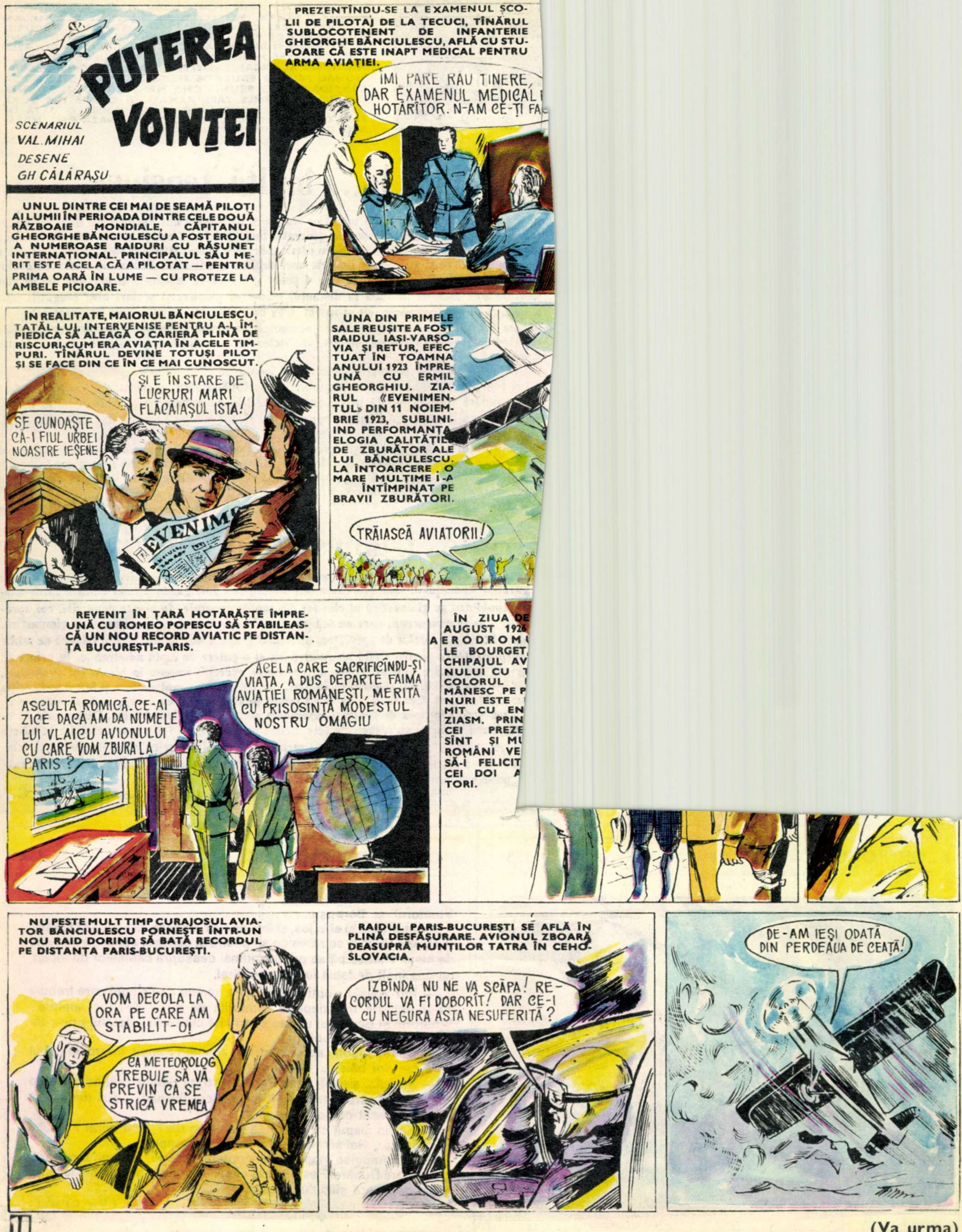
UNUL DINTRE CEI MAI DE SEAMĂ PILOŢI AI LUMII ÎN PERIOADA DINTRE CELE DOUĂ RĂZBOAIE MONDIALE, CĂPITANUL GHEORGHE BĂNCIULESCU A FOST EROUL A NUMEROASE RAIDURI CU RĂSUNET INTERNAŢIONAL. PRINCIPALUL SĂU MERIT ESTE ACELA CĂ A PILOTAT — PENTRU PRIMA OARĂ ÎN LUME — CU PROTEZE LA AMBELE PICIOARE.
PREZENTÎNDU-SE LA EXAMENUL ŞCOLII DE PILOTAJ DE LA TECUCI, TÎNĂRUL SUBLOCOTENENT DE INFANTERIE GHEORGHE BĂNCIULESCU, AFLĂ CU STUPOARE CĂ ESTE INAPT MEDICAL PENTRU ARMA AVIAŢIEI.
IMI PARE RAU TINERE, DAR EXAMENUL MEDICAL HOTĂRÎTOR. N-AM CE-ŢI FA
ÎN REALITATE, MAIORUL BĂNCIULESCU, TATĂL LUI, INTERVENISE PENTRU A-L ÎMPIEDICA SĂ ALEAGĂ O CARIERĂ PLINĂ DE RISCURI, CUM ERA AVIAŢIA ÎN ACELE TIMPURI. TÎNĂRUL DEVINE TOTUŞI PILOT ŞI SE FACE DIN CE ÎN CE MAI CUNOSCUT.
ŞI E ÎN STARE DE LUCRURI MARI FLĂCĂIAŞUL ISTA!
SE CUNOAŞTE CĂ-I FIUL URBEI NOASTRE IEŞENE
EVENIM
UNA DIN PRIMELE SALE REUŞITE A FOST RAIDUL IAŞI-VARSOVIA ŞI RETUR, EFECTUAT ÎN TOAMNA ANULUI 1923 ÎMPREUNĂ CU ERMIL GHEORGHIU. ZIARUL «EVENIMENTUL» DIN 11 NOIEMBRIE 1923, SUBLINIIND PERFORMANŢA ELOGIA CALITĂŢILE DE ZBURĂTOR ALE LUI BĂNCIULESCU. LA ÎNTOARCERE, O MARE MULŢIME I-A ÎNTÎMPINAT PE BRAVII ZBURĂTORI.
TRĂIASCĂ AVIATORII!
REVENIT ÎN ŢARĂ HOTĂRĂŞTE ÎMPREUNĂ CU ROMEO POPESCU SĂ STABILEASCĂ UN NOU RECORD AVIATIC PE DISTANŢA BUCUREŞTI-PARIS.
ASCULTĂ ROMICĂ, CE-AI ZICE DACĂ AM DA NUMELE LUI VLAICU AVIONULUI CU CARE VOM ZBURA LA PARIS?
ACELA CARE SACRIFICÎNDU-ŞI VIAŢA, A DUS DEPARTE FAIMA AVIAŢIEI ROMÂNEŞTI, MERITĂ CU PRISOSINŢĂ MODESTUL NOSTRU OMAGIU
ÎN ZIUA DE
AUGUST 1926
AERODROMU
LE BOURGET,
CHIPAJUL AV
NULUI CU T
COLORUL
MÂNESC PE P
NURI ESTE
MIT CU EN
ZIASM. PRIN
CEI PREZE
SÎNT ŞI MU
ROMÂNI VE
SĂ-I FELICIT
CEI DOI A
TORI.
NU PESTE MULT TIMP CURAJOSUL AVIATOR BĂNCIULESCU PORNEŞTE ÎNTR-UN NOU RAID DORIND SĂ BATĂ RECORDUL PE DISTANŢA PARIS-BUCUREŞTI.
VOM DECOLA LA ORA PE CARE AM STABILIT-O!
CA METEOROLOG TREBUIE SĂ VĂ PREVIN CĂ SE STRICĂ VREMEA
RAIDUL PARIS-BUCUREŞTI SE AFLĂ ÎN PLINĂ DESFĂŞURARE. AVIONUL ZBOARĂ DEASUPRA MUNŢILOR TATRA ÎN CEHOSLOVACIA.
IZBÎNDA NU NE VA SCĂPA! RECORDUL VA FI DOBORÎT! DAR CE-I CU NEGURA ASTA NESUFERITĂ?
DE-AM IEŞI ODATĂ DIN PERDEAUA DE CEAŢĂ!

(Va urma)

CARTUL ACESTA E AL VOSTRU!

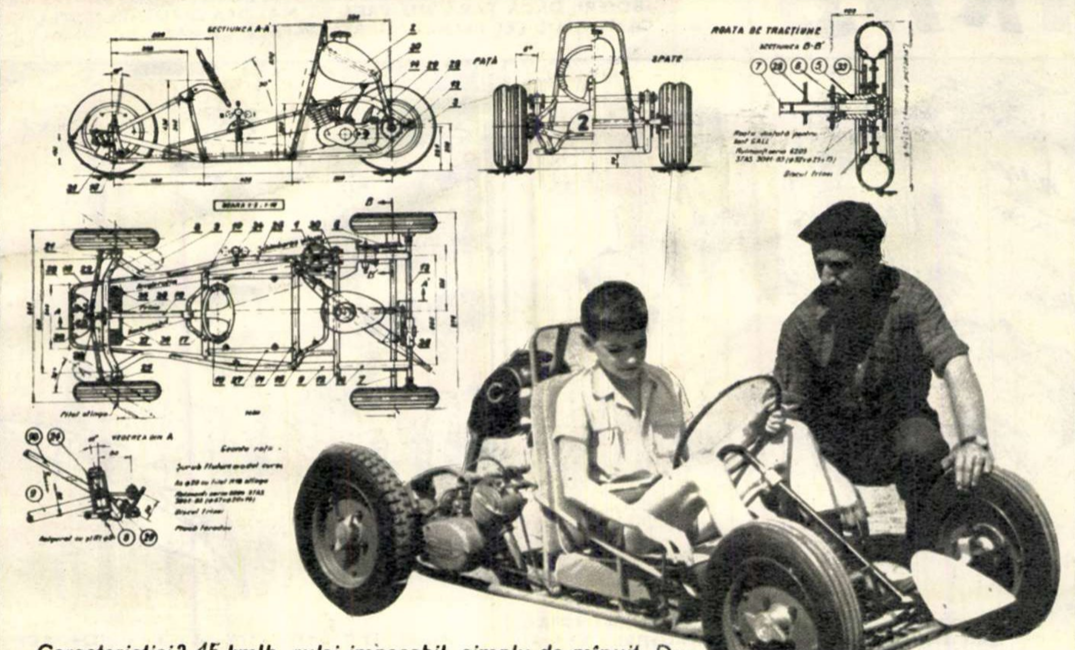

Caracteristici? 45 km/h, rulaj impecabil, simplu de mînuit. După cum s-a anunțat, acest cart reprezintă premiul cel mare la «Concursul vacanței». CINE VA FI FERICITUL CÎȘTIGĂTOR?

Rezultatele concursului „ROZETELE CUTEZĂTORII"

Luînd în discuție lucrările și urmărind rozetele acordate în cadrul concursului «Rozetele Cutezătorii», juriul a atribuit următoarele

PREMII

Premiul I — un magnetofon portabil — **TUTILĂ NICUȘOR**, clasa a VI-a. Școala generală — com. Borșa. jud. Cluj (nouă rozete roșii. totalizînd 27 puncte).

Premiul II — o mașină de scris portabilă — **OLEA MARIANA PAULINA**, clasa a VII-a. Liceul Zlatna. jud. Alba (obținînd șase rozete roșii și două galbene. totalizînd 22 puncte).

Premiul III — un aparat de fotografiat cu trepied — **CIPU MIHAI**, clasa a VII-a. Școala generală. com. Margina. jud. Timiș (obținînd cinci rozete roșii. una galbenă. una albastră. totalizînd 18 puncte).

PREMIUL SPECIAL PENTRU CEA MAI CONCISĂ LUCRARE — un ceas de mînă — **ENE P. NICOLAE**, Școala generală. com. Ploscа. jud. Teleorman.

PREMIUL SPECIAL PENTRU CEA MAI ORIGINALĂ LUCRARE — o minge de fotbal și un serviciu de ping-pong — **FETTICH IOSIF**, clasa a VII-a. Deta. jud. Timiș.

MENȚIUNI

1. **Sava Gheorghe**, clasa a VII-a B. Școala generală nr. 18. Brăila.
2. **Niculescu I. Dragoș**, clasa a V-a. Școala generală. com. Dărmănești. jud. Argeș.
3. **Fenichiu Carmen**, clasa a VII-a A. Liceul Mizil. jud. Prahova.
4. **Plîngău Mircea**, clasa a VI-a. Școala generală nr. 4. Pitești.
5. **Gheorghiu Silvia**, clasa a VII-a B. Școala generală nr. 2. Botoșani.
6. **Tesler Doina**, clasa a VII-a C. Liceul Nicolae Bălcescu. Cluj.
7. **Popescu C. Daniel**, clasa a V-a. Școala generală. com. Berca. jud. Buzău.
8. **Ardeleanu Iolanda**, clasa a VI-a A. Școala generală nr. 23. Craiova. jud. Dolj.
9. **Fărcaș Delia**, clasa a III-a. Școala generală. com. Rugășești. jud. Cluj.
10. **Moraru Teodor**, clasa a VI-a A. Școala generală nr. 2. Adjud. jud. Vrancea.

Mențiunile constau în cîte o trusă de reporter «Cutezătorii».

Primii 25 de participanți. clasați în ordinea rozetelor acumulate. beneficiază fiecare de cîte un loc gratuit într-o tabără pionierească de vacanță. la munte sau la mare. Ei vor primi. de asemenea. pentru viitorul an școlar. insigna și carnetul de corespondent special al revistei Cutezătorii.

FOARTE IMPORTANT!

TROFEUL „PANA DE AUR".

Concursul «Rozetele Cutezătorii» continuă cu «Ediția 1968—1969»! În toată perioada vacanței, redacția așteaptă corespondențele voastre. Cel care va realiza cel mai mare punctaj al acestei etape, va obține diploma și marele trofeu «Pana de aur». Trofeul este transmisibil, revenind de fiecare dată cîștigătorului etapei trimestriale. La sfîrșitul anului școlar se vor acorda Premiile și mențiunile «Rozetele Cutezătorii».

ALPINISM

ORIZONTAL: 1) «Cui» de fixat în stîncă. 2) Însoțește curajul alpinistului (pl.) 3) Deal (reg.) — Gulie. 4) Diminutiv feminin. — A se rupe. 5) Trecere peste un perete stîncos. 6) Culmile munților. 7) Dînsa — Servește! 8) Are o coardă fără să fie instrument muzical! — Urcarea alpinistului cu ajutorul coardei. 9) Stîncă. 10) A fost odată... — Lame!!! 11) Accesorii indispensabile alpinistului îndrăzneț — Ținta alpinistului. 12) Copie... neîncepută!!! — «Teren»... pentru alpiniști. 13) Dă aromă ceaiului — «...artei» sau «Hornul mare» din peretele Surducului din apropierea cheilor, unul din cele mai grele trasee alpine din țară. 14) Drumuri marcate pentru alpiniști și turiști (pl.) — Nelipsit din spatele oricărui turist.

VERTICAL: 1) Se fac lent și fără grabă la urcuș — Alături de busolă. 2) Drum de parcurs într-o excursie, dinainte stabilit — Accesoriu necesar alpiniștilor sau turiștilor de munte. 3) Platformă în stîncă, prilej pentru o scurtă odihnă (pl.) — Cesiu — Între turism și alpinism! 4) Se ocupă cu organizarea excursiilor pe diferite trasee — Literă cirilică — Au fost, înainte de vacanță! 5) În munte! — Ascensiuni dificile — Fier. 6) Bucle de metal la pitoanele alpine — Lac vulcanic și cabană lîngă Tușnad — Cifră. 7) Pui de capră — În bidonul de la cingătoare. — Așezat. 8) Îmbrăcămintea verde a munților — Fără!!! 9) «Fisura...» traseu alpin de dificultate maximă în Bucegi. 10) Merge cu «pac»!

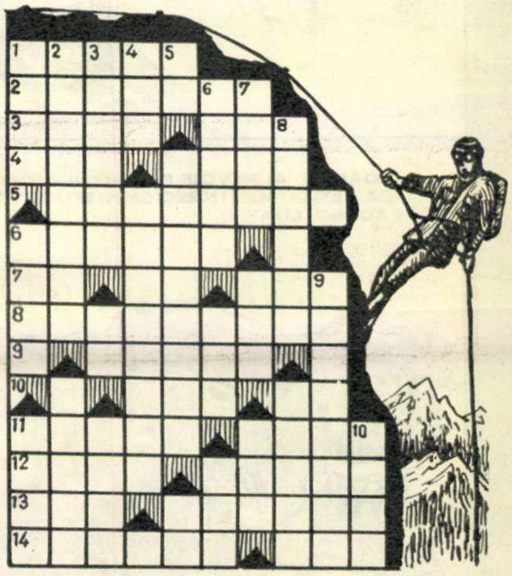

Dicționar la îndemînă: SÎRT, CSI.

UMOR

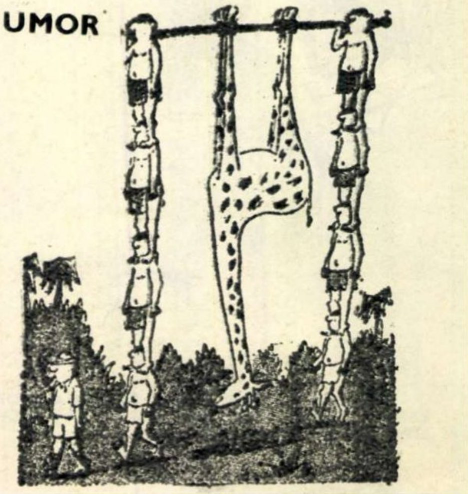

Vînatul cel mare

GIUVAIERURILE LUI BASARAB

108

Scenariu: **DUMITRU M. ION**
Desene: **MIHAI SÎNZIANU**

1330. ÎN ZORI, CÎND ÎNFLORIRĂ CIREȘII, LA CURTEA DE ARGEȘ, ÎN PALATUL DOMNESC FUSESE SFAT MARE. SE HOTĂRÎSE CA BIRUL SĂ NU SE MAI DEA ȘI BASARAB I ROSTISE CUVÎNTUL DE PARTEA ȚĂRII: «BOIERI, DACĂ ȚARA NU VREA SĂ MAI DEA BIRUL, PLĂTIȚI-L VOI»! CĂPITANUL CEL BLOND, AGHIREȘ, RĂMASE LA PAZA DOMNIEI

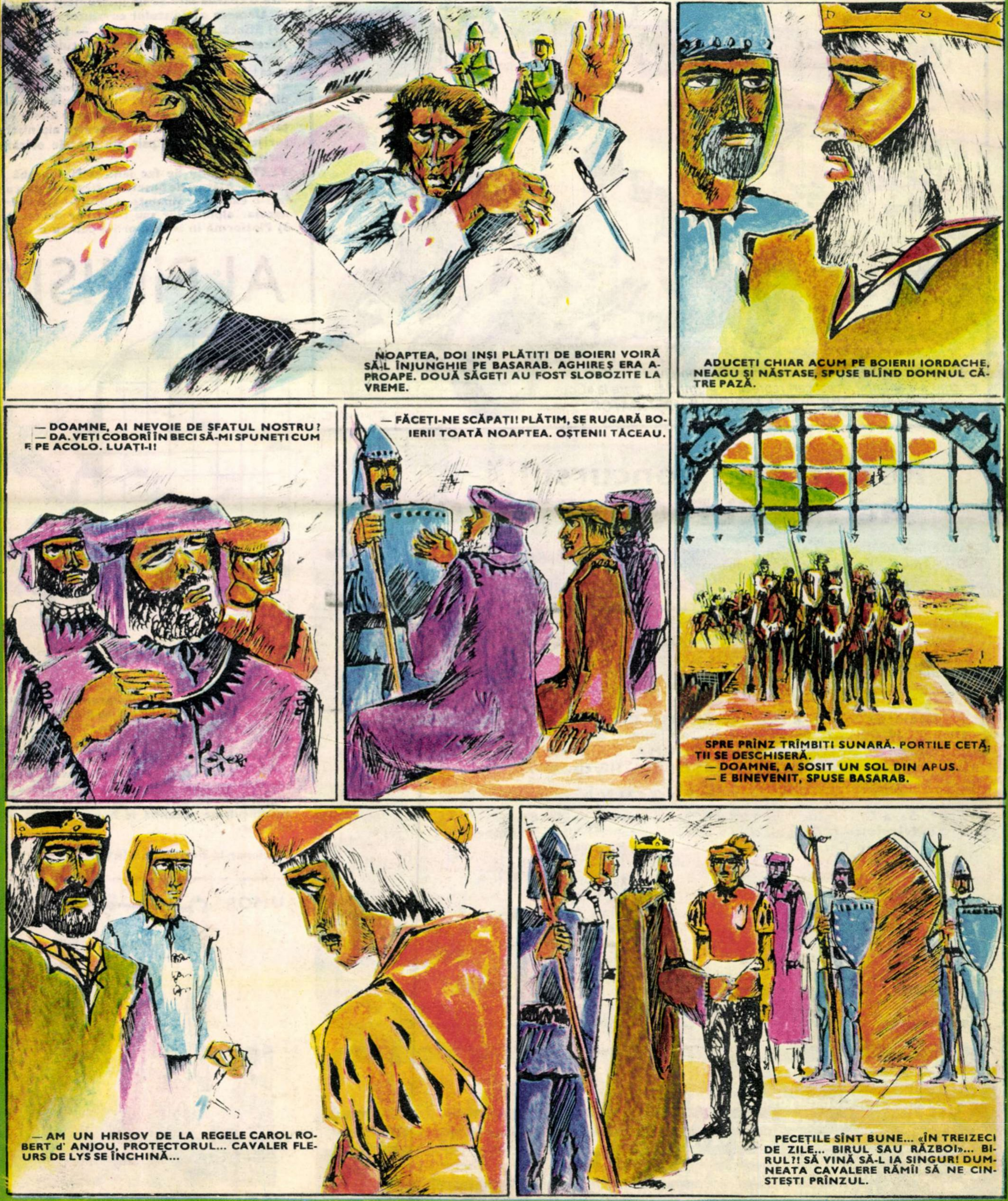
NOAPTEA, DOI INȘI PLĂTIȚI DE BOIERI VOIRĂ SĂ-L ÎNJUNGHIE PE BASARAB. AGHIREȘ ERA APROAPE. DOUĂ SĂGEȚI AU FOST SLOBOZITE LA VREME.
ADUCEȚI CHIAR ACUM PE BOIERII IORDACHE, NEAGU ȘI NĂSTASE, SPUSE BLÎND DOMNUL CĂTRE PAZĂ.
— DOAMNE, AI NEVOIE DE SFATUL NOSTRU?
— DA. VEȚI COBORÎ ÎN BECI SĂ-MI SPUNEȚI CUM E PE ACOLO. LUAȚI-I!
— FĂCEȚI-NE SCĂPAȚI! PLĂTIM, SE RUGARĂ BOIERII TOATĂ NOAPTEA. OȘTENII TĂCEAU.
SPRE PRÎNZ TRÎMBIȚI SUNARĂ. PORȚILE CETĂȚII SE DESCHISERĂ.
— DOAMNE, A SOSIT UN SOL DIN APUS.
— E BINEVENIT, SPUSE BASARAB.
— AM UN HRISOV DE LA REGELE CAROL ROBERT d' ANJOU, PROTECTORUL... CAVALER FLEURS DE LYS SE ÎNCHINĂ...
PECEȚILE SÎNT BUNE... «ÎN TREIZECI DE ZILE... BIRUL SAU RĂZBOI»... BIRUL?! SĂ VINĂ SĂ-L IA SINGUR! DUMNEATA CAVALERE RĂMÎI SĂ NE CINSTEȘTI PRÎNZUL.

(Va urma)

Cutezătorii 26 Revistă săptămînală. Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Redactor șef: MIHAI NEGULESCU Redactor șef-adjunct: PETRE GHELMEZ. Secretar general de redacție: OVIDIU ZOTTA. Administrația: Editura SCÎNTEIA, București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 20. Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII. Prezentare artistică: ANCA ARGHIR. Prezentare grafică: ROZALIA BARANY

Cutezătorii

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

27

JOI, 4 IULIE
1968, ANUL II

Biblioteca Regională
Tg.-Mureș. R.A.M.

Din cuprins

PRIVINDU-L PE
DECEBAL pag 3

Călăuze
ÎN NOAPTE pag 8-9

CONCURSUL VACANȚEI

CUTEZĂTORII ADÎNCURILOR

Foto: GH. CUCU

ECRAN

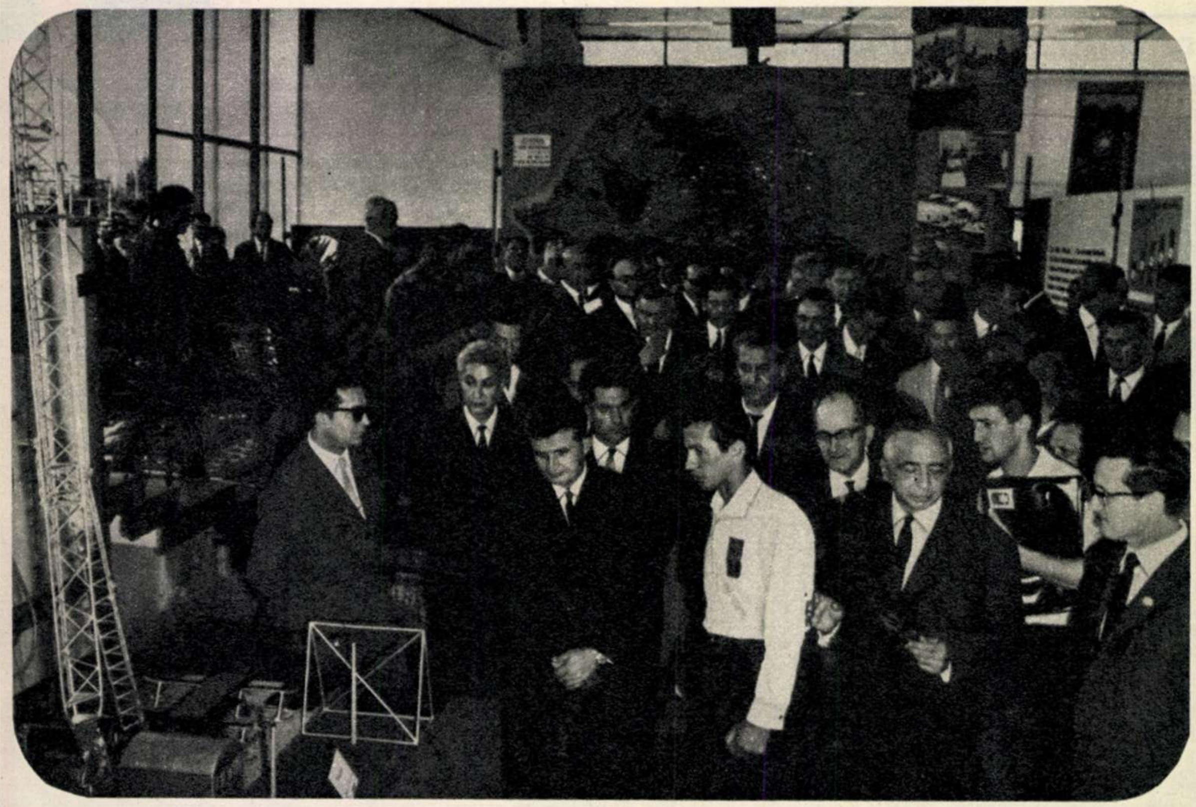

Pasiunea pentru tehnică, visul de a stăpîni temeinic subtile și complicate procese de producție se formează încă din anii școlii, din vremea cînd uimitoarea sete de cunoaștere, caracteristică «vîrstei de aur», este dublată de o maximă receptivitate, de înflăcărare și romantismul adeziunii la un nobil și înălțător ideal.

Iată ce, în puține cuvinte, comunică din prima clipă vizitatorului **Expoziția elevilor din liceele de specialitate și școlile profesionale și tehnice,** deschisă la București, în Pavilionul C al complexului din Piața Scînteii.

Sute, mii de exponate (unelte. piese, machete și aparate din domenii variate ale tehnicii, de la mecanică la electronică) vădind, deopotrivă. îndemînare și măiestrie. spirit creator și migală. dorință de afirmare și perseverență. sînt o ilustrare vie că anii de școală reprezintă pentru numeroși copii și adolescenți nu numai vremea cea mai propice însușirii culturii și științei. ci și timpul unui strîns contact cu munca. primele și atît de emoționantele întîlniri cu bucuria că propriile mîini au fost în stare să creeze ceea ce cu un an or numai cu o lună în urmă părea doar un vis ademenitor.

În ziua deschiderii, expoziția a fost vizitată de conducătorii de partid și de stat. în frunte cu tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU. Secretarul general al C.C. al P.C.R. și ceilalți înalți oaspeți au apreciat călduros hărnicia și talentul elevilor. adresîndu-le felicitări lor. profesorilor și maiștrilor care i-au îndrumat. Numeroși elevi prezenți în expoziție în timpul acestei vizite — care le va rămîne în memorie ca un eveniment ce-i onorează și-i stimulează la noi realizări — au făcut o entuziastă manifestație de adîncă dragoste și profund respect conducătorilor de partid și de stat. mulțumindu-le pentru nespusa bucurie ce le-au făcut-o vizitîndu-le expoziția. mulțumindu-le în numele tuturor elevilor. pentru condițiile bune ce le stau la dispoziție spre a-și însuși temeinic profesia aleasă. spre a-și dedica priceperea. talentul și elanul lor tineresc înfloririi patriei.

Cronicar

ELOGIUL LUPTEI ÎNAINTAȘILOR

Încă din primăvară, începînd cu Iașii, continuînd apoi cu Blajul, mereu alte orașe și sate, martore memorabilelor evenimente istorice ale anului revoluționar 1848, devin gazda unor mari adunări populare evocînd patriotismul și bărbăția care au înflăcărat lupta poporului român în urmă cu douăsprezece decenii.

Astfel, la 22 iunie, pe cîmpia de la Islaz și în orașul Sfîntu Gheorghe, în prezența unor conducători de partid și de stat, zeci de mii de oameni, din mijlocul cărora n-au lipsit elevii și pionierii, s-au adunat pentru a cinsti memoria înaintașilor, opera cutezătoare a luptătorilor pașoptiști.

Festivitatea de la Islaz — de pe cîmpia martoră odinioară rostirii solemnei și temerarei Proclamații, iar astăzi aflată în vecinătatea cooperativei agricole de producție ce poartă numele «Unirea», numele unui ideal scump al tuturor adunărilor anului revoluționar '48 — a strîns laolaltă peste 40 000 de locuitori ai Telormanului.

Întîmpinat cu vii aplauze, a luat cuvîntul tovarășul **Paul Niculescu Mizil,** membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent, secretar al C.C. al P.C.R. Vorbitorul a evocat luminoasa pagină din istoria noastră națională care s-a scris pe Cîmpia de la Islaz, cînd ascultînd Proclamația, poporul a jurat — sub faldurile tricolorului — credință față de cauza nobilă a revoluției.

Încheindu-și cuvintarea, tovarășul Paul Niculescu – Mizil a subliniat că lupta și viața poporului român de astăzi, realizările sale obținute sub conducerea înțeleaptă și clarvăzătoare a partidului, sînt vrednice de jertfele înaintașilor; și-au găsit împlinirea astăzi gîndurile cele mai înflăcărate și mai nobile ale patrioților de la 1848.

La lumina torțelor, festivitatea s-a încheiat cu un vibrant spectacol de sunet și lumină, recompunînd — pe baza documentelor istorice. a poeziei și cîntecului — Islazul anului 1848, marea adunare ce a rămas și va rămîne veșnic în memoria pămîntului românesc.

O serbare asemănătoare a avut loc în aceeași zi și la Sfîntu Gheorghe, străvechea așezare de la poalele munților Baraolt.

Mii de locuitori din Sfîntu Gheorghe, din Tg. Secuiesc, din Covasna și din satele înconjurătoare s-au adunat în Piața Libertății pentru a aduce un prinos de recunoștință luptătorilor pașoptiști, români și maghiari, locuitori ai acestor plaiuri, care strîns uniți sub steagul revoluției, s-au ridicat să-și dobîndească dreptatea și independența națională.

În aplauzele vii ale celor prezenți, a luat cuvîntul tovarășul **Ianoș Fazecaș**, membru al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., vicepreședinte al Consiliului de Miniștri.

Subliniind că adunarea consacrată mărețelor fapte care au avut loc în această parte a țării constituie o expresie a înaltei prețuiri de care se bucură astăzi, în țara noastră, deopotrivă, tradițiile progresiste ale poporului român și ale naționalităților conlocuitoare, vorbitorul a rememorat pe larg evenimentele de la care se împlinesc 120 de ani, încheind prin a-și exprima convingerea că locuitorii acestor meleaguri, români și maghiari, trăind și muncind în deplină frățietate, nu-și vor precupeți nici pe viitor eforturile de a-și dărui întreaga energie creatoare cauzei socialismului, necontenitei înfloriri a Republicii Socialiste România.

Spectacolul ce a urmat a început cu o simbolică horă în care s-au prins laolaltă români și maghiari, în pitorești costume populare, și a continuat cu coruri și recitări pline de vibrația dragostei pentru patrie și partid.

Memoria Pămîntului Românesc

PRIVINDU-L PE DECEBAL

de HADRIAN DAICOVICIU

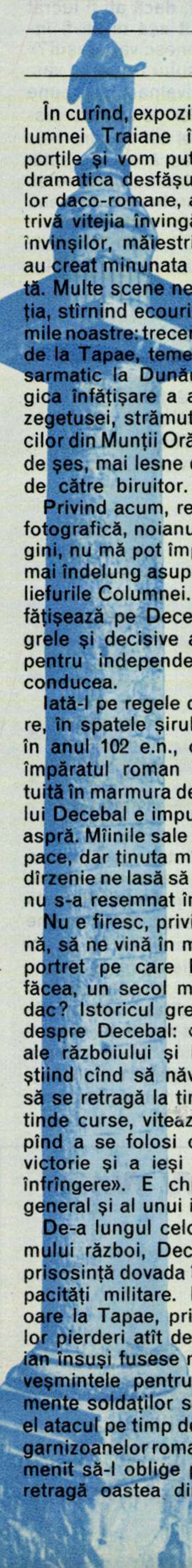

În curînd, expoziția mulajelor Columnei Traiane își va deschide porțile și vom putea cu toții privi dramatica desfășurare a războaielor daco-romane, admirînd deopotrivă vitejia învingătorilor, dîrzenia învinșilor, măiestria artiștilor care au creat minunata cronică sculptată. Multe scene ne vor reține atenția, stîrnind ecouri în mințile și inimile noastre: trecerea Dunării, lupta de la Tapae, temerarul atac daco-sarmatic la Dunărea de Jos, tragica înfățișare a asediului Sarmizegetusei, strămutarea silită a dacilor din Munții Orăștiei în ținuturile de șes, mai lesne de supravegheat de către biruitor.

Privind acum, reprodus pe hîrtie fotografică, noianul acesta de imagini, nu mă pot împiedica să stărui mai îndelung asupra a două din reliefurile Columnei. Amîndouă îl înfățișează pe Decebal în momente grele și decisive ale eroicei lupte pentru independență pe care o conducea.

Iată-l pe regele dacilor în picioare, în spatele șirului de daci care, în anul 102 e.n., cere pace de la împăratul roman învingător. Dăltuită în marmura de Carrara, silueta lui Decebal e impunătoare, iar fața aspră. Mîinile sale întinse cer și ele pace, dar ținuta mîndră și plină de dîrzenie ne lasă să ghicim că regele nu s-a resemnat în fața înfrîngerii.

Nu e firesc, privind această scenă, să ne vină în minte admirabilul portret pe care Dio Cassius i-l făcea, un secol mai tîrziu, regelui dac? Istoricul grec glăsuia astfel despre Decebal: «Era priceput în ale războiului și iscusit la faptă, știind cînd să năvălească și cînd să se retragă la timp, meșter a întinde curse, viteaz în luptă, pricepînd a se folosi cu dibăcie de o victorie și a ieși cu bine dintr-o înfrîngere». E chipul unui mare general și al unui iscusit diplomat.

De-a lungul celor doi ani ai primului război, Decebal dăduse cu prisosință dovada înaltelor sale capacități militare. Nu rezistase el oare la Tapae, pricinuind romanilor pierderi atît de grele încît Traian însuși fusese nevoit să-și rupă veșmintele pentru a face pansamente soldaților săi? Nu plănuise el atacul pe timp de iarnă împotriva garnizoanelor romane de la Dunăre, menit să-l oblige pe împărat să-și retragă oastea din Transilvania? Nu-l silise el pe Traian să ia «cu pericole munte după munte», cum zice Dio Cassius, în ținutul cetăților din inima statului dac?

Armele dacice au fost nevoite în cele din urmă să cedeze în fața covîrșitoarei superiorități a oștilor romane. Dar și soldații lui Traian erau istoviți și împăratul, neîndrăznind să joace întreaga soartă a războiului într-un asalt final asupra Sarmizegetusei, preferă să accepte pacea pe care acum nu comandantul, ci diplomatul Decebal i-o cerea. Încă o dată, deși înfrîngerea fusese gravă, regele dac își salva statul. Iar atitudinea lui, așa cum o înfățișează sculptorii Columnei, spune limpede că, la fel ca și pentru Traian, pentru Decebal pacea încheiată era numai un răgaz înaintea încleștării supreme.

În adevăr, împăratul nu renunțase la gîndul cuceririi Daciei și face pregătiri active pentru o nouă campanie. În fața lor, Decebal nu pregetă să calce condițiile grele care-i fuseseră impuse în anul 102; el își reface fortificațiile, făurește arme, caută cu înfrigurare aliați. Vîlvătaia războiului izbucnește din nou în vara anului 105 e.n.

Pornind de pe poziții mai bune, romanii dobîndesc o victorie mai grabnică. Columna ni-i arată pe soldații lui Traian înaintînd, în anul 106, prin «munții cei întăriți cu ziduri» (Dio Cassius), asediind Sarmizegetusa, încărcînd pe animale de povară bogata pradă luată aici. Decebal, deși înfrînt, părăsit de aliați și chiar trădat de o parte a aristocrației dace, nu-și pierde speranța. După căderea Sarmizegetusei, el fuge prin munți cu gîndul de a organiza o nouă linie de rezistență. Dar călăreții romani îl urmăresc...

Și iată cea de-a doua scenă care-mi reține privirea. Ajuns de călăreții lui Traian, aflat în primejdia de neînlăturat de a fi prins, Decebal părăsește, în sfîrșit, lupta; o părăsește însă ca un erou, curmîndu-și singur zilele, preferînd moartea unei captivități rușinoase.

Dacă scena din anul 102 îmi aducea aminte de cuvintele lui Dio Cassius, contemplarea ultimelor clipe ale vieții lui Decebal mă face să mă gîndesc că istoricul grec n-a surprins, în portretul pe care i-l face, una din cele mai însemnate trăsături ale caracterului regelui dac: adînca, nestrămutata sa încredere în popor, în capacitatea lui de a rezista și a supraviețui. Cîtă încredere trebuie să fi avut Decebal în poporul său pentru a duce lupta pînă în ultima clipă, pentru a fi, cum zicea Pliniu cel Tînăr, alungat nu numai din domnie, ci chiar din viață, fără să-și fi pierdut vreodată nădejdea!

Decebal n-a greșit în această credință. Poporul lui, cu rădăcinile înfipte de milenii în pămîntul Daciei, cu puterile sporite prin romanizare, a înfruntat neclintit toate furtunile istoriei. El trăiește și prosperă în străvechea sa vatră.

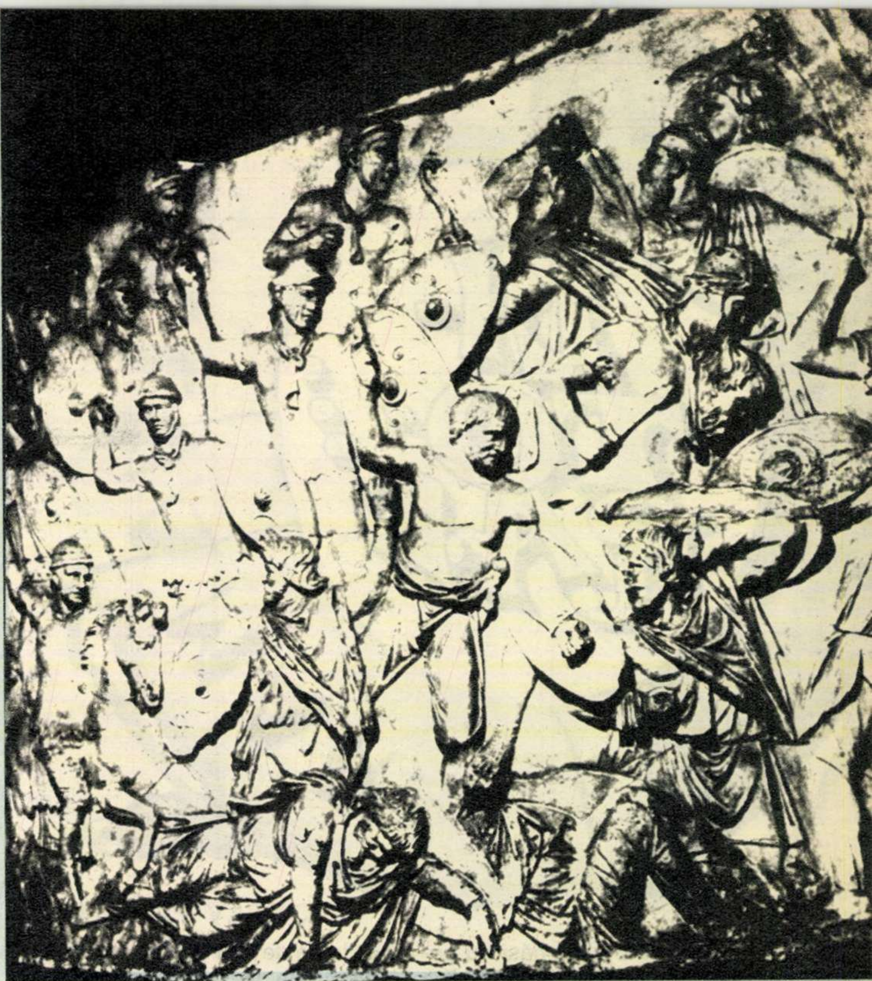

▲ Bătălia de la Tapae (detaliu)

▼ Moartea lui Decebal (detaliu)

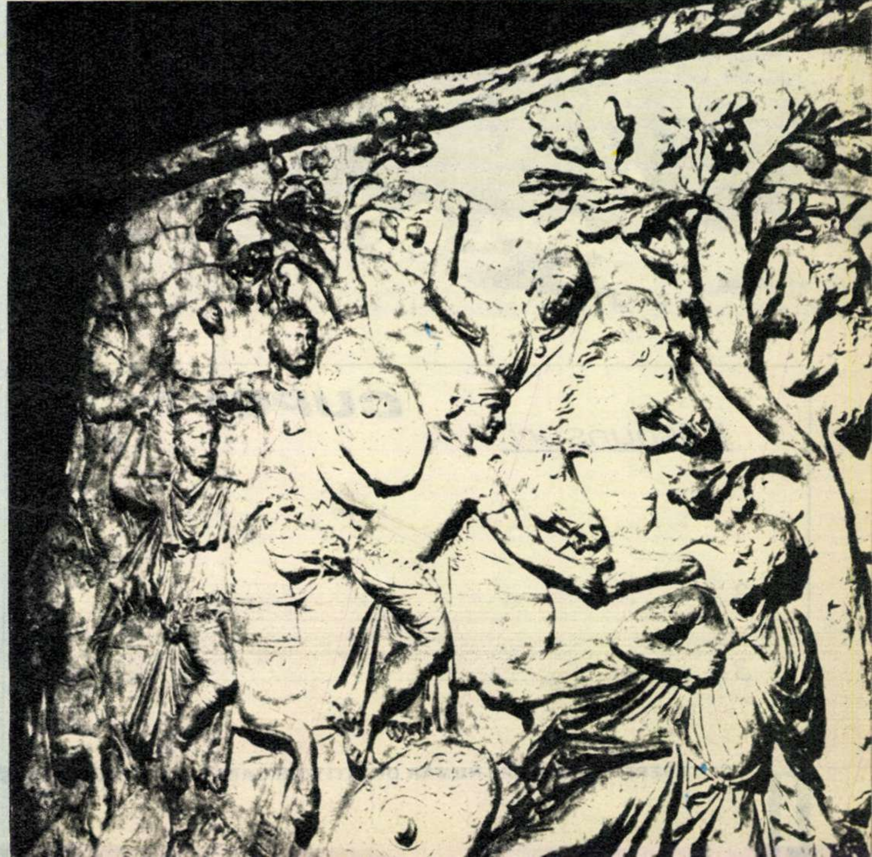

LI-
TO-
RAL...
SALVAMAR

OCTAV PANCU-IAȘI

Poate că cititorul va găsi nu numai prea fugare, dar și mult prea intime aceste însemnări. Îl rog să mă ierte. Îl asigur că n-am intenția să rescriu aici o pagină de jurnal personal. Greșeala pe care o fac stă în faptul că n-am răbdare să aștept înapoierea acasă; redactez rîndurile de față aflîndu-mă încă pe litoral. Ba mai mult: pe plajă. Și mai mult: sub o umbrelă colorată, ținînd caietul pe genunchii încă uzi și murdari de nisip, învîrtind pe un deget un șirag de scoici...

...Miroase puternic a alge și-mi aduc aminte că, în copilărie, mirosul acesta mă urmărea mult timp după ce se sfîrșea vacanța de vară, mi-l mai aducea încă vîntul de noiembrie și de aceea ascultam cu sfințenie buletinul meteorologic la radio ca să aflu din ce direcție bate vîntul, iar dacă direcția era de la est spre vest, îmi spuneam că vîntul a trecut pe la Mamaia sau pe la Eforie, îmi spuneam că a trecut chiar pe acolo unde am găsit pescărușul cu o aripă frîntă, unde fără să vreau m-am trezit scriind pe nisip numele unei fete, unde, tolănit pe spate și privind un nor care semăna cu un continent ciudat și încă nedescoperit, mă gîndeam la Magellan și eram trist că nu mă născusem cu patru secole mai devreme ca să mă fi luat pe mine în locul lui Pigafetta, să-i țin eu jurnalul călătoriei în jurul lumii...

Miroase puternic a alge și, credeți-mă, eu am simțit acest miros chiar din clipa cînd, la marginea Bucureștiului, am văzut indicatorul de circulație pe care scria CONSTANȚA și am început să număr kilometrii rămași pînă la mare. E de prisos să mai adaug că am văzut marea de departe, pe cînd mașina în care mă aflam trecea prin dreptul termocentralei de la Ovidiu II, am văzut-o de acolo de unde ea încă nu se vede, ci numai se bănuiește într-o foșnire de mătase, într-o linie a orizontului, cînd verde ca frunza de nuc, cînd strălucitor, ireal de albă. Era în ziua cînd — mi-am notat ca să nu uit — aeroportul «Mihail Kogălniceanu» trecea la orarul estival, inaugurînd diurn opt curse de legătură numai cu Bucureștiul, era în ziua cînd în gara Constanța, fără a stabili nici un record, trei trenuri aduseseră peste 1 000 de pionieri și școlari din cei 15 000 care își vor petrece vacanța în taberele de la Năvodari, Schitu-Costinești și 2 Mai; era în ziua cînd un tînăr austriac de 26 de ani, plecat cu trei ani în urmă într-o călătorie pe bicicletă în jurul lumii, ajungea la Mamaia și scria în caietul de impresii al Parc-Hotelului: «Nu pot să înșir celebrele plaje ale lumii pe care le-am văzut. Acest caiet n-are decît o sută de file și mie mi-ar trebui ceva mai multe... Dar vreau să vă asigur — pentru asta găsesc și loc în caiet, dar mai ales o sinceră dorință în inimă de a vă împărtăși părerea mea — că această perlă românească a Mării Negre își găsește cu siguranță locul în colierul celor mai frumoase plaje de pe pămînt»; în sfîrșit, era în ziua cînd, pe lacul Siut-Ghiol, pionierul constănțean Alexandru Macri a experimentat cu succes ultimul său navomodel radioghidat pe care, la sugestia mea, l-a botezat «Cutezătorul», nu înainte însă de a mă întreba cu un surîs cuceritor, deși un pic malițios: «Spuneți-mi, dacă ați fi lucrat la altă revistă, tot așa m-ați fi îndemnat să-mi numesc vaporașul?»

La linia orizontului trece un vas. Uriașul de la «Salvamar» îmi spune că e un remorcher de la baza piscicolă Sulina. Cei dintîi care l-au văzut sînt niște pescăruși. Cu bătăi largi de aripi se îndreaptă spre el. Pînă a veni remorcherul se roteau deasupra mea, se certau, habar n-am pentru ce, probabil pentru un peștișor sau un rac. Cearta lor a molipsit doi copii danezi, un băiat și o fetiță, blonzi și cîrni, care se luptă pentru un loc pe o originală saltea plutitoare prevăzută cu o pînză de corabie pe care este desenat un soare foarte zîmbitor și pe care scrie «Kon-Tiki». Urmăresc fumul remorcherului ca și cum mi-aș urmări un vis... De fapt, fac doar o asociație între acest fum ce se depărtează și cel al unei țigări, fum prezent în timpul unei explicații primite cîteva ceasuri mai devreme de la un edil al litoralului. Și atunci am avut o senzație de reverie deși, dacă mă gîndesc bine, mi-a fost împărtășită o realitate care depășește visul. Mi s-a vorbit de litoralul românesc de mîine. Și nu despre un mîine îndepărtat, nebulos și neliniștitor ca asteroidul Icarus, ca-

CUPON Nr. 1

Răspunsuri

1. ____________________

2. ____________________

○ ○ ○

3. ____________________ ○ ○ ○

○ ○ ○

CUPON Nr. 2

Răspunsuri

I ____________________

1. ____________________

II 2. ____________________

3. ____________________

III ____________________

LA CEREREA UNUI MARE NUMĂR DE CITITORI CARE NU AU IZBUTIT SĂ-ȘI PROCURE TOATE CUPOANELE PENTRU «CONCURSUL VACANȚEI», REPUBLICĂM CUPO

re cu o seară în urmă ne salutase de la șase milioane de kilometri... Un mîine concret, viu, precis, un mîine în întîmpinarea căruia poți întinde mîna cu siguranța că îi vei simți căldura. Pe planșele proiectanților, care conturează în linii suple arhitecturale litoralul viitorului, apar noi nume de stațiuni: **Midia, Agigea, Tuzla, 23 August, Vama Veche...** Peste 10—12 ani, litoralul românesc, amenajat pe o întindere de aproximativ 70 de km, va putea asigura găzduirea a peste un milion de turiști!

Îi număr printre aceștia și pe copiii aflați acum în taberele de pe litoral. Pentru că cine a cunoscut odată marea, se întoarce necontenit la ea...

Patrie lumină lină.

Ioan D. Chirescu

MUZICA: IOAN D. CHIRESCU
TEXT: PETRE GHELMEZ

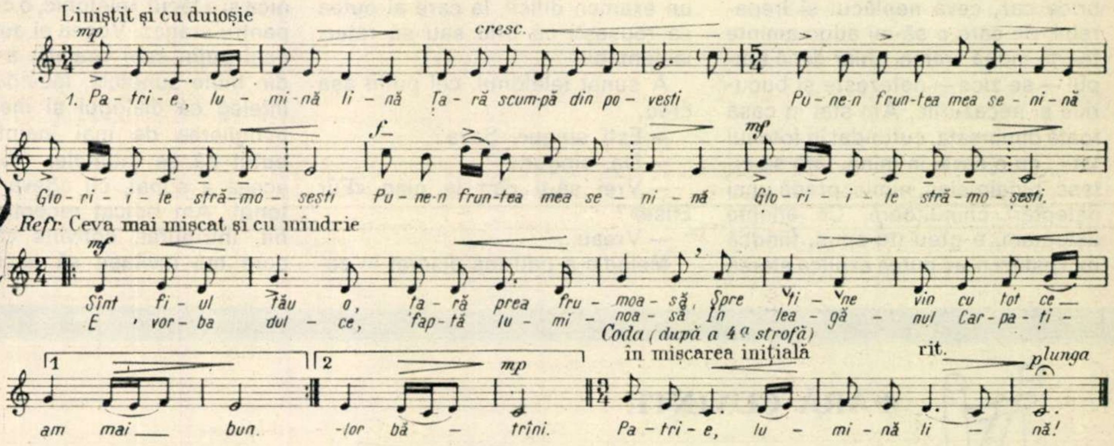
Liniștit și cu duioșie
mp
cresc.
1. Pa - tri - e, lu - mi - nă li - nă Ța - ră scum-pă din po - vești
Pu - ne-n frun-tea mea se - ni - nă
Glo - ri - i - le stră - mo - șești
f
Pu - ne-n frun-tea mea se - ni - nă
mf
Glo - ri - i - le stră - mo - șești.
Refr. Ceva mai mișcat și cu mîndrie
mf
Sînt fi - ul tău o, ța - ră prea fru - moa - să, Spre ți - ne vin cu tot ce -
E vor - ba dul - ce, fap - tă lu - mi - noa - să În lea - gă - nul Car - pa - ți -
1
am mai bun.
2
-lor bă - trîni.
mp
Coda (după a 4-a strofă) în mișcarea inițială
rit.
p lunga
Pa - tri - e, lu - mi - nă li - nă!

2. *Dă-mi izvorul, dă-mi tăria*
Codrului de doruri plin,
Maică scumpă, România,
Timp de aur, zbor alpin,

Refren:

3. *Brațul meu voinic să fie,*
Steagul ager să ți-l port,
Peste ani de bucurie,
De izbîndă și efort.

Refren:

4. *Brazii-n slăvi să se ridice,*
Steaua ta să ardă clar,
M-a adus un ceas ferice
Pe pămîntu-ți legendar.

Refren:

CUPON Nr.3

Răspunsuri

1) a...
b...

2) a...băieți
b...fete

3) a...
b...
c...

CUPON Nr.4

Răspunsuri

1...

2...

3...

NELE NUMĂRUL 1, 2, 3 și 4. RUGĂM CONCURENȚII CE AU COMPLETAT CUPOANELE 1, 2 ȘI 4 CARE AU ALT FORMAT, SĂ LE ÎNLOCUIASCĂ CU CELE REPUBLICATE ACUM.

DESEN DE OFELIA DUMITRESCU

VREMEA CIREȘELOR,

Schiță de
MANOLE AUNEANU

Nu știu ce aveam în ziua aceea, dar eram teribil de indispus. Simțeam că o să se întîmple ceva, în orice caz, ceva neplăcut și ireparabil, de care o să-mi aduc aminte foarte multă vreme, chiar dacă timpul — se zice — netezește și bucuriile și necazurile. Am stat în casă toată dimineața, cufundat în fotoliul tatii , cu o carte în mînă, fără să citesc, bineînțeles, nimic, pradă unei așteptări chinuitoare. Ce anume așteptam, e greu de spus, fiindcă nici astăzi n-aș putea explica starea aceea de frămîntare lăuntrică, amestec de teamă și nerăbdare, cum ar fi de pildă momentele ce preced un examen dificil, la care ai putea să reușești cu brio sau să ratezi lamentabil.

A sunat telefonul, cel puțin așa cred.

— Ești singur, Sava?

— Da, singur...

— Vrei să-ți cînt la pian «Fűr Elise»?

— Vreau...

Melodia a pătruns discret în camera și s-a apropiat de mine, blîndă, ca o mîngîiere, învăluindu-mă din toate părțile. Apoi, a venit bunica și a făcut, telefonic, o comandă pentru aragaz. Vocea ei autoritară, deși puțin cam voalată, a alungat din mine sunetele, făcîndu-mă să înțeleg că dialogul și melodia și mîngîierea de mai înainte ar fi putut să se întîmple. Abia după aceea a sunat, cu adevărat, telefonul. Am ridicat receptorul grăbit, înfrigurat, convins că vocea care mă invitase să ascult «Fűr Elise» va coborî, în sfîrșit, lîngă mine.

— Ce faci, mă?

— Mulțumesc. Stau.

— Nu vii în parc să ne jucăm?

— E prea cald. N-am chef.

Popanică. El îmi lipsea. Clăpăugul acesta, pe care mamă-sa îl scutise de educație fizică, de teamă să nu ia notă proastă și să piardă premiul II, începuse să mă enerveze de-a binelea.

— Nu e cald, mă. Bate vîntul...

— E cald, Popanică, e foarte cald, dar nu simți tu.

Bunica a deschis ușa de la balcon. Afară bătea vîntul într-adevăr, un vînt nesigur, răzleț, ca o fugă de om buimac.

— Ți-ai făcut lecțiile?

Pe masă apăruse o farfurie cu cireșe mari, vinete. Bunica mînca cireșe, afară bătea vîntul, iar «Fűr Elise» murise din cauza unei stupide butelii de aragaz.

— Astăzi n-aș vrea să mă duc la școală.

— De ce? N-ai învățat la matematică?

— Ba da.

— Atunci n-ai nici un motiv să nu te duci la școală.

Și totuși, de jur-împrejur plutea ceva nedefinit și apăsător, gata-gata să mă înăbușe.

— Bunico, cine a compus «Fűr Elise»?

— Beethoven. Vino la masă să mănînci cireșe.

FĂRĂ CUVINTE

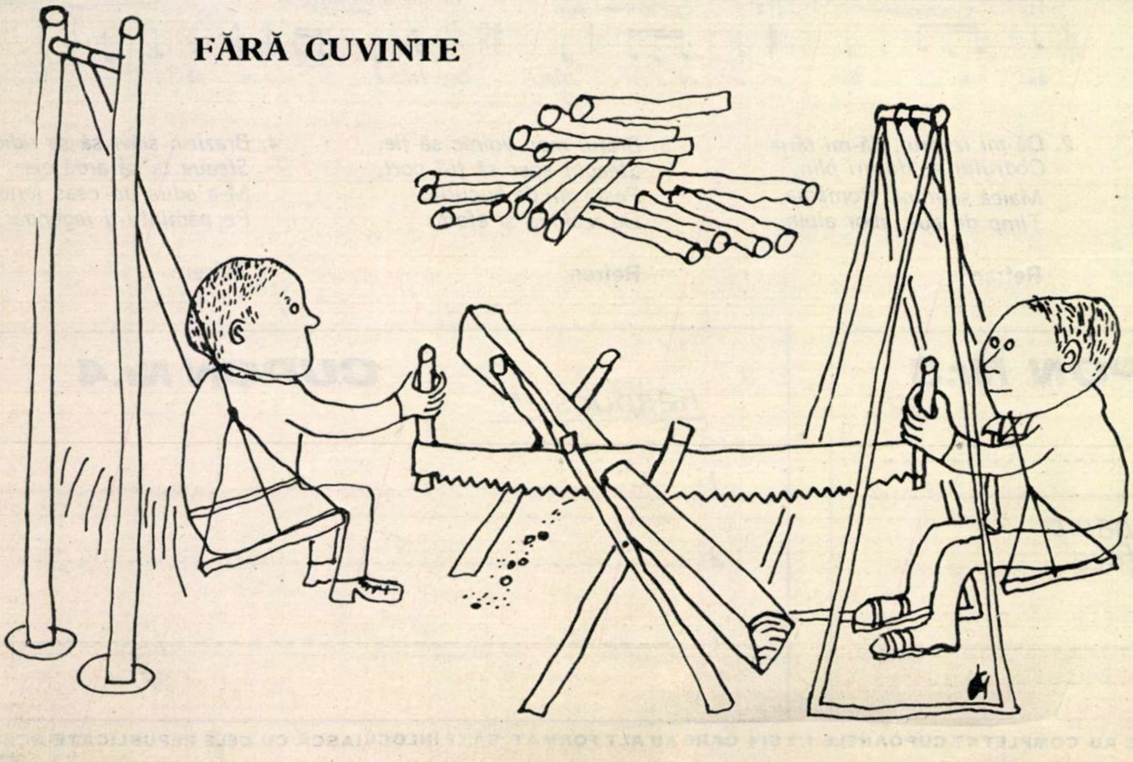

CRĂIȚĂ MÎNDRĂ-VASILE

PROPOZIȚII SIMPLE

Schiță de
MIRCEA SÎNTIMBREANU

A sosit vara. E cald. Se topește asfaltul. Eu citesc. Eu sînt corigent... 5 propoziții simple. — Ce sînt ele? Simple propoziții, am înțeles nu e mare scofală. Mai încolo e ceva mai puțin simplu: coordonate, subordonate, atributive... Le vin eu de hac, pe rînd — pe rînd. Deocamdată sînt la propoziții simple... Azi mă ocup numai de ac. prop. simple. «Ce sînt și dați 5 exemple în scris...» 50 dau, 500'

E cald. (Asta am mai spus, dar ce să-i fac, e cald al naibii...) Ștrandul s-a deschis. Apa e rece. Sandu sare în apă. Eh, Sandu nu e corigent, ce-i pasă lui? La ora asta, pariez că e pe trambulină, sare «șurub», apoi sub apă, își ține respirația cît poate. Îi știm toți «figura», dar totuși cînd nu-l mai vezi așa te trec fiorii: dacă s-a înecat!? Aș, el iese pe furiș,

CUVINTELE COPILĂRIEI

Cuvintele rostite nasc minuni!
Auzi-le și te întorci prin vreme
Lîngă copacii școlilor — străbuni —
Cu frunzele foșnind ca niște steme.

Deși cresc anii și-i ascult altfel
Repun culori pe-omătul din hîrtie
Și un desen naiv recheamă-n el
Un colț de gard, un chip, o poezie..

Și filele caietelor le-aud
Foșnind de întrebări și ecuații
Și teiul din fereastra clasei, ud,
Zvîrlind peste pupitre emanații...

Și scurtele recreații de tumult
Alunecat pe albe coridoare,
Parcă și astăzi limpede le-ascult —
Și depărtarea lor în timp mă doare!

Și-afară-ntre ferestre se frîngea
Un fluture cu-aripă diafană
În care era scris un singur «A»
Pe care nu l-am mai rostit de teamă...

O, voi cuvinte care ați rămas!
Renașteți zilele de-odinioară
Ca să-mi aud timidul, micul glas
Cu care răspundeam întîia oară...

GHEORGHE ISTRATE

---

vine pe la spate tiptil și ți-a și turnat o cască plină cu apă în cap. (Vesel băiat, Sandu...). Da, uite că a ieșit o propoziție simplă: Sandu e vesel. El glumește. Copiii înoată. Eu învăț. Eu sînt corigent. (Asta am mai scris-o!).

Emil șterge cu ciudă ultima propoziție și oftează adînc:

— Lasă că la *iarnă*, în *vacanța de iarnă*, la *iarna viitoare* mă răzbun eu pe toate. Sigur, *iarna* nu merge nimeni la ștrand... Dar de ce? *Iarna* nu e vacanță? E o deosebire, ce-i drept: *iarna* nu e vacanța de vară. Uite acum, acum e cald, uf!

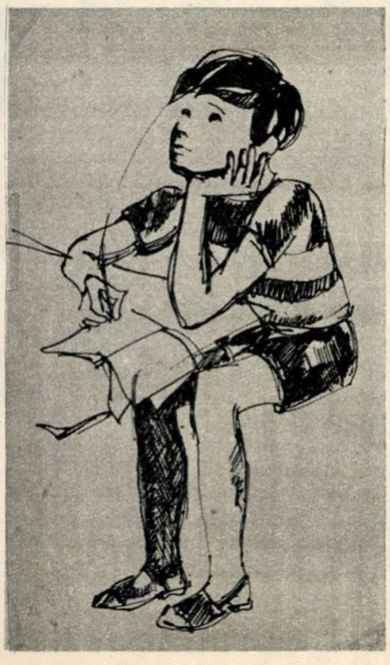

Își face vînt cu o ilustrată. Abia a primit-o. E de la Năică. Năică e în tabără. Cutreieră munții. Culege zmeură. Mănîncă cireșe. Cireșele de pădure sînt amare.

— Poftim, de două zile vorbesc numai în propoziții simple, cugetă băiatul cu ochii la cartea poștală. Lasă, că trece și vara, se consolează Emil. La iarnă o să mănînc și eu cireșe amare. Dulceață de cireșe amare, gem de zmeură 2—3 borcane. În pădure nu e nici dulceață, nici gem... Uf, ce cald e! *Iarna* nu e așa cald. Păcat că e așa departe *iarna*. Nu-i nimic... Trece și asta... Vine iarna...

Sună telefonul. E vecinul său, Traian.

— Ce fac? Ce să fac? Planuri, planuri de vacanță. Știi tu ce am de gînd? își dă drumul Emil. Ești atent? Cum o să iau vacanța — vii și tu cu mine? — îmi iau schiurile, facem oameni de zăpadă, stăm la gura sobei, mergem cu plugușorul... «Iarna-i grea, omătul mare»... Vii, Traiane?

— Ce ți-a venit? se miră interlocutorul la celălalt capăt al firului.

— Ai alte propuneri?

— Ziceam să mergem la ștrand, într-o excursie, după ciuperci...

— Nu pot. Nu-mi mai spune, lasă... Știu, astea erau visurile *de astă iarnă*...

Închide telefonul. Rămîne în fotoliu cu ochii închiși. Cum să nu-și amintească? Din decembrie doar visase la aceasta: «Trece ea, iarna, și trimestrul II și primăvara, și trimestrul III și o să vină vara, vacanța de vară... O să mergem la pădure, la pescuit, la țară... O să înotăm în rîuri, ne plimbăm cu bicicletele, facem ierbare, culegem fructe...» Numai asta visase.

Oftează. Se ridică buimăcit și trece la masă.

— «Propozițiile simple sînt acelea formate numai din subiect și predicat. Dați în scris 5 exemple...»? 5? 50... 500 dau! se înverșunează Emil și purcede să scrie:

«Trece vara. Vine toamna. Eu dau corigența. Eu promovez. Trece și toamna. Se încheie trimestrul I. Vine iarna. Vine vacanța de iarnă. Ninge. Merg cu schiurile. Fac un om de zăpadă. Stau la căldură. Plugușorul e gata. Aho, aho copii și frați stați puțin și nu mînați...» Asta nu e propoziție simplă. Nu e de loc simplă. Uf, ce cald e! Vine *iarna*. Afară ninge. E frig. Ce frumos e în vacanța de *iarnă!* Uf!

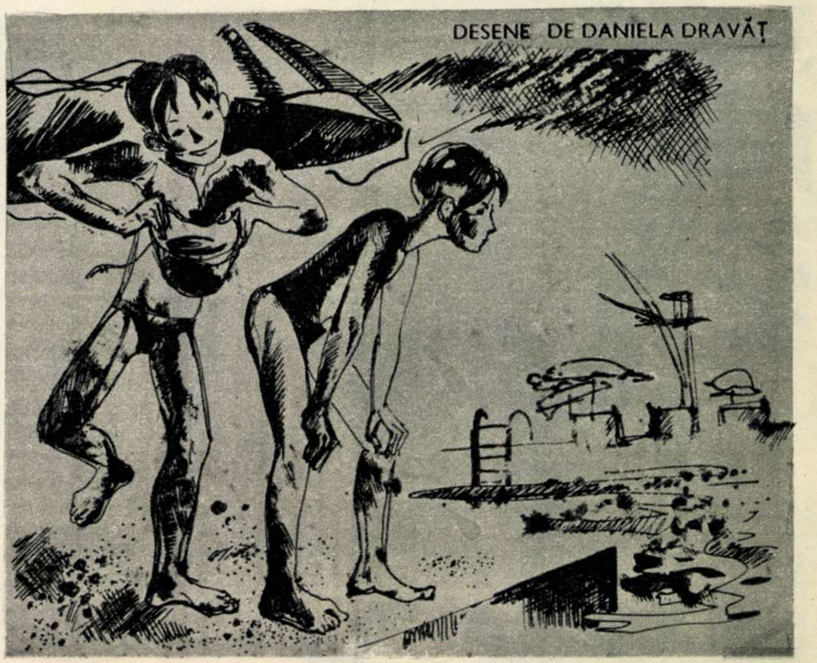

DESENE DE DANIELA DRAVĂȚ

CĂLĂUZE ÎN NOAPTE

de AUREL LECCA

De multe ori, cînd furtunile răzvrătesc apele oceanelor și beznele nopților se lasă pe întinderile fără de sfîrșit sau chiar atunci cînd pîclele învăluie zările, navele împreună cu echipajele lor par iremediabil pierdute. Deodată însă apar, salvatoare, zvîcniturile luminoase ale unui far îndepărtat. După culoarea-verde, galbenă, roșie sau albastră a jetului de lumină, după numărul de secunde al pauzelor dintre semnale, marinarii identifică fără greș farul și deci locul unde se găsesc.

Cînd au apărut oare aceste miraculoase călăuze care au salvat de la catastrofe nave și vieți omenești? Cum arătau ele la început?

Cu multe milenii în urmă, cînd vasele navigau prudente pe lîngă coastă, oamenii de pe uscat aprindeau pe mal focuri pentru a da de știre navigatorilor că acolo se află un loc potrivit pentru debarcare. Cu vremea însă numărul navelor pornite pe drumurile fără pulbere ale mărilor și oceanelor sporește,iar mijloacele de semnalizare în timpul nopții devin tot mai necesare în viața orașelor-porturi.

Regele egiptean Ptolemeu II Filadelful — care a domnit în secolul al 3-lea î.e.n. a încredințat lui Sostrat din Cnidos, mare arhitect al vremii, construirea unui turn uriaș, destinat să slujească drept călăuză marinarilor ce se îndreptau spre țărmurile Egiptului. Sostrat a clădit turnul pe malul stîncos al micii insule Pharos, aflată în fața Alexandriei, marele port al antichității. De pe platforma turnului, zeci de făclii luminau noapte de noapte. Monumentul ridicat la Pharos a devenit curînd celebru în lumea antichității — ca una din cele șapte minuni ale sale și faima sa s-a extins în timp, astfel încît nu sîntem prea mirați aflînd că noțiunea de far de aici își trage obîrșia.

Care e decanul de vîrstă al farurilor Atlanticului? Răspunsul l-au dat arheologii. În Anglia a fost scoasă la iveală de sub un val de pămînt temelia unei construcții de piatră care a slujit ca punct de semnalizare. Vestigiile descoperite arată că acest far a fost ridicat cam în a doua jumătate a primului secol din era noastră. Tot atît de vechi este și farul de la Comna, de pe țărmul nord-vestic al Spaniei. Cei ce l-au ridicat nu erau alții decît iscusiții meșteri romani de sub domnia împăratului Traian. Năruit sub povara secolelor, el a fost reconstituit și înălțat în 1034. Și azi farul de la Comna veghează calea navelor zi și noapte.

...Printre farurile celebre, care dăinuie de secole, se află și cel de la Cordonan, aflat la gura rîului Gironde, în Golful Biscaya și farul de pe stînca Eddystone, la intrarea portului englez Plymouth. Construit la sfîrșitul secolului XVII, sub asaltul neîntrerupt al valurilor, el s-a prăbușit un secol mai tîrziu. Abia în 1882 farul de pe stînca Eddystone a fost reconstruit pe un fundament metalic.

Zvelta construcție a farului de la Constanța: 58,20 m înălțime, are la partea superioară o cupolă colorată în albastru în care este montat sistemul optic și de iluminare (lumină albă fluorescentă cu vapori de mercur care funcționează cu sclipiri avînd perioada totală de 3 secunde — o secundă lumină, 2 secunde întuneric) vizibil de la 20 de mile marine (37 km).

▼

Tînăra Grace Derling, salvatoarea celor 36 de marinari naufragiați în preajma insulei Barnegat.

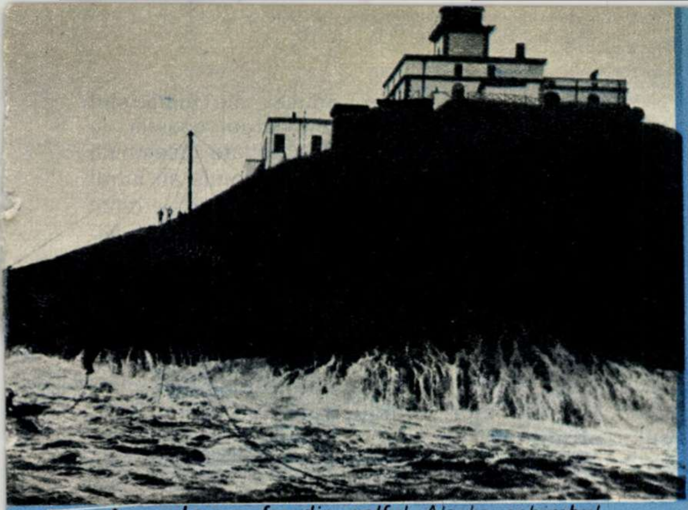

▲ La un far din golful Alaska schimbul personalului se face şi astăzi cu ajutorul cablurilor.

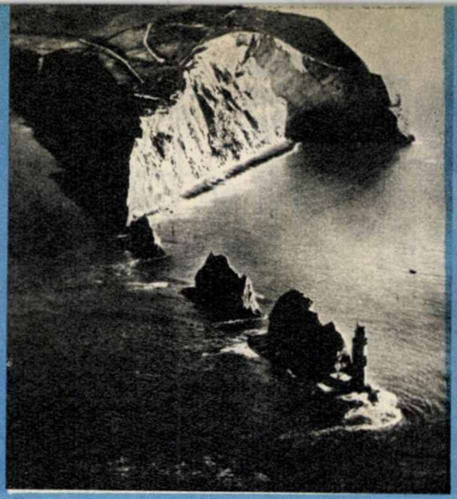

▲ Călăuza navelor ce se îndreaptă spre Portsmouth.

▲ Pe stînca Bishop din grupul insulelor Scilly situate la 65 km de coasta sud-vestică a Angliei, lumina farului întîmpină pe navigatorii ce vin din America spre porturile din Marea Mînecii şi Marea Nordului.

— Care eşti acolo, că-mi sperii peştii!?!

De-a lungul secolelor instalaţiile de semnalizare luminoasă s-au modificat şi ele pe măsura dezvoltării ştiinţei şi tehnicii. Dacă timp de veacuri făcliile şi lămpile cu ulei au fost principalele surse de lumină ale farurilor, către sfîrşitul secolului XVIII au fost născocite ecrane lucii de metal cu ajutorul cărora semnalele luminoase erau amplificate. La 1800 Augustine Fresnel obţine rezultate excelente în propagarea luminii la distanţe tot mai mari folosind un sistem de lentile. Şase decenii mai tîrziu, electricitatea îşi vădeşte superioritatea. Farurile acţionate de generatoare electrice transmit astăzi semnalele lor călăuzitoare pînă la 100 km şi mai bine. În locuri primejdioase pentru nave, în zone mai depărtate de ţărm, se instalează şi faruri plutitoare. Aceste nave-faruri stau ancorate în larg. Elicopterul este cel ce face schimbul de echipaje şi legătura cu... pămîntul.

Şi acum, cîte ceva despre oamenii care veghează ca fiecare semnal să ajungă la destinaţie cît mai corect — paznicii farurilor. De multe ori aceşti eroi anonimi rămîn izolaţi la posturile lor şi timp de 45 zile singuri. Sub asaltul furtunilor dezlănţuite ei controlează permanent instalaţiile şi nu puţine au fost cazurile cînd paznicii farurilor au venit în ajutorul naufragiaţilor săvîrşind minunate fapte de eroism.

Iată doar una dintre aceste fapte.

Într-o noapte un vapor înainta în apele învălmăşite de furtună ale Oceanului Atlantic. Ajuns în preajma insulei Barnegat, situată la sud de New York, zări clipind luminile farurilor de pe insulă în apropierea căreia se aflau periculoase stînci submarine.

— Stînci sub vînt! Viraj dreapta! se auzi strigătul pilotului.

Era însă prea tîrziu pentru a mai executa manevra. Un val năprasnic se abătu pe punte şi sfărîmă bordajul. Vasul fu săltat apoi de coama unui al doilea val şi azvîrlit peste nişte stînci, a căror frunte abia se zărea de sub apă. Cînd nava se frînse, se iveau zorile. Furtuna nu contenise.

▲ Prezenţa stîncilor periculoase şi a coloniilor de corali de la bancul Campeche sînt semnalizate de acest far plutitor.

Apele se zbuciumau lovind vaporul eşuat. Epava a fost zărită de Grace Derling, fiica omului de la far, care-şi suplinea tatăl grav bolnav. Grace nu pregetă mult. Porni vîslind cu o barcă spre vasul eşuat. Uraganul era încă în toi, brizanţii se spărgeau tumultuoşi, înspăimîntători, de stînci. Naufragiaţii urmăreau înfioraţi mica ambarcaţiune ce înainta greu. Cînd barca s-a apropiat de epavă, marinarii văzură cu uimire că temerarul vîslaş era o fată de abia trecută de pragul adolescenţei. De şase ori a făcut Grace acest drum primejdios, izbutind să salveze 36 de oameni. Statul New Jersey a acordat tinerei Grace Derling o bursă de studii pentru a-şi desăvîrşi studiile tehnice la New York.

Farul din peninsula Florida arată navelor drumul de trecere prin strîmtoarea cu acelaşi nume. ▼

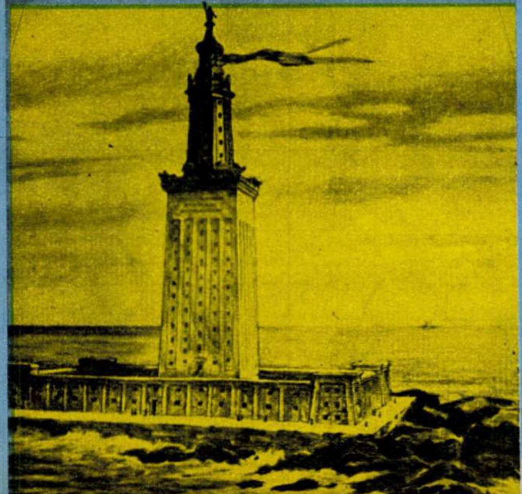

◀ Farul din Alexandria, după descrierea lui Ptolemaios al II-lea.

COMORILE OCEANELOR

de RADU NOR

ÎN ROMANELE DE AVENTURI SE AMINTEŞTE ADESEA DE TEZAURELE DE PE FUNDUL MĂRII, CORĂBII DOLDORA DE AUR, ARGINT ŞI NESTEMATE, CĂZUTE CÎNDVA PRADĂ VALURILOR. PAZNICII NEÎNDUPLECAŢI AI ACESTOR BOGĂŢII SÎNT DE OBICEI MONŞTRII MARINI, CARACATIŢE, FAUNA FANTASTICĂ A BEZNEI SUBACVATICE.

ÎN REALITATE, NEPREŢUITELE COMORI ALE APELOR SÎNT SUBSTANŢELE DIZOLVATE, SEDIMENTELE ŞI ZĂCĂMINTELE DIN ROCILE SUBMARINE, IAR PĂZITORII LOR, VALURILE FURIOASE, FURTUNILE ŞI GIGANTICELE PRESIUNI CĂRORA NICI O FĂPTURA DE LA SUPRAFAŢĂ NU LE POATE REZISTA NEPROTEJATĂ.

OFENSIVA ASUPRA OCEANULUI A ÎNCEPUT

Numeroase proiecte îşi propun să valorifice imensele bogăţii ale mărilor. Primele au şi prins viaţă. Se află în funcţiune centrale electrice acţionate de energia valurilor şi a mareelor, ca şi uzine pentru desalinizarea apei de mare în zone cu climă secetoasă. Se preconizează «fertilizarea» mării pentru mărirea producţiei de peşte, crearea de adevărate păşuni subacvatice, ca şi cultivarea unor alge comestibile. Se pun la punct sisteme pentru extragerea elementelor dizolvate în apa mărilor şi oceanelor, şi altele pentru exploatarea sedimentelor.

Ce avuţii ne oferă cele peste un miliard de kilometri cubi de apă ale oceanului planetar? Justifică ele asemenea eforturi?

În cantităţi mai mari sau mai mici, găsim în mări aproape toate elementele tabloului periodic. Rezerva de clorură de sodiu, de pildă, se cifrează la 38 milioane de miliarde de tone, pe cînd cea de aur este de «numai» 10 miliarde de tone. În afara acestora există fier, mangan, magneziu, cupru, nichel, argint, radiu şi multe alte elemente de care omenirea are mare nevoie.

MINELE SUBACVATICE PRODUC

O bogăţie minerală a mării, exploatată sistematic de mii de ani, este **sarea.** Dacă obţinerea ei este destul de uşoară, cu totul diferit stau lucrurile în privinţa altor substanţe. **Iodul,** de exemplu, se obţine din mîlurile de pe fund şi prin arderea algelor marine (o experienţă făcută în Franţa a arătat că din 25 de tone de alge se pot realiza 6—15 kg iod). **Borul,** în schimb, poate fi extras direct din sedimente, unde se află într-o concentraţie de 310 grame la tonă. În ce priveşte **bromul,** de pe acum 99 la sută din cel consumat pe glob provine din mări. **Magneziul,** metal foarte căutat pentru aliaje, este conţinut în apa de mare în proporţie de 0,13 la sută. După aprecierile specialiştilor, mările şi oceanele ar dispune de 3,3 milioane de miliarde de tone magneziu. La Hartlopool, în S.U.A., funcţionează o uzină care extrage anual din mare 200 000 de tone oxid de magneziu.

Nisipurile submarine sînt bogate în tot felul de metale. Numai în Golful Tokio există o rezervă de 40 milioane tone **nisip feruginos negru,** din care actualmente se extrag lunar peste 30 000 de tone de metal. Tot în Japonia, în Golful Ariake, s-au obţinut pînă azi peste 40 milioane tone minereu de fier, aflat aici la o adîncime de 40 m. Lîngă Malaezia şi Tailanda se draghează **minereuri de cositor,** în largul Alaskăi **pietrişuri aurifere,** în regiunea de coastă a Ceylonului, Japoniei şi Australiei — **titan,** iar în apropierea ţărmurilor Braziliei — **nisipuri de fier** şi **crom.** În apele insulei Terra Nova s-a găsit **cărbune,** iar în largul Venezuelei — **sulfuri** de o mare concentraţie, conţinînd **elemente radioactive.**

Dacă nu cele mai preţioase, în orice caz cele mai spectaculoase «produse» ale mării sînt **diamantele.** Nisipurile din largul coastei de sud-est a Africii conţin o cantitate însemnată de pietre preţioase. În golful Chamis au intrat în funcţiune trei «mine flotante» care produc între 750 şi 1 250 carate de diamante pe zi. Nisipurile de aci dau cinci carate de diamante la tonă, faţă de 1 carat la tonă, cît se extrage din cele mai bogate zăcăminte terestre ale Africii de sud.

Pe viitor, din mări şi din oceane se vor mai putea obţine multe alte elemente de preţ, printre care **clor, uraniu, rubidiu, cesiu, sulf, stronţiu** şi **fluor.**

AURUL NEGRU DE SUB APE

Cercetările din ultimele decenii ale geologilor au arătat că pe fundul mărilor şi oceanelor există mari zăcăminte de petrol şi gaze. În ciuda dificultăţilor inerente — valurile mari, furtunile — s-a trecut la exploatarea lor. Prospectarea, la Gröningen, în Olanda, a unor importante rezerve de gaz a dus la crearea vestitelor exploatări submarine din Marea Nordului, care furnizează zilnic 15 milioane hectolitri de gaz. Astăzi, Marea Nordului a devenit o imensă «platformă de foraj», care concurează cu multe zone petrolifere ale uscatului. S-au descoperit zăcăminte

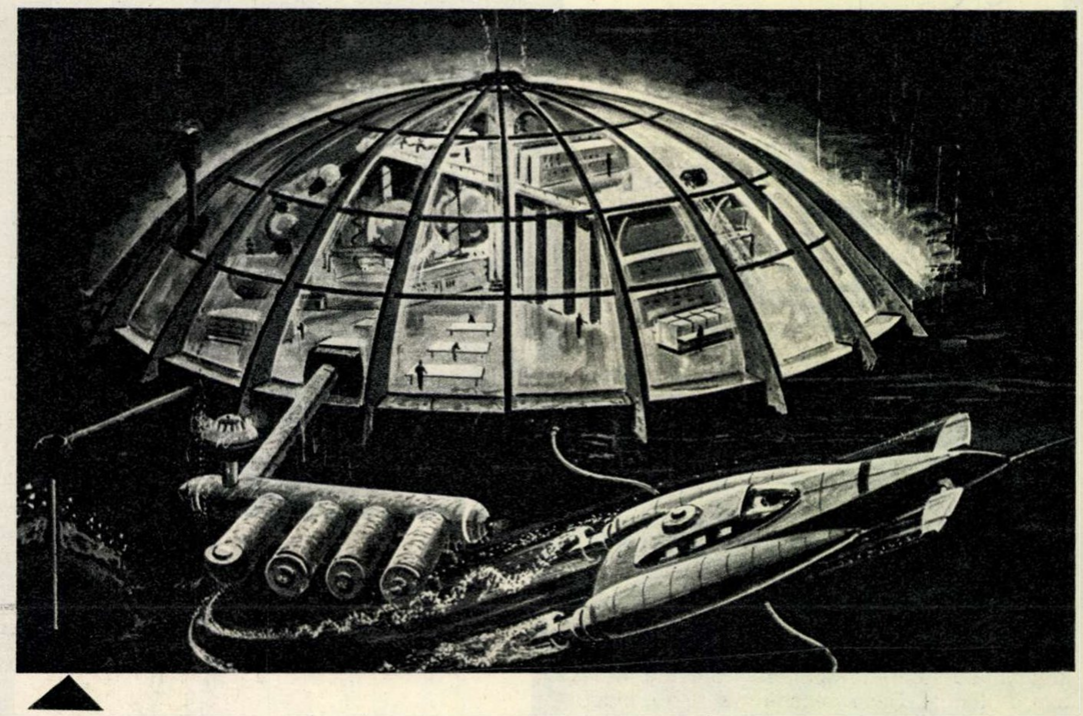

▲

Bogăţiile mărilor vor fi exploatate în viitor la faţa locului, aşa cum se vede în proiectul acestei uzine subacvatice.

Industrii submarine complexe vor fi profilate spre extragerea minereurilor, a sării, producerea deuteriului şi... a apei dulci. ▶

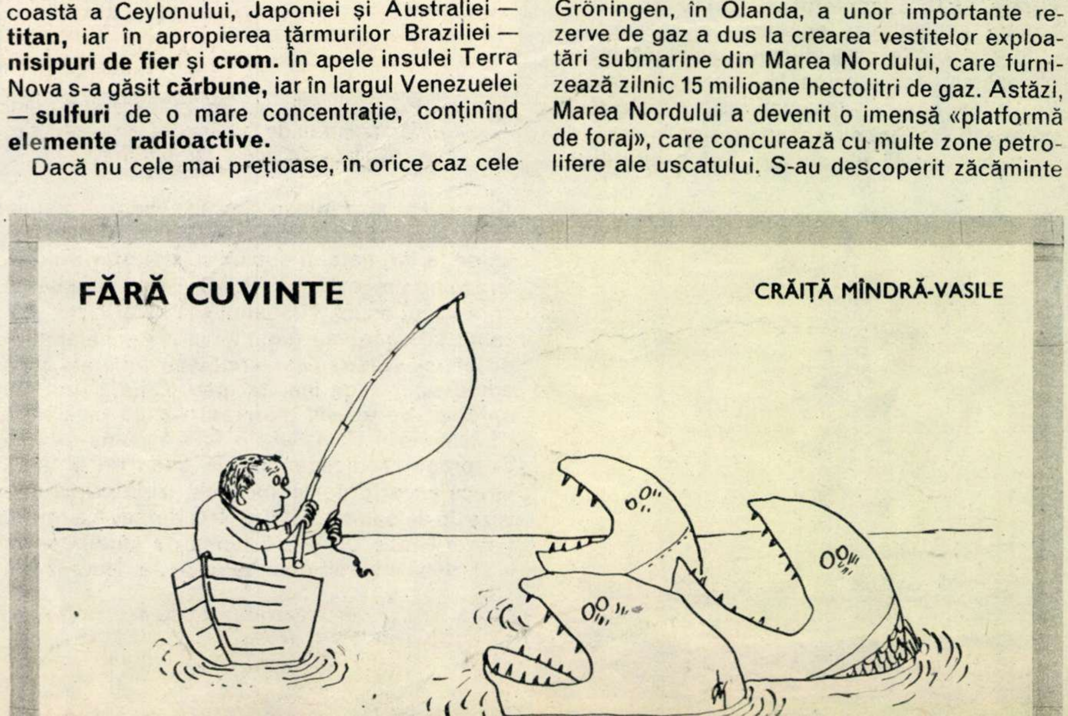

FĂRĂ CUVINTE

CRĂIŢĂ MÎNDRĂ-VASILE

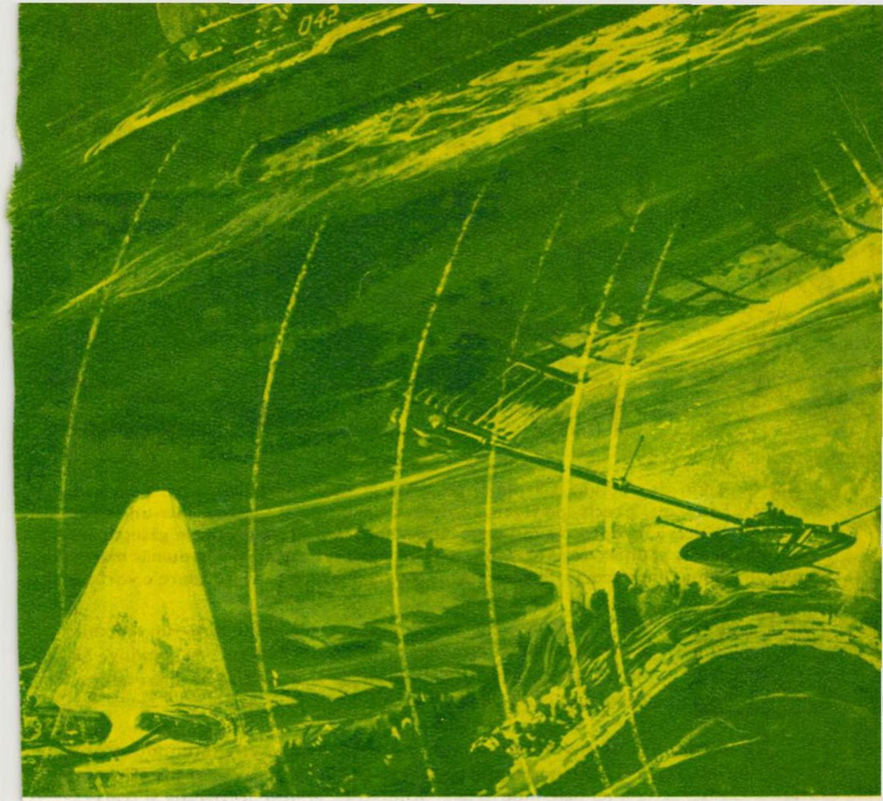

le vor efectua explorarea geologică a fundului oceanelor.

ormațiuni ciudate erau
iozități, azi se știe că
avuție a mărilor. Căci,
cialiștilor, rezervele ai
tone, la care se adaugă
tone de depuneri noi.
i de forme neregulate,
staloide sau coloidale,
erii. Pe fiecare cm^3 de
ie 1,5—2 g de noduli, a
la cea a unui grăunte
bulgăre de cîteva kilo-
olema exploatării aces-
american **John Mero**
rte din metalele impor-
ot fi extrase din aceste

depozite oceanice cu cheltuieli de numai 50—75% din prețul de cost al exploatărilor terestre. Cînd fundul oceanului nu depășește adîncimea de 120 m, o dragă aspiratoare poate pompa pînă la 10 000 tone noduli pe zi. În plus, afirmă profesorul Mero, ele vor putea fi transportate comod și ieftin, pe cale maritimă, în toate colțurile lumii.

Marea produce aproape toate elementele necesare omului. «Planeta necunoscută», cum i se spunea cîndva, dezvăluie pe zi ce trece tot mai multe dintre tainele ei, își oferă tot mai generos comorile. Nu e departe vremea cînd necuprinsul ocean planetar va înceta să fie pentru noi «terra incognita», devenind ceea ce basmul din «1001 de nopți» numea atît de atrăgător «peștera cu nestemate a lui Ali Baba».

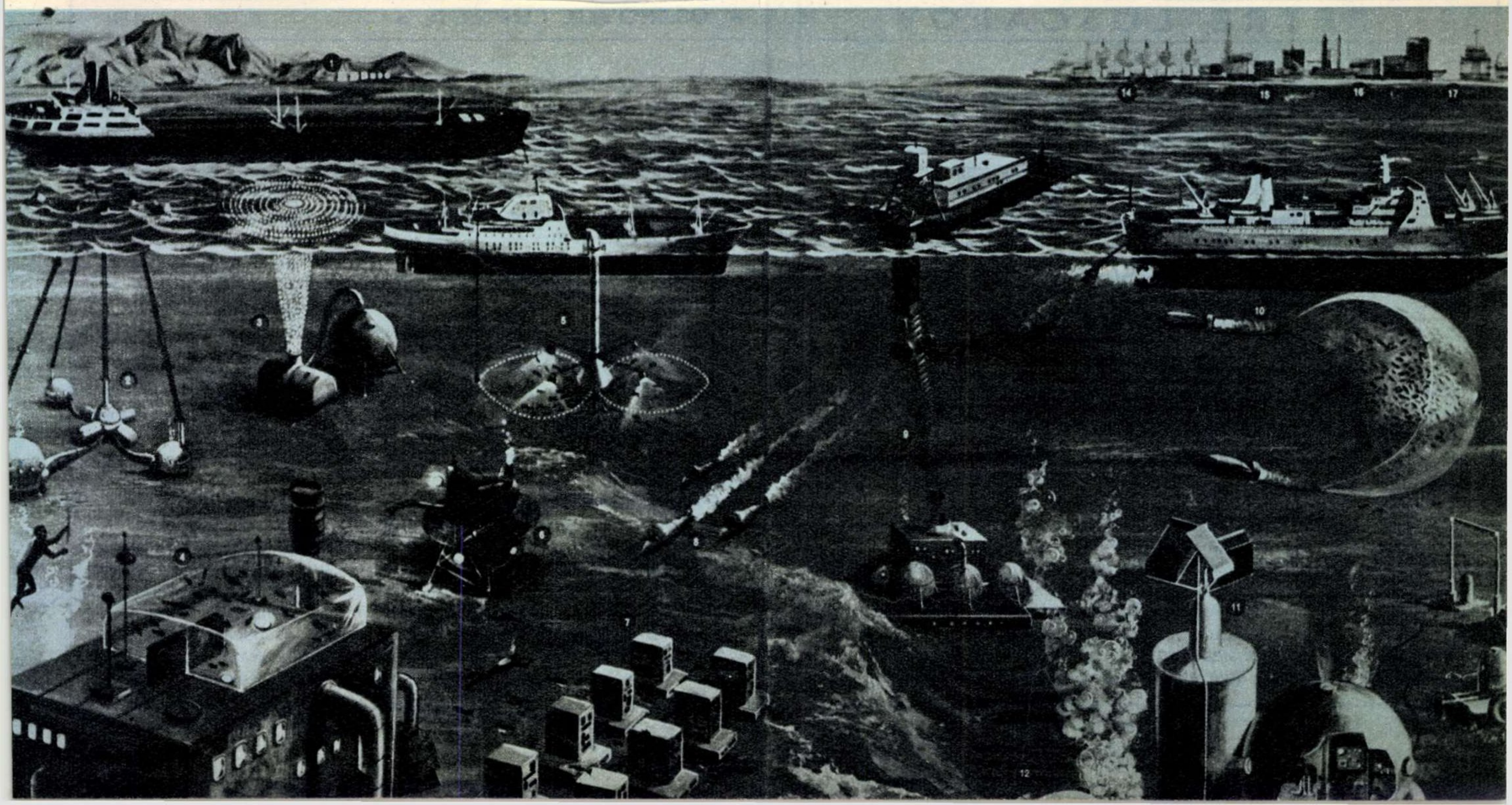

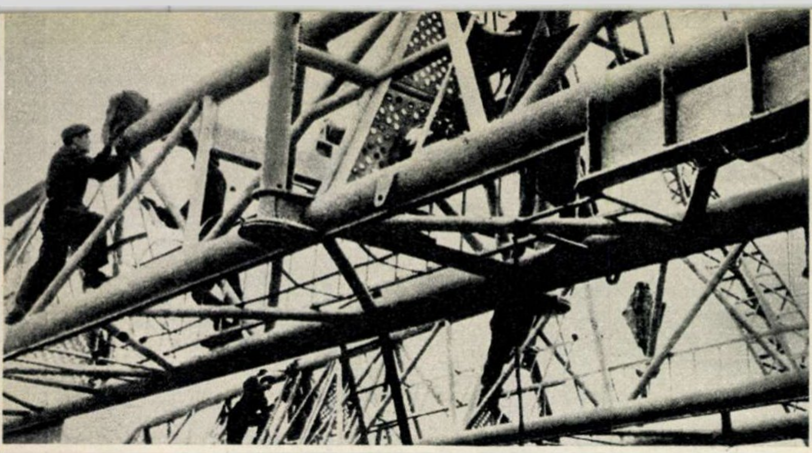

1 La 4 km de comuna Cărpiniş, pe valea Iartmacului şi mai apoi pe valea Canavaua Fetii, mai precis, pe traseul şoselei Constanţa — Ostrov, într-un relief haotic de stîncării abrupte, de canioane cu pereţi brăzdaţi de grote, se găseşte un adevărat paradis al unor vieţuitoare inofensive, care trăiesc pe aici în număr mare, constituind una dintre curiozităţile acestor locuri. Despre ce vieţuitoare e vorba?

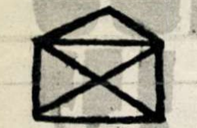

2 Reproduceţi plicul desenat începînd dintr-un anùmit punct fără a ridica creionul de pe hîrtie. Pentru a ne convinge că aţi izbutit, va trebui să evitaţi ca trei linii să se întretaie în acelaşi punct.

3 În imaginea de sus vedeţi un interesant aspect de activitate industrială. El ar putea înfăţişa: a. Construcţia unui pod metalic; b. Montarea unor instalaţii de foraj; c. Construcţia unei hale industriale. Studiaţi cu atenţie fotografia şi treceţi pe cupon răspunsul pe care-l socotiţi cel bun.

CUPON Nr. 6

Răspunsuri

1- -

2

3- -

PETRE LUSCALOV

OSTROVUL LUPILOR

ROMAN FOILETON

Uşa unei cabine se deschise şi pe punte îşi făcu apariţia un marinar gras şi voinic, cu o ceafă ca de taur, ţinînd o puşcă în mînă. Cu părul netuns şi încîlcit, cu barba crescută, îmbrăcat cu o cămaşă de marinar vărgată şi soioasă, el se opri în mijlocul punţii cu picioarele desfăcute, privind cu un aer bănuitor spre aparatul care atîrna în vuietul motoarelor deasupra lui.

Panait îi făcu un semn prietenos cu mîna înmănuşată prin geamul carlingii. Dînd cu ochii de el, marinarul holbă la început ochii, şi apoi o expresie de groază se întipări pe faţa lui. Stătu aşa cîteva clipe, încremenit, cu gura căscată, şi-apoi azvîrlind deodată puşca jos, pe punte, o luă la fugă, şi dispăru în cabină trîntind uşa după el.

— Aţi văzut? rîse cu poftă Panait... S-a speriat imbecilul... Ha... ha... ha... a şters-o... nu glumă... şi adăugă, apăsînd pe manşă; la întoarcere o să-l anunţ pe căpitanul Vlad, că şlepul se află aici...

Elicopterul prindea din nou înălţime. Scatiul şi Babuşcă se priviră lung

---

în tăcere. Şi deodată degetele Scatiului începură să tamburineze în geamul de plexiglas al carlingii.

— Mi se pare curios... transmitea Scatiul, ciocănind de zor în geam... Ai văzut cum s-a speriat marinarul cînd a dat cu ochii de nenea Panait?

În clipa aceea, cu un tunet care părea să cutremure tot cerul, escadrila de turboreactoare trecu în zbor razant deasupra lor şi-apoi cele şase avioane îşi ridicară boturile şi dispărură vertical în adîncurile cerului lăsînd în urma lor lungi dîre de fum.

— Priveşte Babuşcă... priveşte... se agita febril Scatiul. Acum înţeleg... Nu-i vorba de trageri la ţintă. Turboreactoarele ne escortează şi ne păzesc pe noi...

Pleoapele somnoroase ale lui Babuşcă se ridicară încet, încet, şi deodată ochii lui verzi străluciră puternic.

— Atunci, nenea Panait... bătu el în podeaua carlingii ... este...

Acesta îl întrerupse, făcînd un semn discret cu ochiul, spre pilotul elicopterului. Întors cu capul spre ei, Panait îl privea cu un zîmbet prietenos.

— Ce, v-aţi plictisit, băieţi? Priviţi... În curînd ajungeţi acasă.

Scatiul privi lung spre Panait şi cu ochii aţintiţi la el, bătu repede cu degetele în geam.

— Ai ghicit, Babuşcă. Nenea Panait este «Rîma de mare»!

La orizont se ivea satul Pradina.

Silueta gigantică a stăvilarului creştea văzînd cu ochii, proiectîndu-se fantastic pe cerul înserării. Şi deasupra ei — turboreactoarele înşurubîndu-se mereu în văzduhuri descriau imense cercuri tremurătoare de fum, ce se întretăiau mereu, dezlipindu-se încet, în vîntul înălţimilor. Scatiul şi Babuşcă, înfricoşaţi parcă de descoperirea pe care o făcuseră, priveau tăcuţi spre pilotul care, în haina lui de piele, manevra liniştit aparatul. Acum, elicopterul cobora vertiginos spre fluviu luînd parcă în bot primele case de la mar-

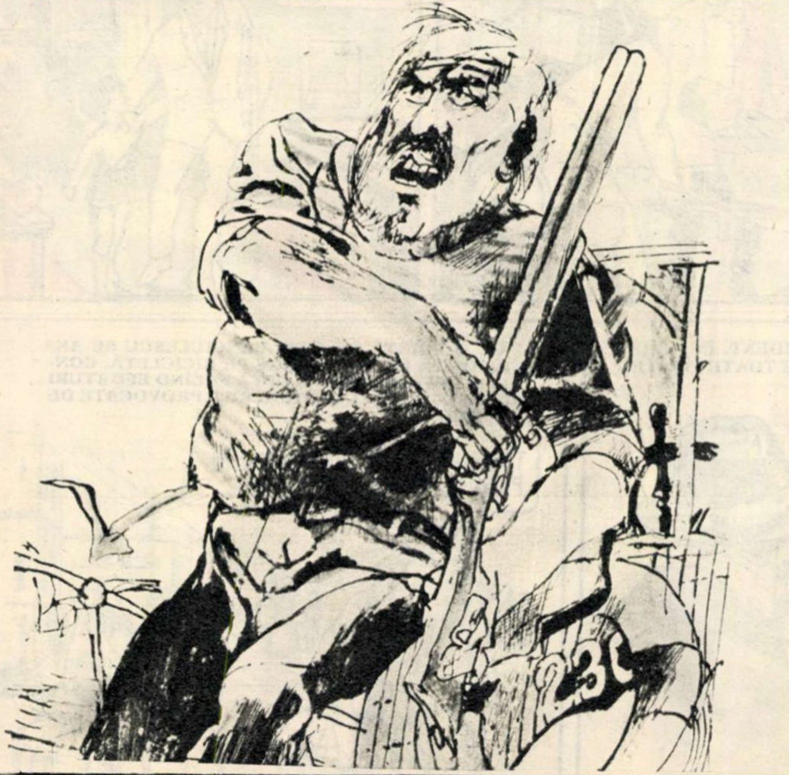

ginea satului care apăreau ici și colo printre sălcii. Atrași de zgomotul pe care îl făcea motorul aparatului, sătenii năvăleau de prin case în bătătură privind cu mîinile streașină la ochi ciudata insectă de metal, ce cobora în mijlocul satului. Pe măsură ce elicopterul se apropia de pămînt, o mulțime pestriță, bărbați, femei și copii se scurgeau pe uliți în întîmpinarea lui. Privind în jos, prin geamul carlingii , Babușcă păli.

— Tata, șopti el, și oftă adînc... Ți-am spus, Scatiule, că în ultima vreme bătaia se ține scai după mine?

Scatiul privi și el în jos și ceea ce văzu îl făcu să-i plîngă de milă lui Babușcă. Într-adevăr, în piața satului, care se apropia văzînd cu ochii, într-o cămașă descheiată și cu mînecile suflecate, rezemat într-un băț, stătea brigadierul Alexandru, tatăl lui Babușcă, adulmecînd precum un uliu, carlinga strălucitoare a elicopterului.

— Imi pare rău, Babușcă, spuse Scatiul, clătinînd capul a regret. Eu te-am vîrît în pacostea asta...

Un zîmbet flutură ușor pe buzele lui Babușcă.

— Ce să-i faci, frate Scatiule... murmură el, apoi cu un aer filozofic. Și cu slănina în pod, și cu scroafa în coșar nu se poate... Știam de la început că ce-i al meu e pus deoparte...

În clipa următoare, într-un vaiet de glasuri și într-un vîrtej de praf, elicopterul atingea pămîntul.

— Gata, băieți!... le spuse vesel Panait, scoțîndu-și mănușile de piele și deschizînd portiera carlingii . Adăugă glumeț: Pradina, toată lumea coboară.

— Acum să te văd Babușcă, murmură el însuși, înghițind în sec și privind prin portiera deschisă a carlingii spre tatăl său care, rezemat în băț la cîțiva pași de aparat, îl aștepta încremenit ca o statuie. Babușcă mai privi o clipă, cu ochii lui triști și somnoroși spre Scatiu, și-apoi sări jos din elicopter.

(Va urma)

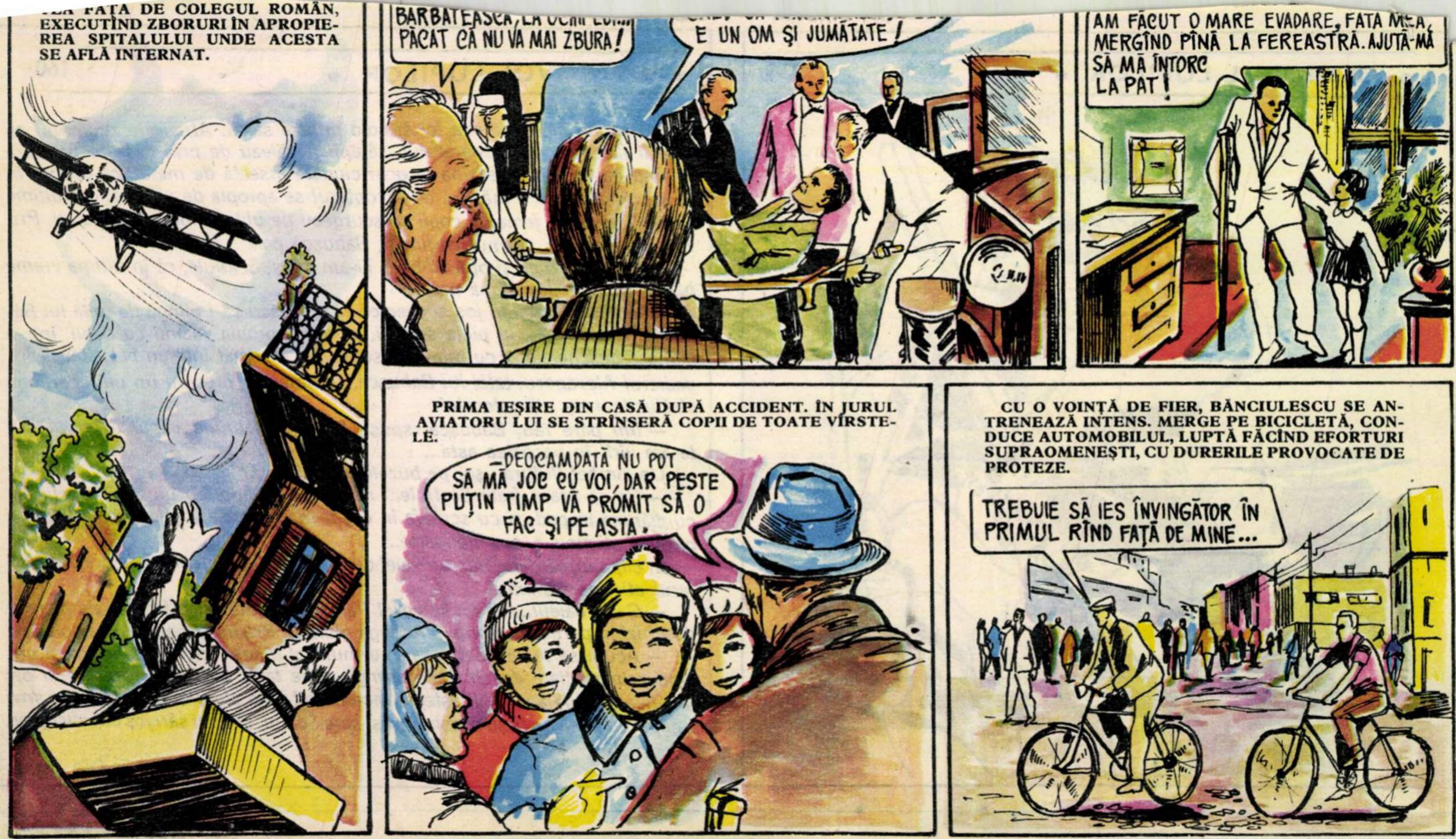
FAȚA DE COLEGUL ROMÂN, EXECUTÎND ZBORURI ÎN APROPIEREA SPITALULUI UNDE ACESTA SE AFLĂ INTERNAT.
BĂRBĂTEASCĂ, LA OCHII LUI... PĂCAT CĂ NU VA MAI ZBURA!
E UN OM ȘI JUMĂTATE!
AM FĂCUT O MARE EVADARE, FATA MEA, MERGÎND PÎNĂ LA FEREASTRĂ. AJUTĂ-MĂ SĂ MĂ ÎNTORC LA PAT!
PRIMA IEȘIRE DIN CASĂ DUPĂ ACCIDENT. ÎN JURUL AVIATORULUI SE STRÎNSERĂ COPII DE TOATE VÎRSTELE.
—DEOCAMDATĂ NU POT SĂ MĂ JOC CU VOI, DAR PESTE PUȚIN TIMP VĂ PROMIT SĂ O FAC ȘI PE ASTA.
CU O VOINȚĂ DE FIER, BĂNCIULESCU SE ANTRENEAZĂ INTENS. MERGE PE BICICLETĂ, CONDUCE AUTOMOBILUL, LUPTĂ FĂCÎND EFORTURI SUPRAOMENEȘTI, CU DURERILE PROVOCATE DE PROTEZE.
TREBUIE SĂ IES ÎNVINGĂTOR ÎN PRIMUL RÎND FAȚĂ DE MINE...

(Va urma)

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE LA ȘTRAND

ORIZONTAL

1. Refugiu estival citadin — Numele popular al celei mai călduroase luni de vară. 2. Sus, de unde te azvîrli în apă. 3. Și altele! 5. Rece răcoreala! 6. Ca pelinul — Fricoși. 7. Stil de înot — Sport de sezon. 8. De pildă, Constanța — Sport de apă. 9. Un bazin de înot cu suprafață mare — Lumina de pe malul mării. 10. Campion — Alt stil de înot. 11. Nicu Manea — Fortificat. 12. Adînc — În cort! — Servește! 13. Culoare de sezon — Animal nordic. 14. Plin de... moleșeală — Cu ochii în patru. 15. Cură de... apă (pl.) — Boală de... soare! (pl.).

VERTICAL

1. Ștrand în limbajul lui Ion Creangă — De pe casă! — Nebronzat. 2. Unde nu-i soare — Melodie de sezon de Veselovschi. 3. Ca apa mării — ...gheață. 4. În față!!! — Plin ochi — Zîne ale lacurilor în basmul popular. 5. Perne — Nota «și» cu repetiție. 6. Desigur. 8. Comuna Băneasa! — Loc nesfîrșit. 9. Unu și unu — Lume multă, nisip, soare și mare într-un cuvînt. 10. Pele! — Costum de baie.— Acoperă capul marinarilor. 11. Dumitale, familiar — Specie periculoasă de țînțar ce bîntuie în apropierea bălților — Clar. 12. «Responsabil» cu excursiile la mare sau la munte. — Amenajări speciale pentru băi de soare. — Fire de nisip. 13. Ca sucul de la gheață.— Rudă destul de apropiată.

Mihai PĂTRAȘCU

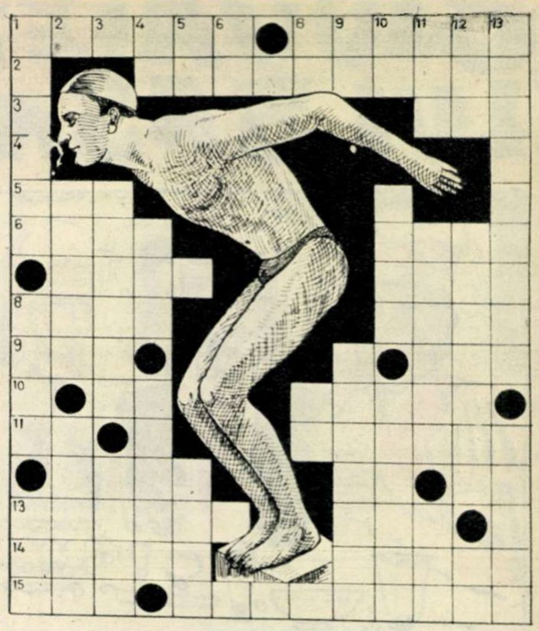

FĂRĂ CUVINTE

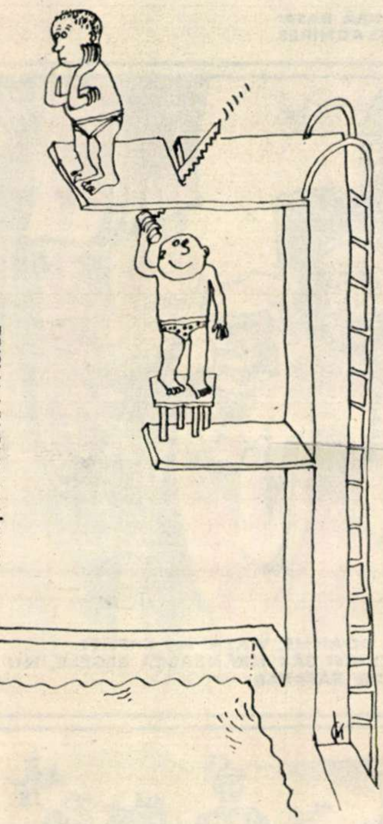

CRĂIȚĂ MÎNDRĂ-VASILE

ADRIAN ANDRONIC

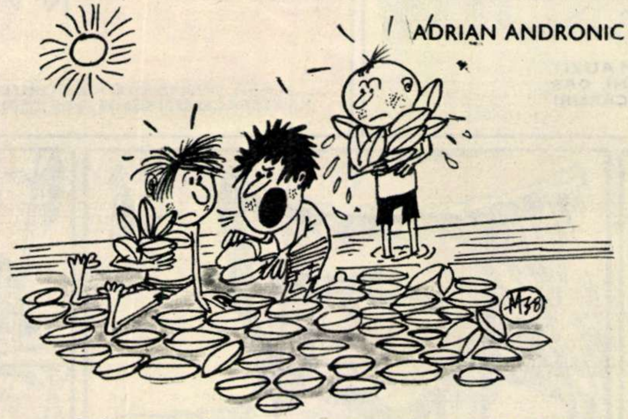

— Și doar cu urechile mele am auzit cînd tovarășul profesor de științele naturii spunea că perlele se găsesc în scoici!!!

DANIELESCU LOVIN

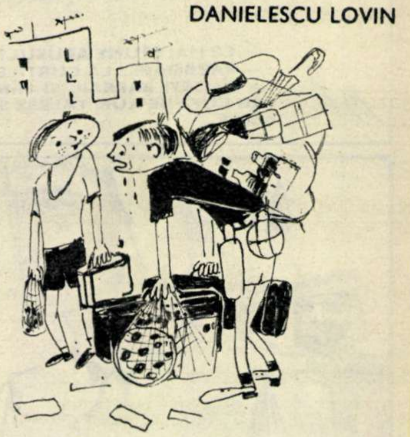

— Tata zice că trebuie să mă învăț de mic cu greutățile!

—Încearcă să te obișnuiești că peste cîteva zile te-iau cu mine la mare!

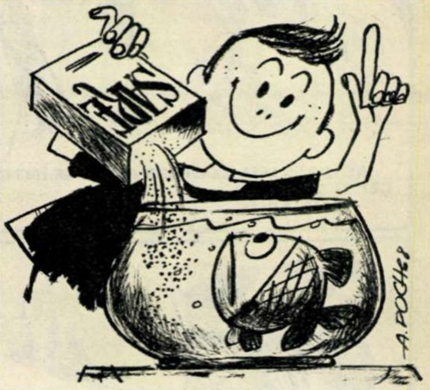

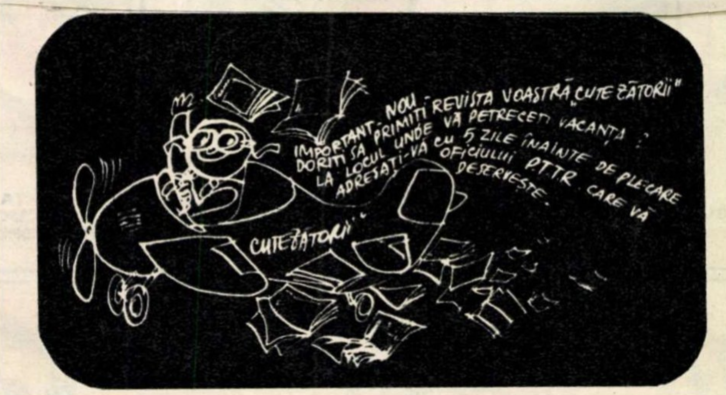

IMPORTANT. NOU: DORIȚI SĂ PRIMIȚI REVISTA VOASTRĂ „CUTEZĂTORII" LA LOCUL UNDE VĂ PETRECEȚI VACANȚA? ADRESAȚI-VĂ CU 5 ZILE ÎNAINTE DE PLECARE OFICIULUI P.T.T.R. CARE VĂ DESERVEȘTE.

CLUBUL LOGICIENILOR ✱ CLUBUL LOGICIENILOR ✱ CLUBUL LOGICIENILOR

ÎNCĂ DOUĂ PROBLEME PE CARE VI LE PROPUNE PROFESORUL UNIVERSITAR **EDMOND NICOLAU**. CINE LE VA DEZLEGA? AȘTEPTĂM CU NERĂBDARE RĂSPUNSURILE VOASTRE.

Dificultățile lui Ionel

Ionel voia să învețe la algebră, dar era împiedicat de zgomotul ce-l făcea în curte un grup de copii. Ieșind pe balcon, el constată că sînt copiii unor familii vecine. După un moment de gîndire, el exclamă: «ce curios! Dacă înmulțesc între ele numerele care reprezintă copiii din fiecare familie, rezultă tocmai cifra 18 — adică vîrsta fratelui meu Anton!» Știind că nici una din aceste familii nu avea 6 copii, se cere:

1. **Numărul familiilor cărora apartineau copiii jucăuși.**
2. **Numărul copiilor fiecăreia din aceste familii.**
3. **Numărul total al copiilor care se jucau, tulburîndu-l pe Ionel.**

Cum să-i așezăm?

Într-un restaurant dintr-un port australian s-au intîlnit patru marinari: Kadir (turc), Ramiro (portughez), Indra (indian), și Takumi (japonez). Cum îi sfătuim pe cei patru amici ca să se așeze la masă, astfel incît fiecare să poată vorbi și cu persoana din dreapta și cu cea din stînga? Se știe că Indra știe japoneza, în timp ce Ramiro cunoaște indiana, Kadir vorbește portugheza, iar Takumi cunoaște turca.

● ●

RĂSPUNSURILE LA ULTIMELE TREI PROBLEME.

1. Fesul era roșu.
2. Ionescu este directorul, Popescu este inginerul, iar Dumitrescu este casierul.
3. Erau trei copii.

GIUVAIERURILE LUI BASARAB

Scenariu: DUMITRU M. ION
Desene: MIHAI SÎNZIANU

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT:
ÎN PALATUL DOMNESC FUSESE SFAT MARE. SE HOTĂRÎSE CA BIRUL SĂ NU SE MAI DEA. BOIERII VOIND SĂ-L PIARDĂ PE DOMN, CĂZUSERĂ ÎN CURSĂ. UN CAVALER SOSI CU UN HRISOV DE LA CURȚILE REGELUI.

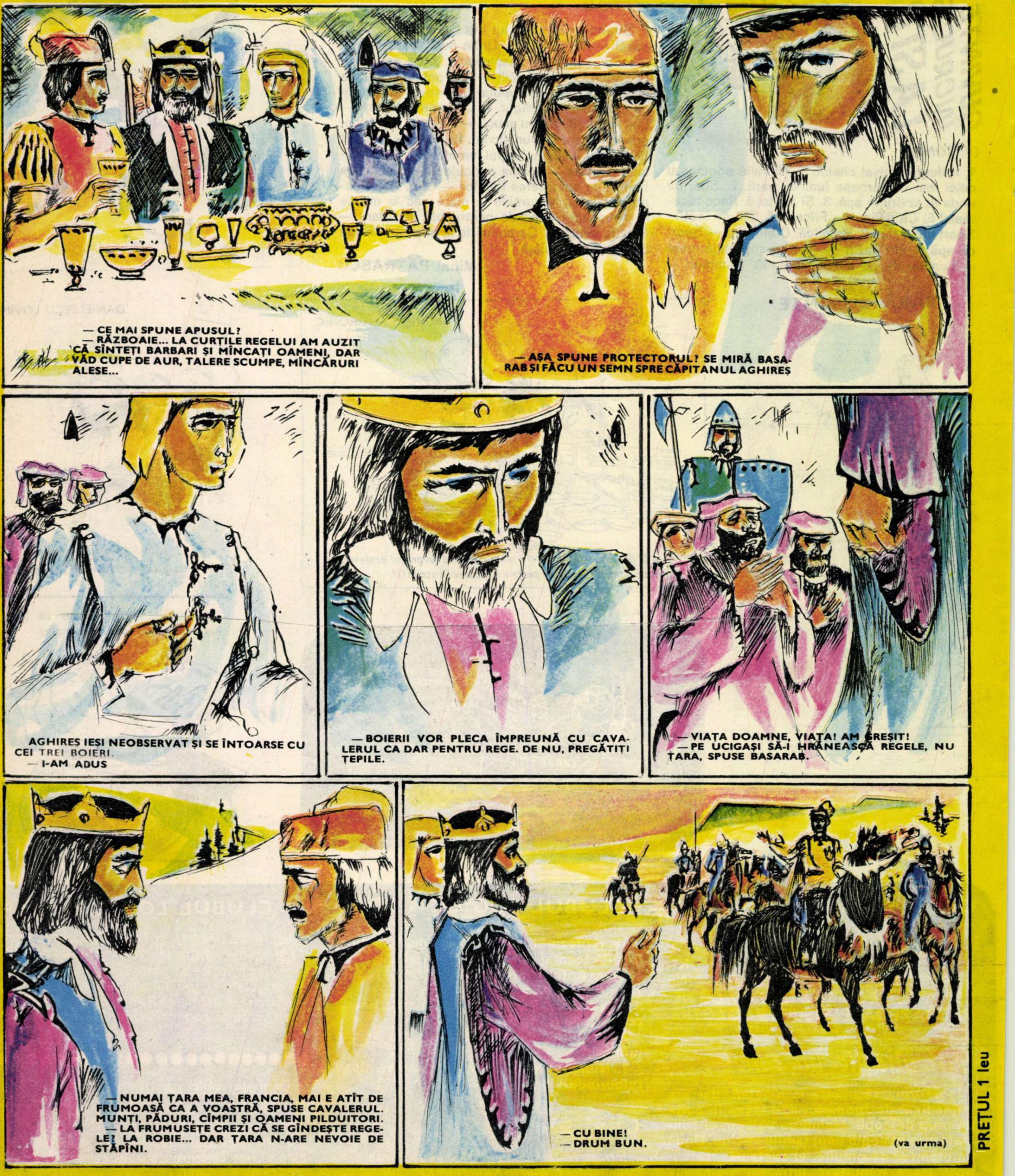
— CE MAI SPUNE APUSUL?
— RĂZBOAIE... LA CURȚILE REGELUI AM AUZIT CĂ SÎNTEȚI BARBARI ȘI MÎNCAȚI OAMENI, DAR VĂD CUPE DE AUR, TALERE SCUMPE, MÎNCĂRURI ALESE...
— AȘA SPUNE PROTECTORUL? SE MIRĂ BASARAB ȘI FĂCU UN SEMN SPRE CĂPITANUL AGHIREȘ
AGHIREȘ IEȘI NEOBSERVAT ȘI SE ÎNTOARSE CU CEI TREI BOIERI.
— I-AM ADUS
— BOIERII VOR PLECA ÎMPREUNĂ CU CAVALERUL CA DAR PENTRU REGE. DE NU, PREGĂTIȚI ȚEPILE.
— VIAȚA DOAMNE, VIAȚA! AM GREȘIT!
— PE UCIGAȘI SĂ-I HRĂNEASCĂ REGELE, NU ȚARA, SPUSE BASARAB.
— NUMAI ȚARA MEA, FRANCIA, MAI E ATÎT DE FRUMOASĂ CA A VOASTRĂ, SPUSE CAVALERUL. MUNȚI, PĂDURI, CÎMPII ȘI OAMENI PILDUITORI.
— LA FRUMUSEȚE CREZI CĂ SE GÎNDEȘTE REGELE? LA ROBIE... DAR ȚARA N-ARE NEVOIE DE STĂPÎNI.
— CU BINE!
— DRUM BUN.
(va urma)

PREȚUL 1 leu

Revistă săptămînală. Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Redactor șef MIHAI NEGULESCU. Redactor șef-adjunct: PETRE GHELMEZ. Secretar general de redacție: OVIDIU ZOTTA. Administrația: Editura SCÎNTEIA, București, Piața Scînteii nr. 1, tel 176020 Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII. Prezentare artistică: POMPILIU DUMITRESCU. Prezentare grafică: LUCIA SICOMAS

Biblioteca Regională
Tg.-Mureș, RAM.

Cutezătorii

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

28

JOI, 11 IULIE
1968, ANUL II

ÎN PAGINA A ȘASEA: «FULG DE NEA» DIN RIO MUNI

ECRAN

1848
120 DE ANI
1968

NEUITATUL AN 1848

Sîmbătă. 30 iunie. Stadionul Republicii din Capitală a fost gazda unei impresionante adunări populare. încoronînd o adevărată salbă de manifestări menite omagierii patriotismului înflăcărat. înaltei demnități și cutezătoarei bărbății afirmate de mișcarea revoluționară românească de la 1848.

30 000 de cetățeni — ca și acum 120 de ani. pe cîmpia intrată în istorie. a Filaretului — au luat parte la această grandioasă și entuziastă adunare care s-a bucurat de prezența conducătorilor de partid și de stat.

Întîmpinat cu aplauze puternice. a luat cuvîntul tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU,** *secretar general al C.C. al P.C.R., președintele Consiliului de Stat.*

Elogiind nepieritoarele acte de eroism ale luptătorilor pașoptiști. evocînd principalele evenimente ce au prefăcut anul 1848. pe pămîntul românesc. într-un memorabil an de legendară temeritate. dragoste de patrie și credință în cauza poporului. an de ctitorie morală a României moderne, tovarășul Nicolae Ceaușescu a exprimat. în cuvinte emoționante. mîndria tuturor cetățenilor României socialiste de a împlini. sub conducerea înțeleaptă a partidului. visul celor mai buni și mai luminați fii ai acestui pămînt.

«Trecerea în revistă a marilor tradiții de luptă revoluționară. a momentelor remarcabile de avînt patriotic și generozitate umană din istoria patriei — *a spus tovarășul Nicolae Ceaușescu,* ne îmbărbătează și mai mult în lupta pe care o ducem pentru propășirea României socialiste. mobilizează energiile și înflăcărează întregul popor în marea operă patriotică de zidire a socialismului și comunismului pe pămîntul României».

Marele stadion a fost apoi prefăcut într-o gigantică scenă. pe care prind să se depene momente cardinale din istoria patriei. glorioasa istorie in filele căreia înflăcăratul an 1848 a scris cu litere nepieritoare nobilele cuvinte: dreptate. libertate. frăție.

Luni 1 iulie. conducătorii de partid și de stat. în frunte cu tovarășul Nicolae Ceaușescu, au vizitat expoziția «Revoluția de la 1848 oglindită în arta plastică».

Înalții oaspeți s-au oprit îndelung în fața a numeroase opere de artă. Secretarul general al C.C. al P.C.R. a felicitat pe artiștii expozanți și și-a exprimat convingerea că pictorii. sculptorii și graficienii care au izbutit să redea în splendoarea și măreția sa trecutul de luptă al poporului nostru. vor contribui și în continuare la dezvoltarea artei românești.

Cronicar

AGENDĂ

Zilele trecute, țara noastră a găzduit lucrările reuniunii mixte a două comitete ale Organizației Națiunilor Unite: Comitetul administrativ de coordonare și Comitetul pentru programe și coordonare al Consiliului Economic și Social. La lucrările reuniunii deschise miercuri 3 iulie, la Palatul Marii Adunări Naționale, sub conducerea secretarului general O.N.U., U Thant, au participat înalte personalități, reprezentînd aceste instituții bine cunoscute pentru activitatea lor consacrată cooperării și păcii în lume.

La ședința de deschidere, au luat parte președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu și ministrul afacerilor externe, Corneliu Mănescu, președintele actualei sesiuni a Adunării Generale a O.N.U. În numele Consiliului de Stat și al guvernului Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu a adresat un cald salut participanților și urări de succes lucrărilor sesiunii.

Secretarul general al O.N.U., U Thant, președintele comitetului pentru programe și coordonare Chandra Shekhar Jha și președintele Consiliului Economic și Social al O.N.U., Manuel Perez Guerrero, au rostit cuvîntări în care au mulțumit președintelui Consiliului de Stat, Nicolae Ceaușescu, pentru cuvintele de salut adresate reuniunii. Vorbitorii au subliniat însemnătatea lucrărilor acestei reuniuni și aportul important pe care România îl aduce la realizarea obiectivelor de pace și cooperare între popoare.

Aud munții

Mi-am împletit,ca spicul copt, cosițele cu ploaia
Și-aripi am prins spre cer, nemăsurate
Și peste-albastrul munților simțeam
O inimă adevărată cum se zbate.
Am luat-o gingaș s-o așez pe palmă
Și-n largul ochilor lumina să-i descînt.
Pornisem peste țară-n semn de vis,
Cu orga brazilor, și-am început să cînt.
Lumină bună, dă-mi puteri să strîng
În brațe fragede cîmpiile și munții
Și îți promit că am să dau ceva
Și țării dragi din umbra frunții.
Am aur la cosițe, doisprezece ani
Și primăvara-mi cîntă la fereastră,
Și-aud cum munții se îndrăgostesc
De vîrsta țării și de vîrsta noastră.

IOANA DIACONESCU

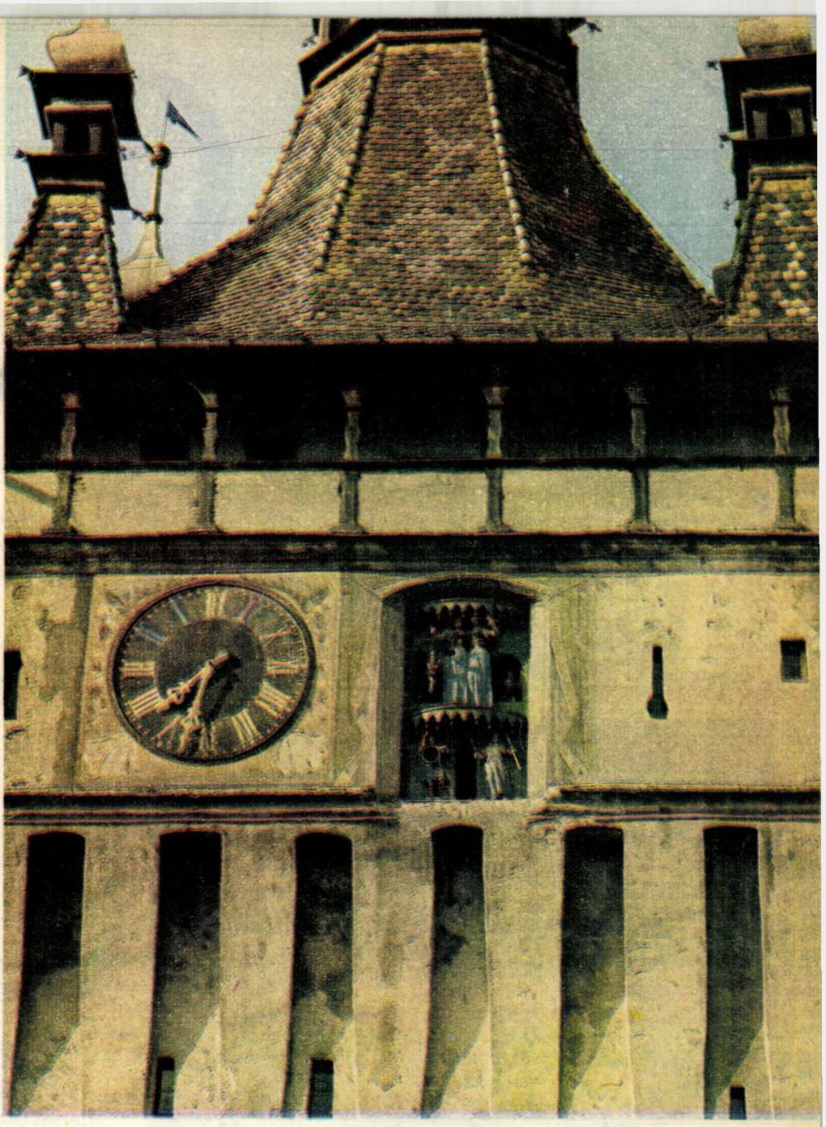

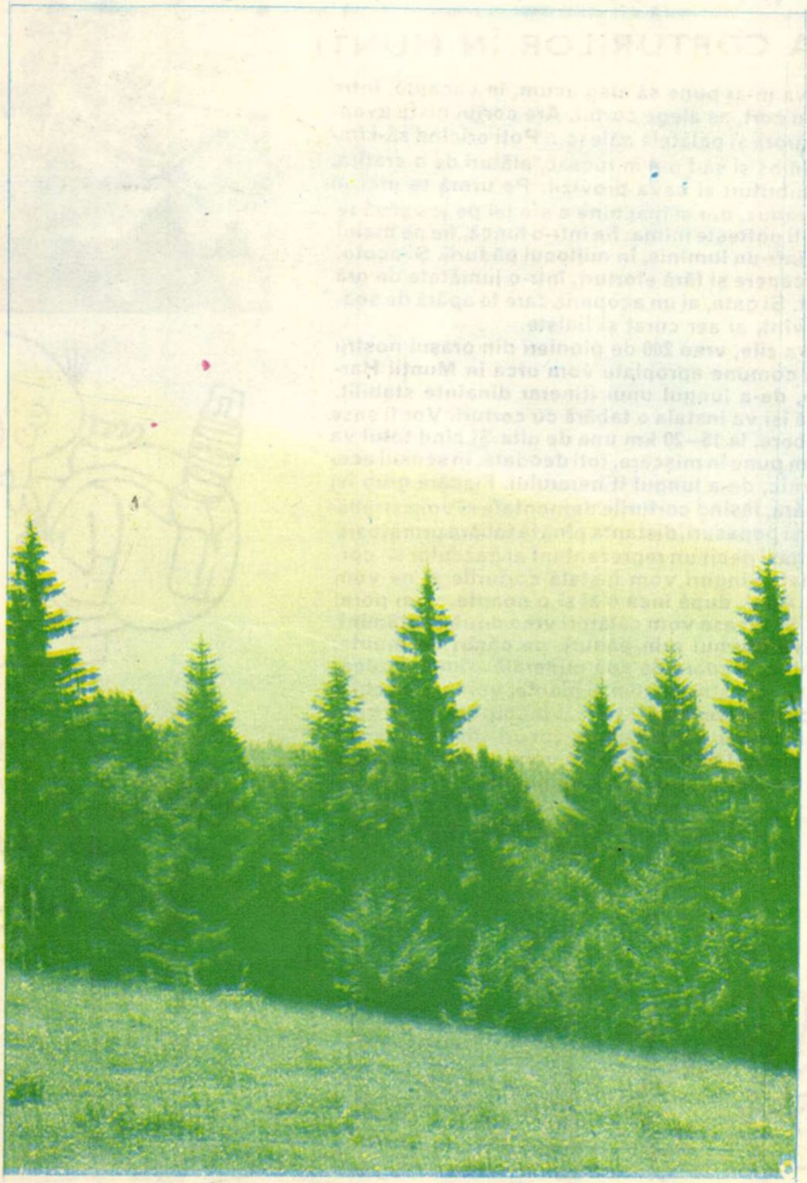

1. Nicu și Sandu vor să se întreacă într-o cursă atletică. Pe traseul ales pentru alergare au plasat, la distanțe egale, 12 pietre vopsite cu var. Ei pornesc să alerge exact din dreptul primei pietre și fac toată cursa cu viteză constantă.

După începerea cursei, Sandu a ajuns în dreptul celei de a opta pietre în 8 secunde. Calculați peste cîte secunde va ajunge el în dreptul celei de a 12-a pietre.

2. În partea de sus a paginii puteți vedea fotografia «Cadran medieval» de I. Mendrea. Construcția înfățișată e unică în țară și prezintă o particularitate cu totul deosebită. Răspundeți: Cum se numește această construcție și unde se află ea?

3. Vă înfățișăm 3 blocuri noi, notate cu 1, 2, 3 și sursele de apă, gaze și electricitate, notate A, G, E. Pe schema din cupon încercați să faceți în așa fel încît să legați prin linii fiecare bloc de cele trei surse. Liniile pot avea orice formă. Singura condiție care se cere este ca să nu existe decît o singură intersecție în tot complexul de linii.

SERIA A VII A

CUPON Nr. 7

Răspunsuri

1.........................> ① ② ③

2.........................>

3.........................> (A) (G) (E)

După ce ați trecut răspunsul pe cupon, decupați-l și lipiți-l pe fișa voastră de concurs, în căsuța nr. 7

ORELE VACANȚEI

SÎNTEM ÎN PLINĂ VACANȚĂ MARE! NE ODIHNIM CÎND BATEM MINGEA, CÎND CITIM CĂRȚILE PREFERATE, CÎND ÎNOTĂM ORI PESCUIM, DAR MAI ALES CÎND CĂLĂTORIM. CĂLĂTORIM CÎT MAI MULT — PE JOS, CU AUTOBUZUL, CU TRENUL SAU PE BICICLETE, MAI APROAPE SAU MAI DEPARTE...

CĂLĂTORIND, ÎNVĂȚĂM SĂ IUBIM ȘI SĂ VENERĂM PĂMÎNTUL SFÎNT AL ȚĂRII, OAMENII HARNICI DE PE ÎNTREG CUPRINSUL EI.

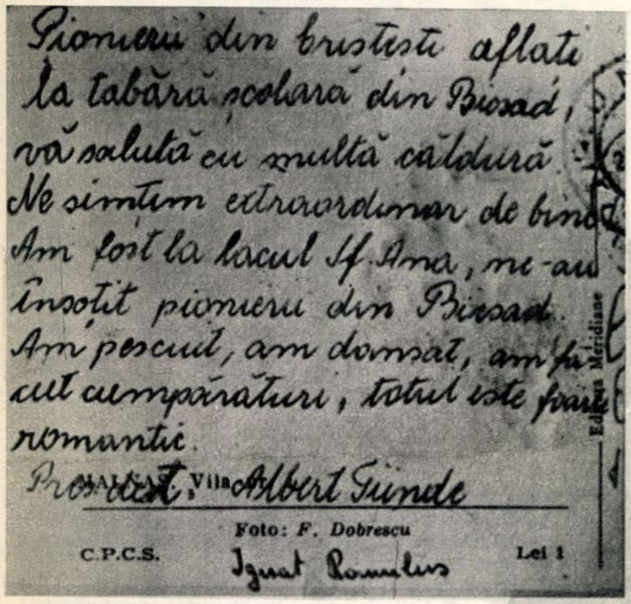

Pionierii din Cristești aflați
la tabăra școlară din Bixad,
vă salută cu multă căldură.
Ne simțim extraordinar de bine
Am fost la lacul Sf. Ana, ne-au
însoțit pionierii din Bixad.
Am pescuit, am dansat, am fă-
cut cumpărături, totul este foarte
romantic.
Prof. [illegible]: Albert Tünde

Foto: F. Dobrescu
C.P.C.S. Ignat Romulus Lei 1
Editura Meridiane

ROZETA CORTURILOR, ÎN MUNȚI

Dacă cineva m-ar pune să aleg acum, în vacanță, între un palat și un cort, aș alege cortul. Are cortul niște avantaje în fața cărora și palatele pălesc... Poți oricînd să-l împachetezi frumos și să-l pui în rucsac, alături de o cratiță, o cutie de chibrituri și ceva provizii. Pe urmă te urci în tren ori în autobuz, dar și mai bine e s-o iei pe jos și să te oprești unde-ți poftește inima: fie într-o luncă, fie pe malul unei ape, fie într-un luminiș, în mijlocul pădurii. Și acolo, cu puțină pricepere și fără eforturi, într-o jumătate de oră l-ai și instalat. Și gata, ai un acoperiș care te apără de soare, ploaie și vînt, ai aer curat și liniște.

Peste cîteva zile, vreo 200 de pionieri din orașul nostru și din cîteva comune apropiate vom urca în Munții Harghita. Acolo, de-a lungul unui itinerar dinainte stabilit, fiecare școală își va instala o tabără cu corturi. Vor fi șase asemenea tabere, la 15—20 km una de alta. Și cînd totul va fi gata, ne vom pune în mișcare, toți deodată, în sensul acelor de ceasornic, de-a lungul itinerarului. Fiecare grup își va părăsi tabăra, lăsînd corturile demontate și vom străbate, cu ocoluri și popasuri, distanța pînă la tabăra următoare. Aici nu vom găsi decît un reprezentant al gazdelor și corturile... pachet. Singuri vom instala corturile și ne vom pregăti cina. Apoi, după încă o zi și o noapte, vom porni mai departe. Și tot așa vom călători vreo două săptămîni.

Închipuiți-vă drumul prin păduri, pe cărări de munte, unde vom întîlni izvoare de apă minerală, stîne, exploatări forestiere, vom strînge roci și plante, vom vizita chiar și o peșteră cu o interesantă istorie... Închipuiți-vă că vom organiza concursuri de orientare, jocuri distractive, că ne vom găti singuri mîncarea și că vom dormi pe saltele de cetină... Ce ziceți, n-o să fie minunat?

KEDVES LADISLAU
Școala generală nr.1, Odorhei

VELE PE MUREȘ

Pentru noi, elevii din Reghin, călătoriile cu bărcile pe Mureș sînt obișnuite. Ne luăm undițele, cîteva instrumente muzicale, mîncare, costumele de baie, ne urcăm în bărci și pornim fie în susul, fie în josul apei. Și petrecem de minune. În vacanța aceasta am făcut deja două asemenea drumeții.

Totuși, eu și alți nouă elevi din oraș, ne-am gîndit la ceva mai deosebit. Toți sîntem membrii ai cercului de navomodele de la Casa pionierilor. Ba trei dintre noi sîntem și premiați la concursul «MINITEHNICUS» — CUTEZĂTORII (unde unul dintre navomodelele cu pînze trimise de noi a luat un premiu colectiv special). Deci avem experiență în construcția de vele. Atunci de ce n-am face niște vele mari, cu care să putem pluti pe Mureș? Am întocmit planurile și numai decît ne-am apucat de lucru. Acum construcția celor trei vele, de cîte 3 m lungime și de două locuri fiecare se apropie de sfîrșit. După cum am socotit, cel tîrziu pe 20 iulie le vom lansa la apă și după cîteva probe vom porni în prima expediție.

Pînă acum, pe Mureș nu s-au văzut plutind decît bărci cu vîsle și rar, ici colo, cîte una cu motor. Cu velele noastre vom face primii pași într-un sport cu totul nou prin părțile acestea ale țării.

CUCURZAN TEODOR cl. a VII-a, Liceul nr.2, Reghin

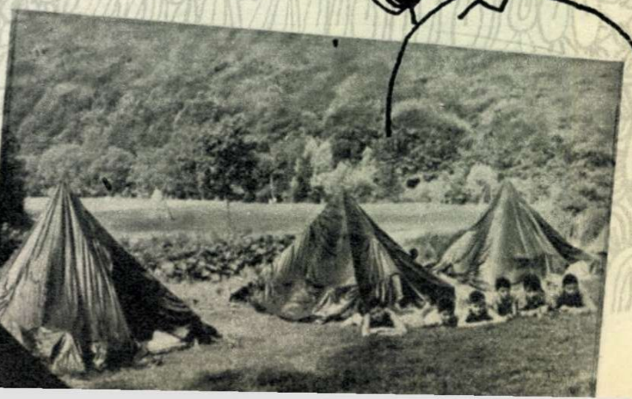

MAI APROAPE DE STELE

Sîntem la o altitudine de 987 m! Cartierul nostru general — timp de cinci zile cît durează excursia — cabana «Gura Diham». Aer curat, păduri înverzite, susur de izvoare, linişte...

Încîntaţi de frumuseţea naturii, unii din noi chiar în prima zi ne-am apucat să schiţăm cîteva peisaje din jurul cabanei, în albumul de excursie. Am fost la Poiana Izvoarelor, la Diham, în oraşele Buşteni şi Sinaia. Am organizat şi un interesant concurs de orientare geografică.

În jurul nostru — verdele odihnitor al pădurii de carpeni şi fagi, înfrăţiţi cu bradul falnic şi drept, care de la un timp ne însoţea aproape singur pe urcuşul stîncilor. Ochii noştri dădeau roată prin iarba frumoasă, presărată cu varietatea atît de bogată a plantelor de pădure. Campanulele albastre se îmbină măiestrit cu fructele roşii ale fragilor. Pîraie reci ce-şi au izvorul sub colţuri de stîncă ne întîmpină adesea în cale.

De pretutindeni am strîns materiale pentru pietrarul şcolii, pietrele cele mai caracteristice şi mai interesante: granitul, conglomerate, calcare, silex.

Dar iată că a sosit şi ziua despărţirii de aceste minunate privelişti. Ne luăm «rămas bun» de la personalul cabanei, facem fotografii, rucsacul e luat în spate şi coborîm spre Buşteni.

Trenul ne aduce iarăşi la Bucureşti şi revederea cu cei dragi ne umple inimile de bucurie. Le împărtăşim şi lor din frumuseţile locurilor vizitate.

IAROKI OLGA
Scoala generală nr. 150, Bucureşti

Semnale pioniereşti

Adunarea

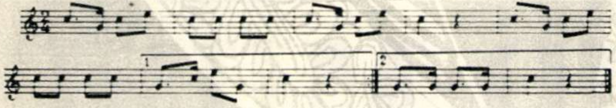

Semnal de atenţie

(Se cîntă la începutul acţiunilor pentru stabilirea ordinei)

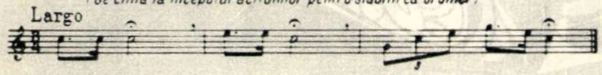

Onorul

(Se cîntă după răspunsul la chemarea „tot înainte")

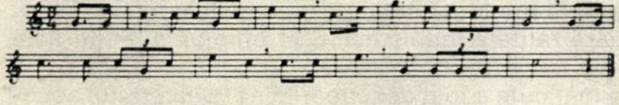

Semnal de deschidere

(Se cîntă la adunări festive, demonstraţii etc.)

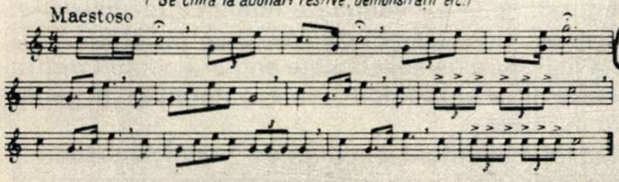

Deşteptarea

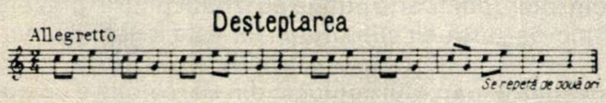

Masa

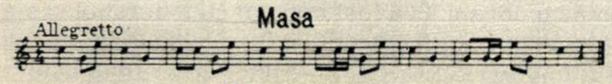

Stingerea

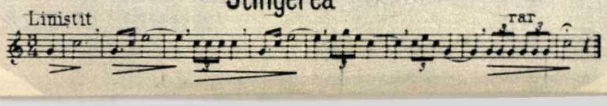

EXPEDIŢIE ŞTIINŢIFICĂ

În şcoala noastră există, de cîţiva ani, tradiţia organizării de tabere în corturi pentru cercetări ştiinţifice. Vă vom spune cîte ceva despre cea mai recentă...

Pentru tabăra de zece zile de la Tomeşti ne-am împărţit în grupe: geologie, meteorologie, tehnică, ştiinţele naturii... Tabăra noastră a fost instalată pe Valea Limanului. Cu ocazia aceasta, noi, meteorologii, în fiecare dimineaţă, la amiază şi seara, am măsurat temperatura Begeului şi Limanului. Am măsurat temperatura aerului, am stabilit ce fel de nori plutesc pe albastrul cerului. Toate aceste însemnări le-am trecut în caietele de observaţie. La fel ca noi au procedat şi membrii celorlalte grupe. La venirea din excursie şcoala noastră s-a îmbogăţit cu o expoziţie. În ea am adunat rocile strînse, hărţile consemnînd clima, precipitaţiile şi zonele geografice din Tomeşti, Luncani, Limanu şi Româneşti. Şi bineînţeles nelipsitele fotografii — memoria trează a amintirilor noastre.

Expediţia în care vom porni curînd va urmări trei obiective: Aleşd, Padeş şi Băile Felix din Oradea.

GHEORGHIU EUGEN şi SZENASI ANNA,
Şcoala generală nr. 4,
Timişoara

PEISAJ SELENIC PE TERRA

La vreo 5—6 km mai sus de satul nostru, pe nişte dealuri înalte, se află un interesant monument al naturii: *vulcanii noroioşi*. Pe o suprafaţă de cîteva hectare, pămîntul e gol, crăpat şi frămîntat, iar ici colo, risipiţi la întîmplare, se află vulcani adevăraţi, cu cratere în care clocoteşte lava. Numai că sînt foarte mici, iar «lava» e de fapt un noroi fin şi cald. Peisajul acesta misterios, desprins parcă de pe lună, ne atrage paşii spre el. Venim aici nu numai să-l admirăm, ci şi ca să îngrijim acest monument al naturii şi, totodată, să continuăm studierea lui pe care am început-o cu cîţiva ani în urmă.

Tot în împrejurimi se află ruinele unei vechi cetăţi, cu un trecut încă prea puţin descifrat, locuri unde ostaşii lui Mihai Viteazul au luptat împotriva duşmanilor şi o veche şi interesantă mină... de petrol.

În drumeţiile noastre sîntem totdeauna ocupaţi. Luăm probe de nămol de la vulcani, săpăm şi scoatem la iveală urme şi mărturii ale unor civilizaţii trecute (nu de mult am descoperit fragmente de ceramică, probabil de pe timpul geţilor), stăm de vorbă cu bătrînii sau cercetăm acte vechi, facem schiţe topometrice şi scoatem fotografii. Toate acestea au un singur scop: vrem să contribuim şi noi la o monografie ştiinţifică a comunei noastre şi a împrejurimilor ei.

Elevii Şcolii generale din comuna Berca, jud. Buzău

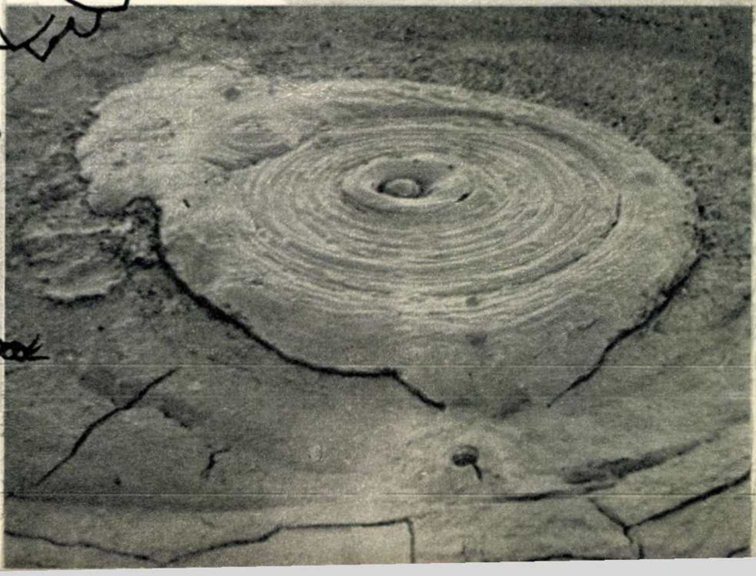

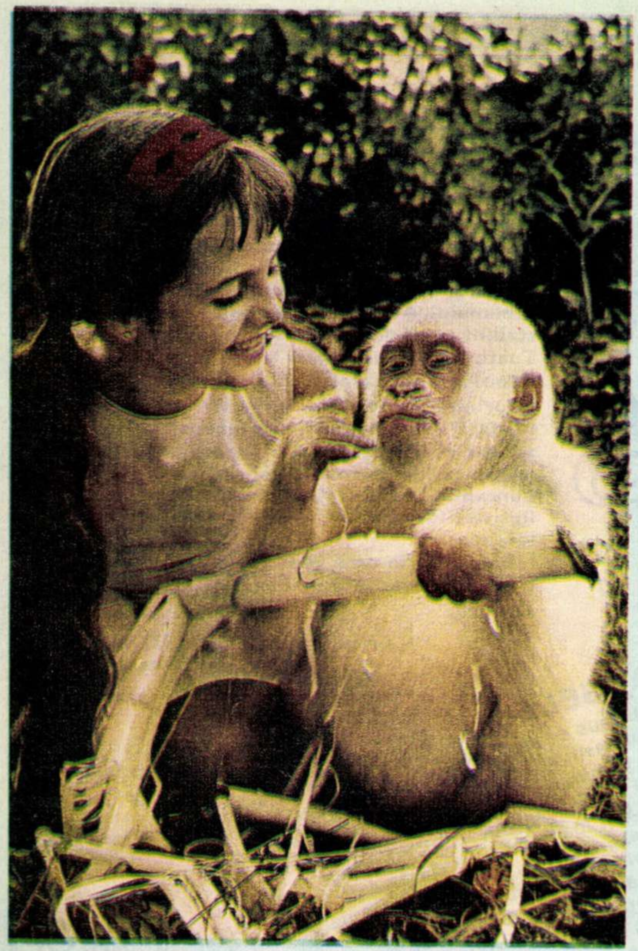

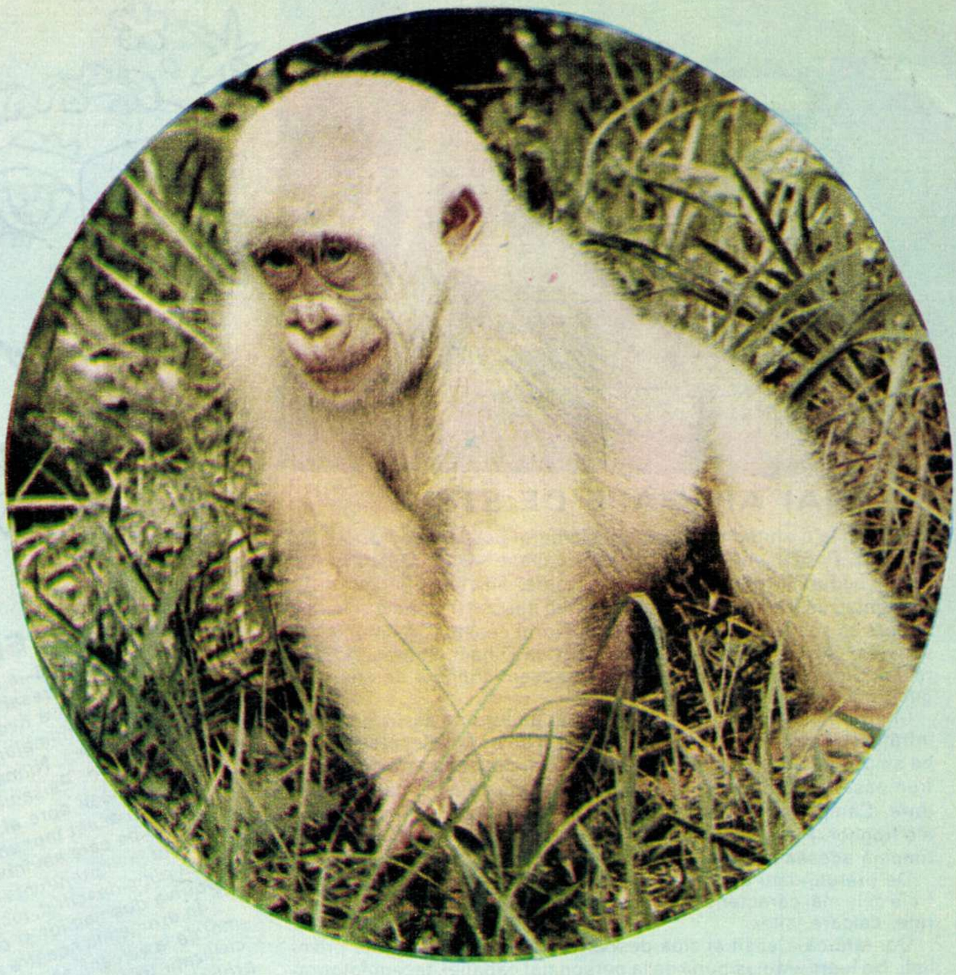

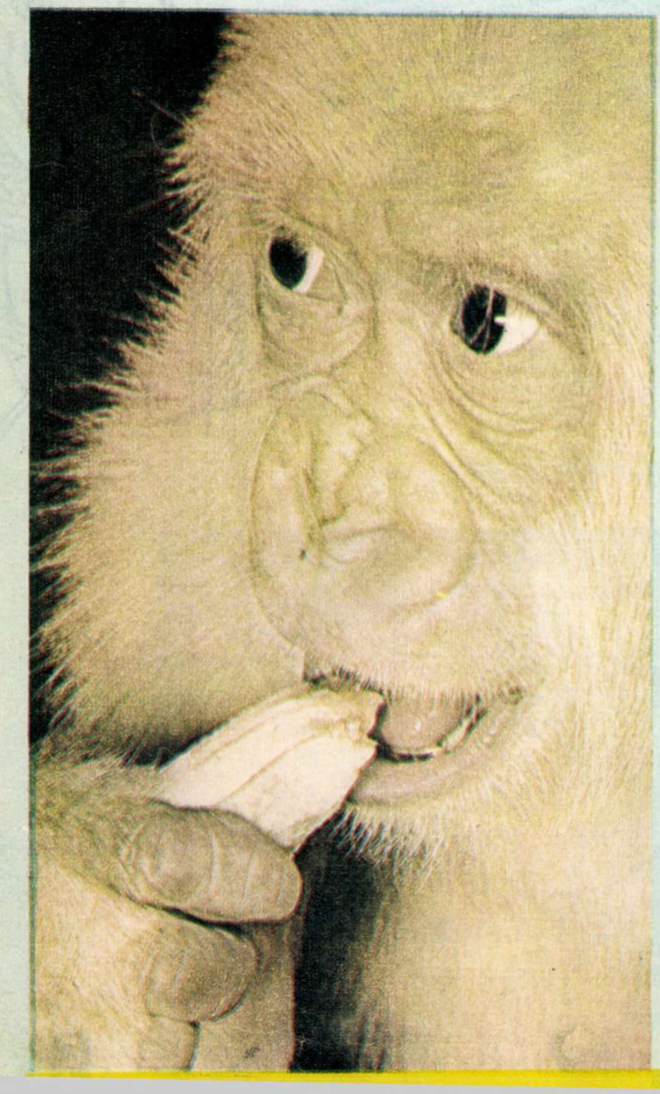

„FULG de NEA" din RIO MUNI

În hățișurile pădurii ecuatoriale africane, ce se desfășoară la miazănoapte de Bata, capitala coloniei spaniole Rio Muni, trăiește un «trib» de maimuțe antropoide care constituie o mare raritate faunistică. Sînt *nfumungii* — gorilele albe.

Această bizară specie de maimuțe a fost descoperită pe la începutul secolului nostru de o expediție științifică britanică. Impresionat de albul imaculat al blănii puiului de gorilă capturat, șeful expediției l-a numit *Little snowflake*, ceea ce în limba engleză înseamnă «micul fulg de nea». Ulterior, prin extensiune, acest nume va deveni în literatura de specialitate engleză comun pentru întreaga spiță a gorilelor albe. De altfel și spaniolii i-au adoptat această denumire traducînd-o fidel: *Capito de nieve*.

Gorilele albe, prin raritatea lor, constituie un punct de atracție deosebit al tuturor parcurilor zoologice din lume, dar foarte puține au izbutit pînă în prezent să-și asigure acești oaspeți valoroși, întrucît capturarea lor este legată de mari dificultăți și primejdii.

Printre cei mai răsfățați oaspeți ai parcului zoologic din Barcelona e un pui de gorilă albă, capturat în urmă cu doi ani. El a fost crescut cu biberonul și s-a dezvoltat excelent în captivitate. Blana de un alb strălucitor, pielea roză și ochii albaștri stîrnesc curiozitatea și bucuria copiilor barcelonezi care îl răsfață oferindu-i «gustările» lui preferate: zahăr, porumb fiert și mai ales banane.

AUREL LECCA

PERSPECTIVELE LUI DĂNUŢ

povestire de **NICUŢĂ TĂNASE**

După umila mea părere, cea mai frumoasă meserie de pe pămîntul ăsta e meseria de leneş. Dacă aţi şti voi cît am rîvnit eu la ea... Leneş! Vă daţi seama ce înseamnă să ajungi un mare leneş? Să nu faci nimic toată ziua. Sa stai la umbră cu faţa-n sus. Să treacă oamenii pe lîngă tine şi să exclame cu invidie:

— Uite, un mare leneş!

Eu încă de cînd eram în faşă aveam predilecţie spre această meserie. Mama îmi făcea baie, mama îmi dădea să mănînc cu biberonul... Cînd aveam nevoie de ceva,trăgeam cîteva ţipete şi gata,mi se îndeplinea dorinţa. Ce bine era! Stăteam în scutecele mele şi mă uitam în tavan. Nici în picioare n-am vrut să merg.

Parcă-l aud pe tata spunîndu-mi:

— Leneşul lui tăticu'.

Abia pe la 11 luni au reuşit ai mei să mă convingă s-o las mai moale cu lenea. Pentru că, trebuie să ştiţi, lenea **asta are foarte mulţi duşmani.** La mine şi părinţii s-au impotrivit, din invidie. Dacă ei n-au fost, de ce să fiu eu?

Dacă n-am avut posibilitate, ce să fac. Mă consolez însă cu ideea că poate bunul meu amic Dănuţ, pe care vi l-am prezentat în povestirea precedentă, să reuşească. Dar nu cred. Cînd era mai mic, se întrezăreau perspective. Cu timpul însă...

Ce bine mă simţeam cînd îl auzeam:

— Mămico, vino şi leagă-mi şireturile de la pantofi.

— Mămico, dă-mi şi mie un pahar cu apă la pat, că mie mi-e lene să mă scol.

— Mămico, desenează-mi şi mie harta asta, că mie mi-e lene.

— Mămico, nu mă duc la piaţă după cartofi, pentru că mi-e teamă să n-adorm pe drum.

— Mămico, vino tu şi stinge lumina, mie mi-e lene să mă dau jos din pat.

Stofă de mare leneş posedă Dănuţ ăsta al meu, îmi ziceam fericit. În sfîrşit, pămîntul va avea un leneş ca lumea. Dar...

Dar m-am bucurat în zadar. Aceiaşi duşmani, aceiaşi invidioşi au început să-l boicoteze şi pe Dănuţ. Aceiaşi care m-au oprit şi pe mine din drumul spre înalta meserie de leneş.

Nici Constantin, fotbalistul de la Steaua, care a ratat la Tokio un «11 metri», nu are atîţia duşmani cîţi are un copil care rivneşte la meseria asta de leneş.

Eu nu cunosc scriitor, nu cunosc gazetar care să nu fie amestecat în problema asta. Cum se iveşte, cum apare un vlăstar, cum tabără asupra lui. Pînă şi profesorii şi învăţătorii duc o luptă înverşunată împotriva acestei nepreţuite meserii. De diriginţi, nici nu mai vorbesc. Diriginta lui Dănuţ a venit chiar la el acasă, la Dănuţ, şi l-a pîrît:

— Profesoara l-a rugat să şteargă tabla şi el a zis că nu poate, că îi este lene. Să ştiţi că o să-i scădem nota la purtare...

Pînă şi portarul şcolii a luat atitudine împotriva lui. Dănuţ a venit cu10 minute mai tîrziu.

— De ce ai întîrziat? — l-a întrebat portarul.

— Mi-a fost lene să mă scol.

Nu i-a dat drumul în şcoală pînă la prima recreaţie.

De fapt — abia acum îmi dau eu seama — cu Dănuţ îmi fac iluzii deşarte. In nici un caz el nu mai poate deveni un mare leneş. Pentru titlul ăsta trebuie să te apuci de lucru încă de cînd eşti în faşă. (Cum bine începusem eu). Să te apuci de lucru în maniera de a nu face nimic, să refuzi a te duce la creşă,în ruptul capului să nu-ţi admiţi înscrierea la grădiniţă (la grădiniţă nişte educatoare te obligă să inveţi poezii şi pentru asta trebuie să depui ceva efort).

Şcoala, cum bine am observat mai sus, este cel mai aprig duşman al lenii. Aşa că trebuie ocolită.

Dănuţ a fost la creşă, şi la grădiniţă, ba s-a înscris la şcoală înainte de a împlini 7 ani. Aşa că nu mai are nici un fel de perspectivă.

Şi e păcat că nu avem un leneş. Un mare leneş care să stea toată ziua sub pom, să-i pice pară mălăiaţă.

Era să pun punct şi să scriu sfîrşit, uitînd sa va aduc la cunoştinţă un amănunt. Chiar eu am sădit acum 20 de ani un păr. Un păr care face nişte pere formidabile. Uite, îmi lasă gura apă. Nu-l culeg niciodată. Aştept cu nerăbdare să apară un mare leneş pentru a i-l da în exploatare.

Vă faceţi iluzii degeaba. Nu puteţi da iama în el. De pom am legat un cîine rău. Asta provizoriu. Pînă apare marele leneş.

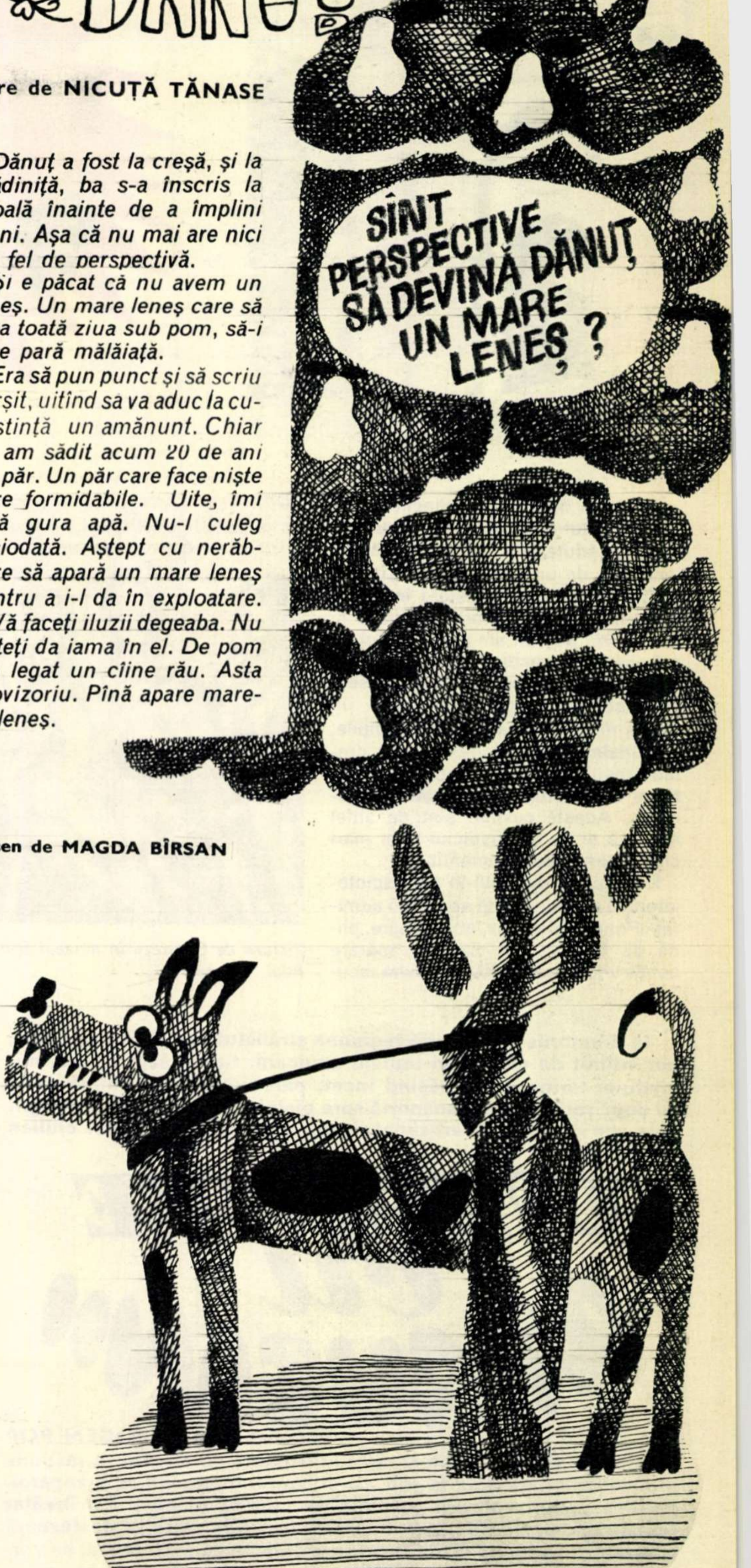
SÎNT PERSPECTIVE SĂ DEVINĂ DĂNUŢ UN MARE LENEŞ ?

desen de **MAGDA BÎRSAN**

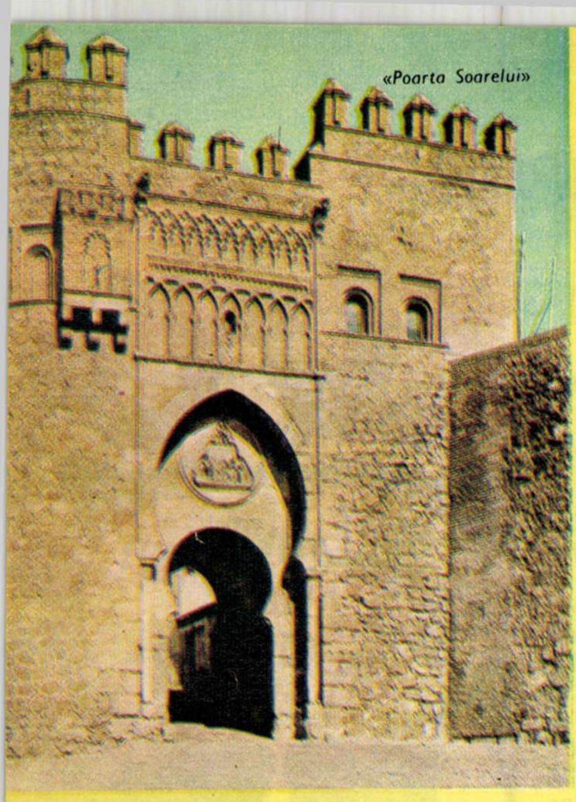
«Poarta Soarelui»

TOLEDO
ORAȘUL SOARELUI

Însemnări de **MAGDALENA POPA**

Auzisem încă de pe băncile școlii de renumitul oraș spaniol Toledo, ale cărui străduțe mici și întortocheate, încărcate de un soare darnic și strălucitor păstrează încrustate în piatră însemne ale unei istorii vijelioase și eroice. Nu demult am avut prilejul să mă plimb pe aceste străduțe, să admir palate și monumente de o frumusețe inegalabilă. Întregul oraș pare un imens muzeu, în care artele, tradițiile, legendele — se contopesc fericit, creînd orașului spaniol aureola de «păstrător al trecutului și al veșniciei soarelui». Aceste cuvinte sînt de altfel înscrise și pe frontispiciul unei mari clădiri din Piața Romantică.

Nu departe de locul în care scînteietorul Tago își poartă apele am admirat «Poarta Soarelui», atrăgătoare, plină de farmec. Un turn de apărare construit în secolul XV cu multă iscusință și artă de vechii mauri a trecut prin istorie încărcat de admirația tuturor. Turlele sale superbe, zimțuite de creneluri, au adăugat grație construcției dîndu-i în același timp și o notă de robustețe și forță. Numeroasele ornamente în piatră de pe monument culminează cu o splendidă alegorie a Soarelui și a Lunii...

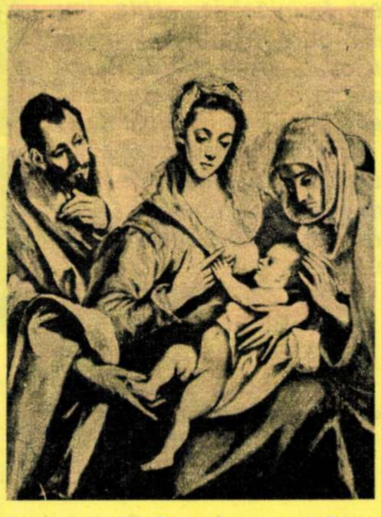
Pictură de El Greco în muzeul Spitalului Tavere

Și totuși după ce am aflat drumul prin secole ale edificiului, întîmplările teribile la care a fost martor (aci a fost decapitat guvernatorul orașului pentru că nu s-a aplecat suficient atunci cînd a trecut călare prin fața sa fiul lui Ferdinand al III-lea) am rămas nedumerită că se numește «Poarta Soarelui». O toledană mi-a explicat că în fiecare zi, prima și ultima întîlnire a Soarelui cu orașul se face prin intermediul acestui turn.

Spre deosebire de celelalte localități prin care am trecut, Toledo mi s-a părut ceva mai sobru, mai puțin zgomotos. S-ar putea ca monumentele, turnurile, castelele, muzeele, evocînd trecutul, la tot pasul să te îndemne la reflexie. Aceleași fețe de oameni, pe care cu cîteva zile înainte le cunoscusem în piețe aglomerate, în prăvălii și pe străzi inundate de turiști străini, le-am revăzut scormonind cu privirea vestigii ce se află, bunăoară, la Muzeul Arheologic Provincial, unul dintre cele mai mari din țară. Scara ce duce către sălile muzeului este ornată cu pietre funerare romane și arabe, cioplite parcă mai ieri de dalta înaintașilor. În galeriile muzeului, poți admira ceramică preistorică și topoare neolitice alături de idoli libero-romani găsiți la Consuegra, un sătuc din împrejurimile Toledo-ului. Originile populației și ale civilizației iberice rezultă cu

---

În drumurile făcute prin regiunea străbătută de fluviul Bio-Bio, am întîlnit de cîteva ori indieni araucani. I-am văzut călare, mînîndu-și turmele sau pășind încet, parcă meditativi, lîngă carul cu două roți cu care transportă spre piețele din orașe produse agricole sau obiecte de artizanat. Într-o călătorie spre sudul chilian

ÎNTÎLNIRE CU ARAUCANII

Reportaj de **EUGEN POP**

I-am întrebat pe unul din ei ceva în legătură cu drumul. A răspuns monosilabic, aproape în silă, ca și cum întrebarea l-ar fi supărat. Mulți araucani vorbesc spaniola, dar nu cu plăcere. Au învățat limba conchistadorilor, dar în satele lor unde viața se desfășoară și astăzi după reguli și obiceiuri care dăinuie de sute de ani, se vorbește limba strămoșească — araucana. Araucanii trăiesc în comunități închise, închistate în forme de viață care constituie poate și un reflex peste veacuri a instinctului de conservare. În luptele cu conchistadorii spanioli, indienii araucani au înscris pagini de epopee în istoria rezistenței băștinașilor din America de sud. Chiar

Dansul soarelui pe care-l dansează tinerii indieni checiua a rămas la fel ca acum ▶

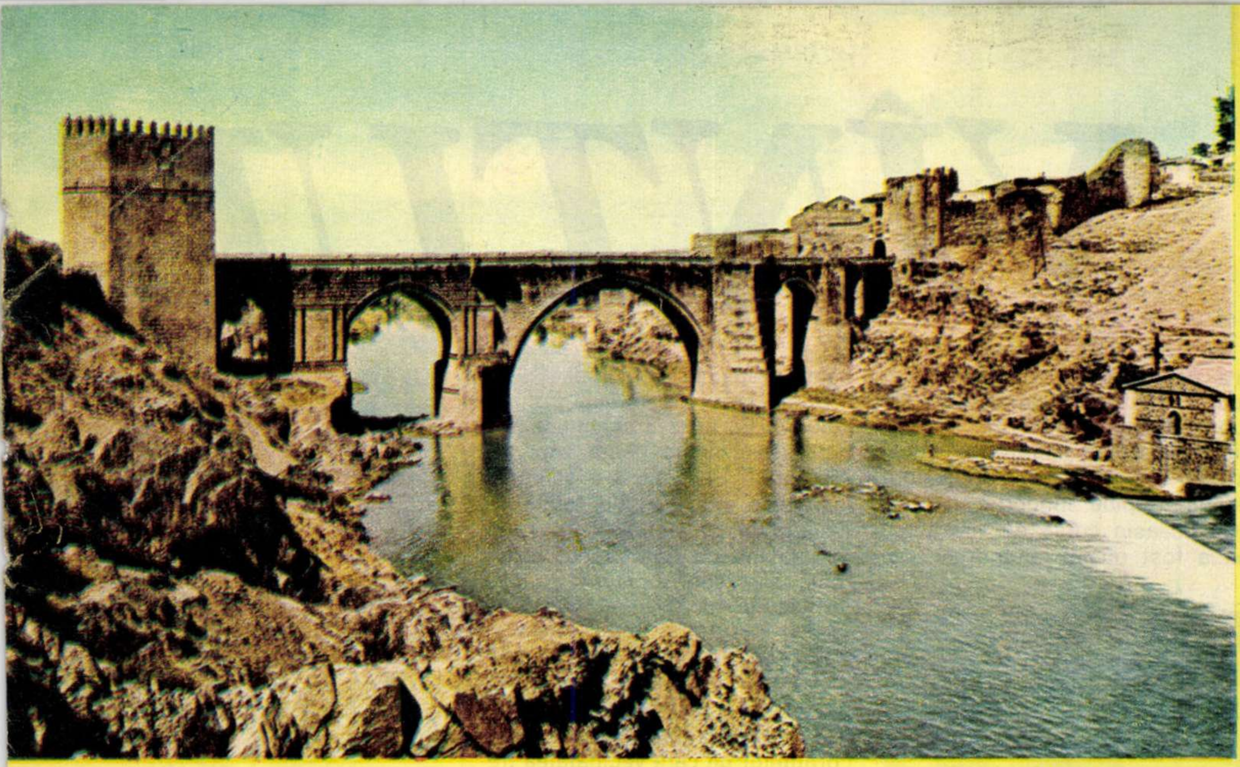

Pod peste vremuri

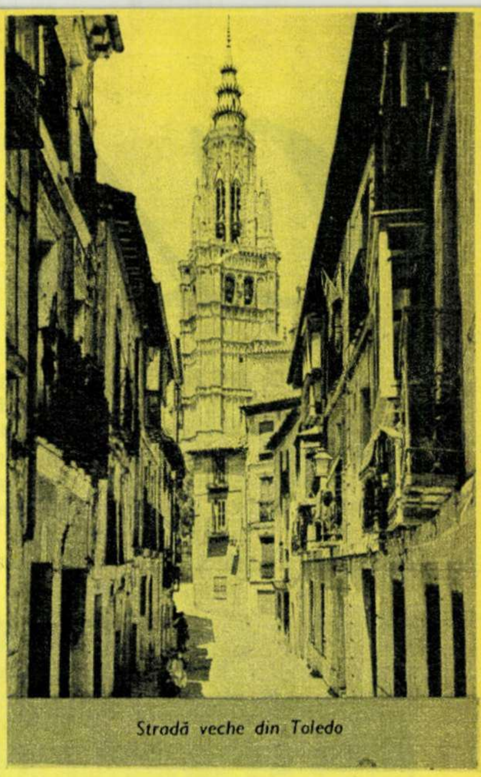

Stradă veche din Toledo

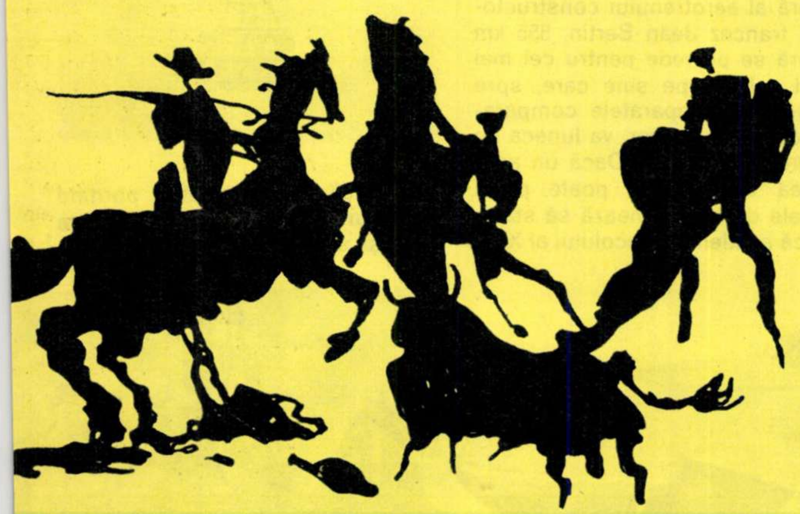

Tauromahia — acest spectacol popular la Toledo ca pretutindeni în Spania, e o temă favorită a marelui pictor de origine spaniolă, Pablo Picasso.

pregnanță după ce parcurgi sălile ce păstrează relicve aparținind diferitelor perioade istorice: obiecte vizigote, sau obiecte provenind de la maurii stabiliți în peninsula Iberică, obiecte gotice...

Nici n-am părăsit bine faimosul muzeu și în fața noastră descifrăm o tăbliță ce ne îmbie la încă o vizită: Casa lui El Greco. Aici a locuit și a creat mulți ani marele pictor Domenico Theotocopuli, denumit «El Greco» (Grecul), născut în Creta la 1550, și care, după ce a studiat în Italia pictura Renașterii cu celebrul Tizian, a venit în Spania unde a rămas pînă la sfîrșitul vieții (1614). După ce intrăm în muzeu, străbatem mai întîi o curte prelungă, o sală mare mobilată în stilul epocii, o bucătărie pitorească și atelierul artistului. Pe pereți recunoaștem imediat celebre tablouri printre care «Sancho Panza» de Velasquez, «Sfînta Barbara» de Murillo, «Filip II» de Pantaja. Într-o parte a clădirii este amenajat un muzeu dedicat lui El Greco. Impresionează mult «Vederea și planul Toledo-ului» realizat de penelul marelui maestru. Tabloul înfățișează un străvechi orășel medieval, cu căsuțe cubice, cu ulicioare cît o cărăruie, cu vînzători ambulanți, copii desculți și cățel ronțăind oase, la o margine de cartier... Dar de atunci au trecut secole.

Acum părăsești vestitul oraș avînd sub priviri un cu totul alt tablou decît cel înfățișat pe pînză de El Greco — un oraș în care vestigiile trecutului stau față-n față cu noi construcții, în care circulă într-un dute-vino neîntrerupt turiști din toată lumea și unde zgomotul produs de automobile și strigătele vînzătorilor îți umplu auzul...

Pedro de Valdivia, căpetenia conchistadorilor, care în 1541 a pus temeliile orașului Santiago a fost prins de araucani și sfîșiat de viu. Cruzime? Mai degrabă răzbunarea unor oameni ce-și apărau libertatea și chiar viața.

Priveam în piața orașului Concepcion, la acești indieni, mici de statură, cu pelerine țipător colorate trecute printr-o deschizătură în formă de romb, deasupra capului, și doar figurile lor de oameni dîrzi, închiși în ei, amintesc de vitejia cu care timp de 200 de ani strămoșii lor au rezistat tuturor atacurilor prin care spaniolii au vrut să pună stăpînire pe teritoriile de la sud de Bio-Bio. Nu ți-ar veni să crezi că acești oameni, pe care-i vezi de pildă plimbîndu-se prin oraș, sau întorcîndu-se în comunitățile lor, duc aproape aceeași viață, dominată de ritualuri mistice, ca și strămoșii lor. Și astăzi, în zori de zi, machis — vrăjitorul tribului — se urcă în copacul sacru — canela — și araucanii ascultă în liniște de mormînt arenga (cuvîntare ținută unei mulțimi) întocmai ca, în urmă cu sute de ani, cînd se rosteau, tot de către vrăjitori îndemnurile la luptă, despre care și iscoadele spaniolilor, recrutate din rîndurile indienilor, se fereau să vorbească...

Și, totuși, la oraș, araucanul descoperă o lume care, din multe puncte de vedere, îl atrage... Am întîlnit un tînăr araucan și la oțelăria combinatului siderurgic din Huacipatu. S-ar putea ca șuvoiul roșu de oțel incandescent pe care-l turna să nu poată lumina încă drumul de secole care trebuie parcurs de la canela pînă la școala tehnică, dar începutul se pare că a fost făcut și s-ar putea ca formula compoziției oțelului să devină pentru el tot așa de fascinantă cum a fost pentru părinții lui arenga rostită la răsăritul soarelui, de machis.

Se spune că indienii araucani sînt oameni cruzi. Este adevărat? Am pus această întrebare unor studenți și profesori de la universitatea din Concepcion. «Sînt primitivi — mi s-a răspuns — și, în măsura în care primitivismul înseamnă și cruzime, ceea ce ați citit despre ei, în acest sens poate fi adevărat. Dar tot atît de adevărat este, îmi spunea un profesor de la facultatea de ziaristică, că araucanii au un veritabil cult pentru demnitatea umană, iar faptul că niciodată nu-și exteriorizează sentimentele îi face pe mulți să-i creadă incapabili de simțăminte nobile». Profesorul mi-a dăruit o carte: «Chile — autoportret». Este o culegere de lucrări ale scriitorilor chilieni contemporani despre trăsăturile naturii și ale omului din patria lor. Citind eseul scriitorului Samuel Lillo despre araucani («Los Araucanos») mi-am adus aminte de discuția avută la Universitatea din Concepcion și darul profesorului de la Facultatea de ziaristică părea să-mi ofere continuarea acestei discuții. Citez un scurt fragment din «Los Araucanos»: «În localitatea Lebu, într-o zi cîțiva copii se jucau în fața unei porți care dădea spre șosea. Unul din copii s-a urcat pe un cal pentru a putea apuca clanța din partea de sus a porții. A deschis poarta, dar, în acel moment o rafală de vînt a trîntit-o cu putere. Speriat, calul o luă la fugă, iar copilul rămase agățat, cu o mînă prinsă între poartă și canatul ei... La strigătele lui pline de spaimă, oamenii au ieșit din casă, dar nimănui nu i-a trecut prin cap să împingă poarta. Un indian călare pe un cal mic și vioi, care trecea prin fața porții, se urcă deasupra ei și, în timp ce-și puse calul s-o împingă, prinse în brațe copilul care sîngera. L-a încredințat apoi uneia dintre femeile care se strînseseră la fața locului și, fără a aștepta mulțumiri, fără a scoate o vorbă, își urmă drumul. Nu este o întîmplare scoasă din cărți, scrie Samuel Lillo ci o întîmplare adevărată, căci copilul acela am fost eu».

CA VÎNTUL,

RÎUL CARE INSPIRĂ

Dacă i-am putea prezenta unui înaintaş de acum cîteva mii de ani, spectacolul străzii moderne care mişună de oameni grăbiţi şi vehicule aflate într-o întrecere adesea periculoasă i-ar părea nu numai neverosimil, dar şi de un comic fără margini. Cam aşa cum ne par nouă imaginile de pe vechile pelicule cinematografice rulate prea repede.

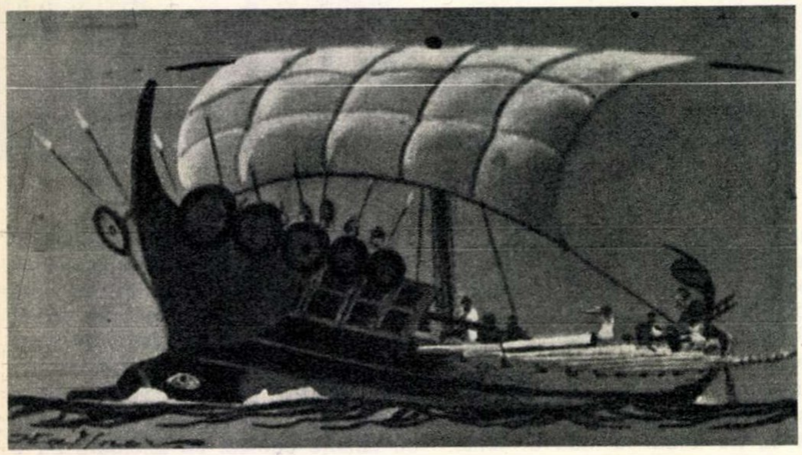

Oare strămoşii nu se grăbeau? Fără îndoială că da. Diferenţa e de măsură. În felul său şi melcul se grăbeşte şi nici o fabulă nu spune că broasca ţestoasă ar fi leneşă.

Că, de pildă, grecii antici rîvneau şi ei la viteze superioare o dovedeşte perechea de aripi cu care imaginaţia lor a înzestrat picioarele zeului Mercur. Mai tîrziu, cizmele de şapte poştii ale poveştilor au jucat acelaşi rol. Căci, înainte de a se putea deplasa «ca vîntul şi ca gîndul», oamenii au visat la acest lucru.

N-ar fi de mirare ca unul dintre aceşti visători să se fi tolănit în vederea amintitei reverii pe malul unui rîu. Şi n-ar fi exclus ca tocmai în acele clipe vreun trunchi de arbore să fi coborît pe firul apei ca o corabie-fantomă... Omul nu trebuia decît să se îmbarce. Şi a făcut-o. Pentru totdeauna. Căci de la primele plute şi de la pirogele primitive un lanţ neîntrerupt duce pînă la transatlanticele uriaşe ori vedetele rapide moderne.

FESTINA
LENTE

Cu aceasta cursa de viteză pe apă a fost oficial inaugurată. La începutul mileniului nostru, 10 km pe ora era mult pentru o galeră. 80 km pe oră pentru un crucişător atomic este însă puţin! Vasele cu aripi subacvatice ating 92 km pe oră. Hotărît, insuficient pentru secolul vitezei!

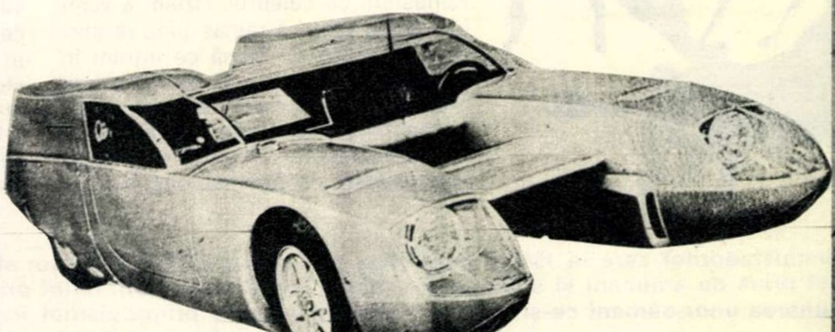

Soluţia? Navigaţia... fără apă. Mai exact, deasupra apei. Vasele britanice cu pernă de aer ating 120 km pe oră şi tind spre 140.

DIN NOU PE PĂMÎNT

Dacă roata şi-ar sărbători ziua de naştere, ar trebui să-i oferim un tort cu nu mai puţin de 6 000 de lumînări. Din fericire, cea mai mare invenţie a strămoşilor omenirii a rămas de o modestie exemplară. Nu i-au stricat caracterul nici rolul de seamă pe care l-a jucat în dezvoltarea transporturilor, nici faptul că, întrucît a purtat carele de luptă ale antichităţii, nenumăraţi artişti ne-au transmis chipul ei.

Roata este o persoană conservatoare. Ea nu s-a schimbat prea mult în mileniile peste care s-a rostogolit. Ceea ce s-a schimbat însă este viteza ei de rotire. Pe măsură ce caii au luat locul boilor, iar maşina cu aburi locul cailor, roata şi-a sporit mereu turaţiile. În secolul al XVII-lea viteza de 17 km pe oră a unui poştalion putea să facă senzaţie. În 1814 locomotiva lui Stephenson se apropia de 40 km pe oră, iar crescătorii de vite se îngrijorau pentru soarta cornutelor pe care vecinătatea trenului avea să le şocheze. Deceniul nostru asistă cu un calm mult mai înţelept la iureşul de 250 km pe oră al trenurilor de pe linia Tokaido (Japonia) şi la zborul cu 400 km pe oră al aerotrenului constructorului francez Jean Bertin. 555 km pe oră se prevede pentru cel mai rapid vehicul pe şine care, spre deosebire de aparatele comparabile cu pernă de aer, va luneca pe o pernă magnetică. Dacă un asemenea vehicul mai poate purta numele de tren urmează să stabilească academiile secolului al XXI-lea.

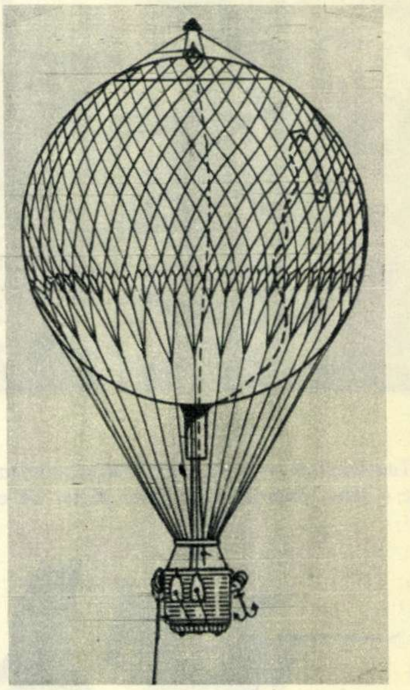

ARIPILE PĂRĂSESC PICIOARELE

De mult a fost verificat adevărul că drumul cel mai scurt între două puncte *nu* este linia dreaptă. Omul grăbit al zilelor noastre, pornind de la un oraş la altul, nu va apuca pur şi simplu calea pe care i-ar indica-o busola. Mai întîi, pentru că astfel ar trebui să sară peste clădirile oraşului din care porneşte, apoi s-o ia peste terenurile cultivate, peste pădurile şi apele care-l despart de destinaţie. Un asemenea drum ar fi nu numai nespus de obositor şi adesea imposibil de străbătut, dar şi cu totul neeconomic. O bună şosea, chiar şi ocolind, îl va duce la ţintă cu mult mai rapid. Cel mai «scurt» itinerar este însă o cucerire a ultimei sute de ani. Omul grăbit contemporan se îndreaptă spre aeroportul cel mai apropiat, chiar dacă situat în direcţia opusă destinaţiei sale, şi se instalează în avion, convins că pe calea aerului va ajunge cel mai repede. Pentru aceasta a trebuit să desprindă aripile de la picioarele lui Mercur şi să înzestreze cu

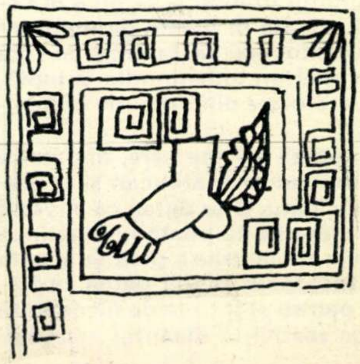

CA GÎNDUL..

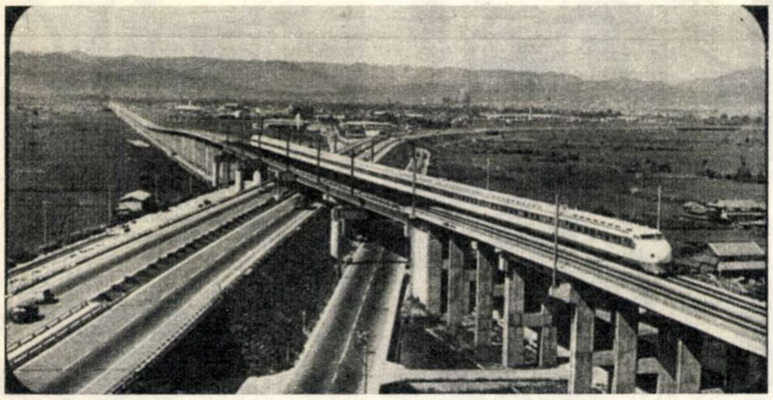

ele niște ciudate vehicule aeriene.

Dacă la începutul luptei omenirii pentru dreptul de a zbura, factorul principal a fost învingerea gravitației, o dată cu victoria păsărilor de oțel, accentul s-a deplasat pe viteză. Istoria aviației începe neglijînd-o, pentru ca apoi să i se dedice.

În cartea sa «Pagini din istoria vitezei», Ion Aszody înregistrează și datele memorabile ale cuceririi văzduhului. În 1907, Farman (SUA) atinsese 52 km pe oră, în 1927 Bernardi (Italia) zbura cu 800 km pe oră, în 1947 Boyd (SUA) atingea 1 004 km pe oră. Un mic salt și compatriotul său Yeager atinge viteza sunetului! Începe o nouă eră, în care vitezele se împart în *subsonice* și *supersonice*. Un record neomologat întrece sunetul de 8 ori! Realizarea aparține americanului Walter și avionului-rachetă de tip X-15, care a izbutit să atingă 9 867 km pe oră.

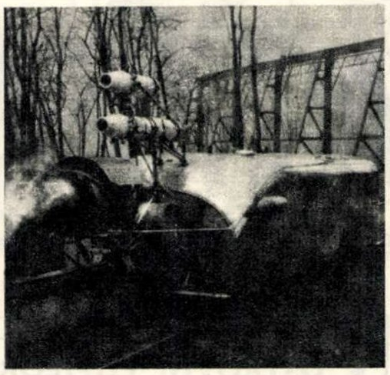

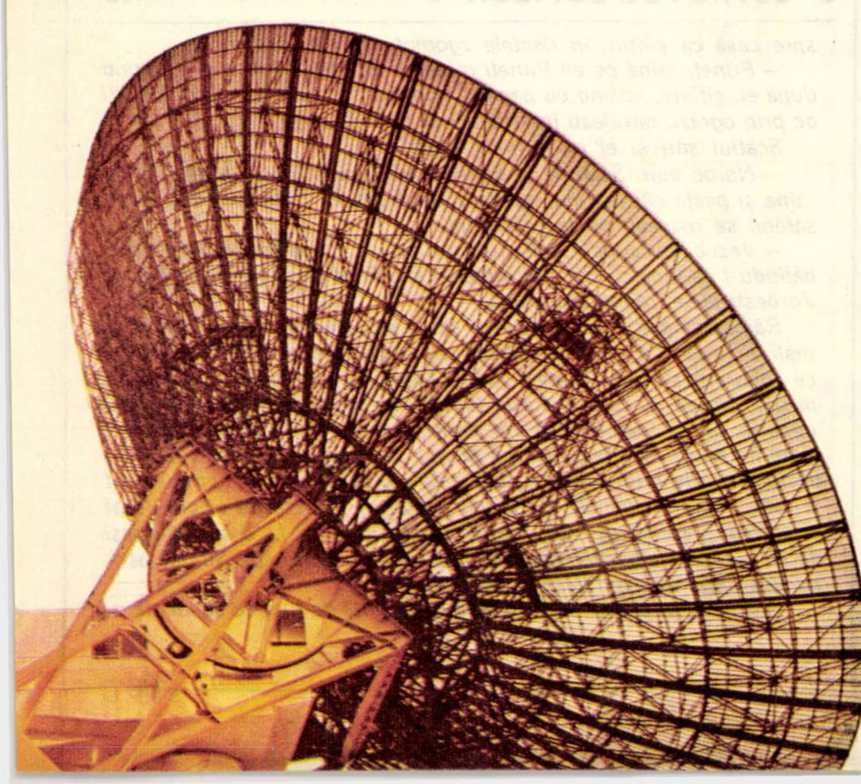

Sîntem mai departe ca oricînd de «linia dreaptă». În curînd, pentru a traversa oceanul, vom decola vertical cu un avion-rachetă, care abia la o înălțime apreciabilă va trece la zborul orizontal, pentru ca să aterizeze la antipozi în timpul cel mai scurt.

NU UITAȚI STELELE

Și totuși, cele care bat toate recordurile sînt rachetele. Prima viteză cosmică, 28 000 km pe oră, este viteza zborurilor de pînă acum ale omului în cosmos. Cea de a doua, peste 40 000 km pe oră, a fost atinsă de stațiile interplanetare care au înconjurat Luna, s-au apropiat de Marte și au coborît pe Venus. Cei care vor dori să trimită mesagerii Pămîntului dincolo de sistemul solar vor trebui să realizeze 60 000 km pe oră, a treia viteză cosmică.

Este omul în stare s-o realizeze? Fără îndoială. Înseamnă deci că omul nu cunoaște nici un fel de limite, că toate vitezele îi devin automat accesibile?

Lucrurile nu stau chiar așa. Uluitoarele viteze cu care se învîrtesc electronii în interiorul atomilor, ca și fantastica viteză a luminii (300 000 km pe secundă) fac pe savanți să rămînă pe gînduri. Se afirmă că această ultimă viteză nu poate fi atinsă de corpuri mai puțin inefabile ca lumina. Aceasta nu ne împiedică să sperăm, în cel mai strict secret și în modul cel mai neștiințific, că odată și odată se va dovedi că viteza luminii nu este decît o barieră «obișnuită», cum a fost, pînă de curînd, «zidul sonic», un obstacol al cărui rost este să fie depășit.

TEODOR SOARE

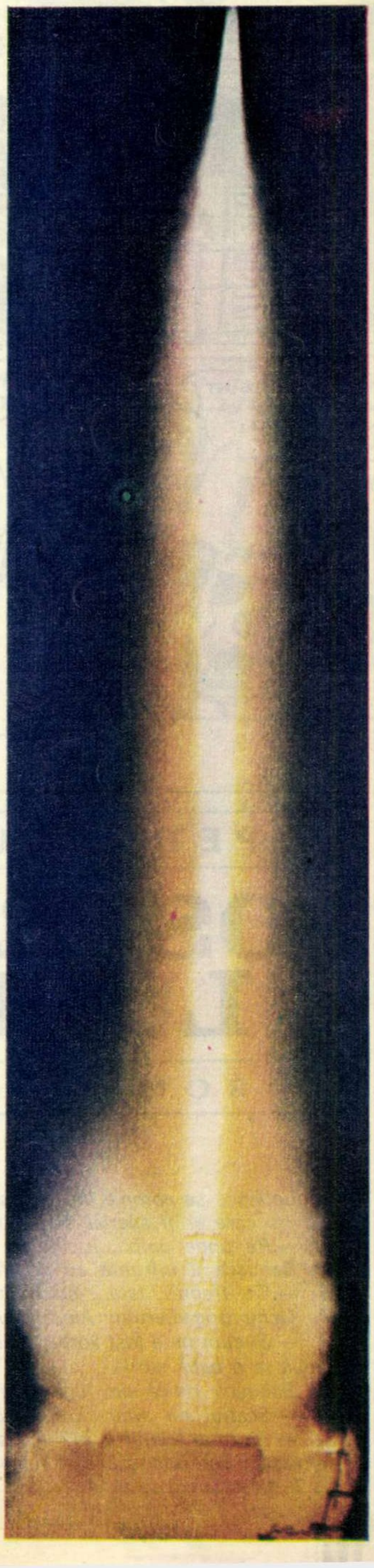

mic rezumat în imagini

ISTORIA UIMIRILOR OMENEȘTI ÎN FAȚA VITEZEI ÎNCEPE CU MULT ÎNAINTEA GALERIEI DIN PRIMA NOASTRĂ IMAGINE ȘI ERA DEPARTE DE A SE ÎNCHEIA PE VREMEA CALEȘTII ȘI A BALONULUI. 20 DE SECOLE DUPĂ CE ROMANII NE ÎNVĂȚAU SĂ NE GRĂBIM ÎNCET, AUTOMOBILUL «DE VIS» (CA ACEST SILVER FOX ITALIAN), SUPEREXPRESUL TOKIO — OSAKA ȘI AEROTRENUL FRANCEZ ÎȘI DISPUTĂ TITLUL DE «CELE MAI RAPIDE DIN LUME», IAR AERUL ȘI COSMOSUL ASISTĂ LA RECORDURILE AVIOANELOR CU REACȚIE SAU ALE RACHETEI. ÎNTRE GRABA MELCULUI ȘI RITMUL ÎN CARE AJUNG LA NOI SEMNALELE DIN ALTE GALAXII, CINE PRIVEȘTE CU ATENȚIE VA ZĂRI OMUL, O PERSOANĂ CARE SE GRĂBEȘTE.

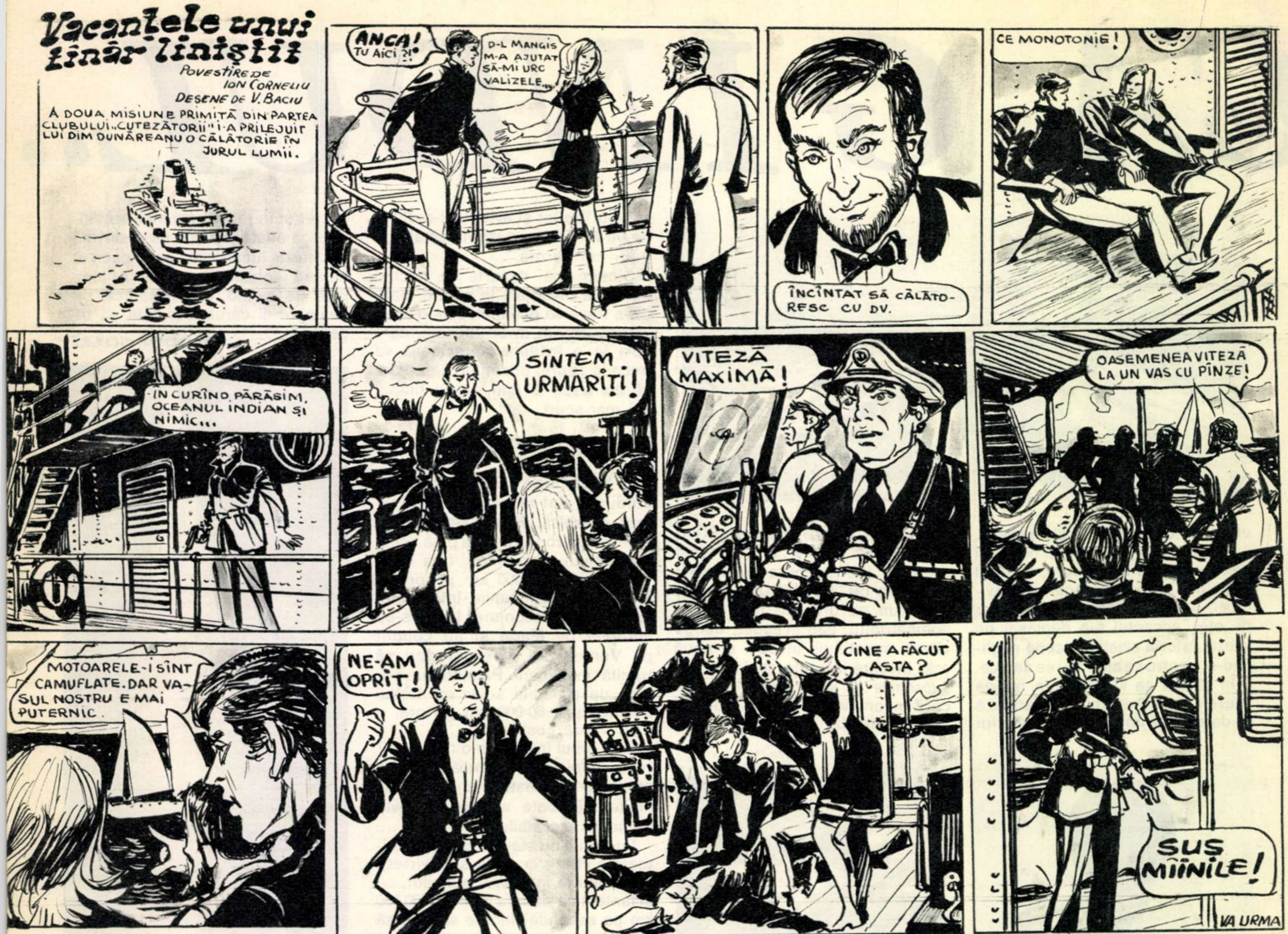
Vacanțele unui tînăr liniștit
Povestire de Ion Corneliu
Desene de V. Baciu
A DOUA MISIUNE PRIMITĂ DIN PARTEA CLUBULUI „CUTEZĂTORII" I-A PRILEJUIT LUI DIM DUNĂREANU O CĂLĂTORIE ÎN JURUL LUMII.
ANCA! TU AICI ?!
D-L MANGIS M-A AJUTAT SĂ-MI URC VALIZELE...
ÎNCÎNTAT SĂ CĂLĂTORESC CU DV.
CE MONOTONIE!
-ÎN CURÎND PĂRĂSIM OCEANUL INDIAN ȘI NIMIC...
SÎNTEM URMĂRIȚI!
VITEZĂ MAXIMĂ!
O ASEMENEA VITEZĂ LA UN VAS CU PÎNZE!
MOTOARELE-I SÎNT CAMUFLATE. DAR VASUL NOSTRU E MAI PUTERNIC.
NE-AM OPRIT!
CINE A FĂCUT ASTA?
SUS MÎINILE!
VA URMA

PETRE LUSCALOV

OSTROVUL LUPILOR

ROMAN FOILETON

Babușcă se apropie de tatăl său. Acesta îl privi cîtva timp cu o privire care ar fi speriat și un tigru și-apoi îl întrebă:

— Pe unde umbli, jupîne?

Babușcă îl înfruntă cu privirea:

— Cu treburi, tată... cu treburi...

Ochii brigadierului Alexandru scînteiau:

— Și cum ne-a fost vorba, fiule? Cam ce fac eu? Bat toaca ca un popă la o babă surdă?

Babușcă ridică din umeri și oftă.

— Scatiul nu avea cîrmaci și...

— Ei, te-ai tocmit la el? Ai? strigă brigadierul ridicînd bățul să-l croiască, dar Babușcă sări fulgerător într-o parte, și-apoi o porni spre casă ca vîntul, în rîsetele zgomotoase ale mulțimii.

• OSTROVUL LUPILOR • 162

— Puneți mîna pe el! Puneți mîna pe el! striga Alexandru țugind după el, gîfîind, lipăind cu papucii prin praf, în timp ce cîinii, stîrniți de prin ogrăzi, năvăleau în vîrtejuri de colb pe uliță.

Scatiul sări și el jos din carlingă:

— Noroc bun, Scatiule, îi spuse Panait, salutîndu-l prietenos cu mîna și peste cîteva clipe, aparatul se înălța în văzduh. Încet, încet, sătenii se risipeau pe la casele lor.

— Vezi că te caută «Căpitanul portului», îi spuse Scatiului Onufrie, bătîndu-l pe umăr... Tuna și fulgera că ai lăsat barca. Acum e plecat. Vorbești cu el mîine dimineață.

Rămas singur, Scatiul o porni spre casă. Pe măsură ce înainta pe malul Dunării, casele și sălciile se împăienjeneau în întunericul ce cobora peste sat. Primele stele, răsărite deasupra malurilor împădurite, pișcau ici-colo; valurile fumurii ale fluviului undeva departe, departe, un jar, parcă trezit din senin, licărea repede și speriat într-o mare de aburi. O sirenă de vas fluvial, striga răgușit și monoton — peste pădurile întunecate, carbonizate parcă. Scatiul se simțea trist și mai singur ca niciodată. Sărind peste un trunchi de salcie uscat și putred, prăbușit pe mal, Scatiul se opri și privi. La o sută de pași de el, o căsuță albastră, ascunsă într-un gard de trestii. Sus, pe acoperișul casei un coș de cărămidă fumega.

Scatiul privi cîteva clipe încremenit liniuța de fum ce se încolăcea

LA MULȚI ANI,
Crai Nou

Nu poți să dai numele craiului nou vreunei echipe de fotbal sau unei reviste școlare și nici măcar unui cor. Fiindcă el s-a născut de mult, din prea multe bucurii și speranțe, și sună prea amplu, prea simfonic. Pe scurt, un asemenea nume nu-l poate purta decit un ansamblu. Cu atit mai mult un ansamblu artistic al pionierilor și școlarilor, care pe lingă «cintec» mai inseamnă și «răsărit».

La Brașov, 160 de coriști, 150 de dansatori, balerini, soliști, un taraf, o orchestră semisimfonică, hărnicia, talentul, entuziasmul și— ecourile «Craiului nou» al lui Ciprian Porumbescu, prima operetă românească, au adus pe scenă un alt «Crai nou». În luna iunie, primul spectacol al ansamblului a fost un triumf. Au participat copii din aproape toate școlile Brașovului. Dar mai important este faptul că nu avem de-a face cu o serbare, fie ea și grandioasă. Ansamblul, primul de acest fel din țară, este permanent. S-a zis deci cu improvizația, ne luăm in serios, sintem artiști! Care va să zică, repertoriu, premiere, spectacol. aplauze...

Am vrut să iau și un interviu. Dar vai, cui? Sint atit de mulți... Recurg la un criteriu: avantajul celui mai mic. Cel mai tinăr membru al ansamblului are 9 ani, e in clasa a II-a a Școlii generale nr. 15 din Brașov și se numește Cioculescu Carmen. O aștept la ieșire. Iat-o! Își duce vioara in brațe ca pe un contrabas și ronțăie satisfăcută o ciocolată. Habar n-are că pe lumea asta mai sint și ziariști. Renunț de teamă să nu-i stric ospățul. O las cu vioara și ciocolata; blitz-urile mai tirziu.

Și-acum, poate vreți cumva și un pronostic? Iată unul:

Anul 197... Revista «Cutezătorii» publică un amplu reportaj despre turneul marei violoniste române. «A apărut prima dată in fața publicului la Brașov, in cadrul ansamblului «Crai nou»...

Nu zimbiți. Mai bine duceți-vă la spectacol.

Ilie TRAIAN

• OSTROVUL LUPILOR • 163

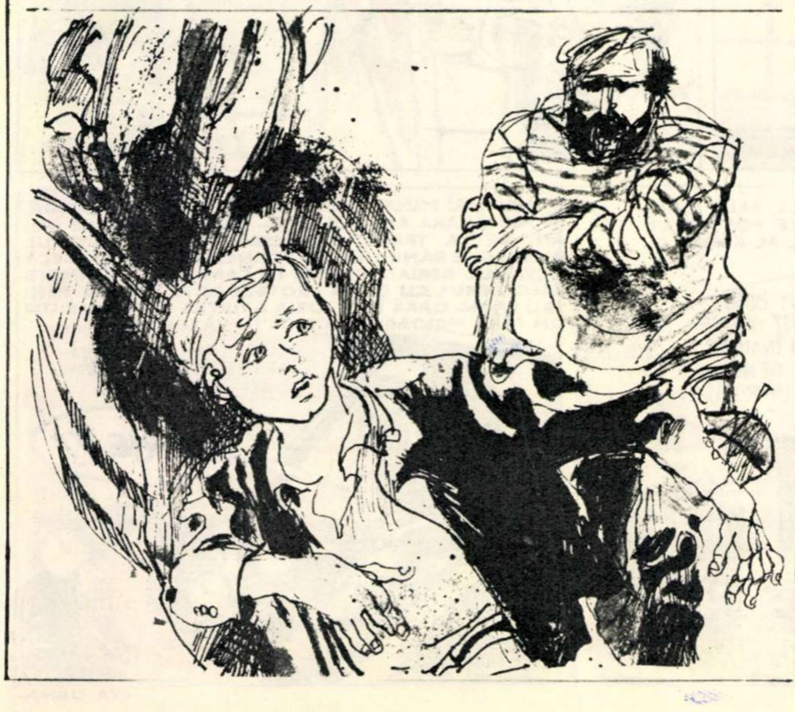

• OSTROVUL LUPILOR • 164

in cerul de catifea grea a înnoptării, apoi o lumină ciudată îi scălda fața.

— Mama... S-a întors mama! strigă el și o rupse la fugă spre casă.

Pasagerii părăseau grăbiți barca urcîndu-se pe puntea «Șoimului» care cu mașinile oprite aluneca pe Dunăre, ca o uriașă umbră albă, în dreptul portului din Pradina. Cînd ultimul pasager sări pe puntea vasului, Scatiul dădu drum la vîsle și se adresă unui individ înalt și uscățiv, ce purta o șapcă marinărească decolorată de soare.

— Am plecat căpitane... Rămîi cu bine.

Așezîndu-se în locul pe care îl ocupase Scatiul și punînd mîna pe vîsle, Căpitanul îl fulgeră pe băiat cu o privire crîncenă și mormăi supărat:

— S-aduci barca, Scatiule, atîta îți spun. C-altfel o plătești ca popa.

— Bine, bine, răspunse Scatiul plictisit și dînd din mînă a lehamite, mi-ai împuiat capul cu barca asta! Ți-o aduc, căpitane, fi fără grijă.

Și Scatiul sări pe puntea vasului. Chiar în clipa aceea mașinile Șoimului se puseră în mișcare, apa clocoti sub vas — și într-un șuier prelung și răgușit de sirenă, micul vaporaș de pasageri începu să spintece valurile.

«Portul» rămînea în urmă. Pe mal căsuțele roșii, verzi sau albastre, purtînd în loc de acoperiș căciuli catifelate și înalte de stuf, defilau, una după alta, într-o liniște încremenită și ciudată. Ici și colo, bărcile sătenilor legate de mal, săreau și plescăiau pe crestele valurilor stîrnite de vapor, parcă vrînd să rupă lanțurile care le țineau legate de uscat, și-apoi neputincioase rămîneau în urmă, captive, legănîndu-se ușor și melancolic.

(Va urma)

PUTEREA VOINȚEI

SCENARIU
VAL. MIHAI
DESENE
GH. CĂLĂRAȘU

UNUL DINTRE CEI MAI DE SEAMĂ PILOȚI AI LUMII ÎN PERIOADA DINTRE CELE DOUĂ RĂZBOAIE MONDIALE, CĂPITANUL GHEORGHE BĂNCIULESCU A FOST EROUL A NUMEROASE RAIDURI CU RĂSUNET INTERNAȚIONAL. PRINCIPALUL SĂU MERIT ESTE ACELA CĂ A PILOTAT — PENTRU PRIMA OARĂ ÎN LUME — CU PROTEZE LA AMBELE PICIOARE.

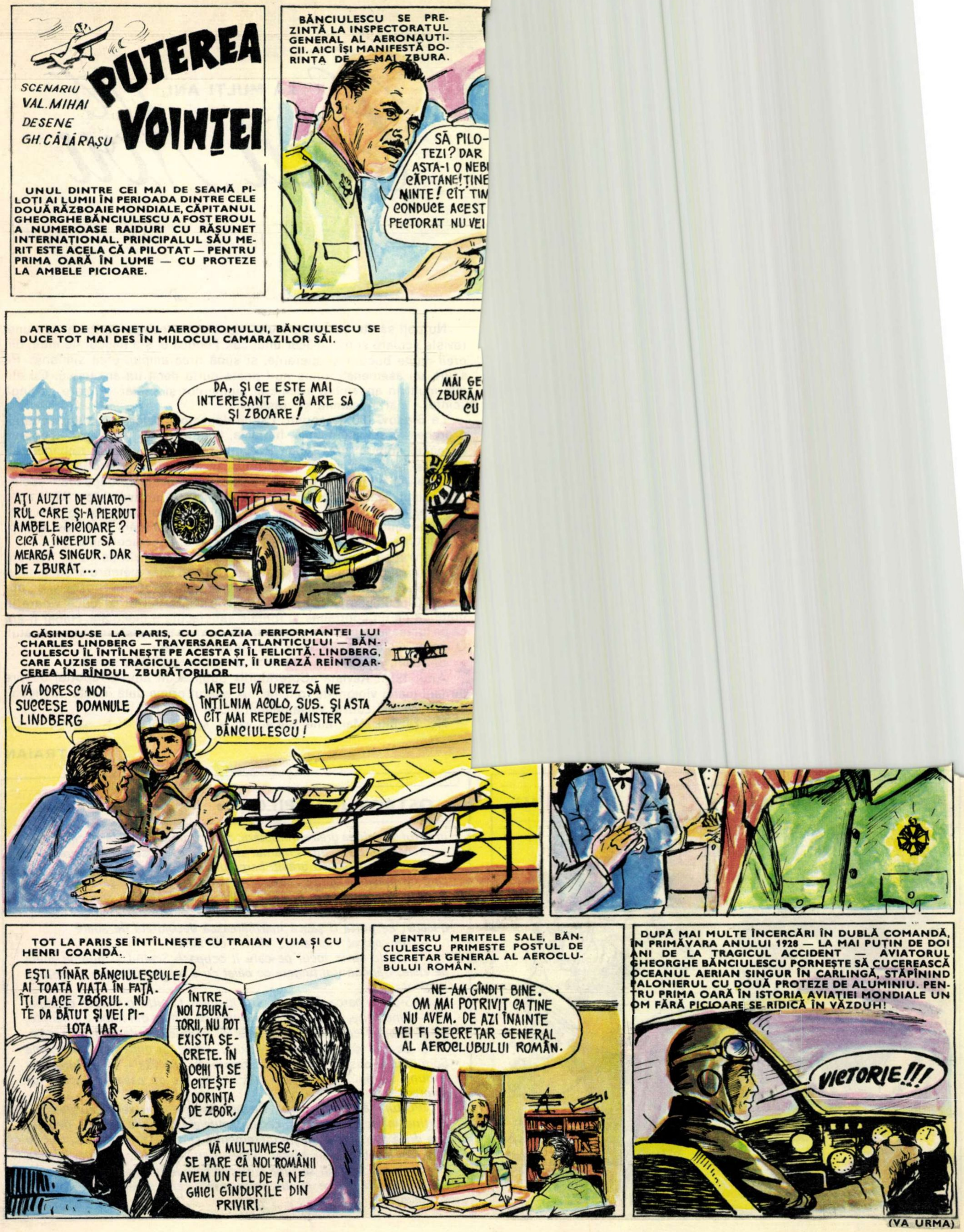

BĂNCIULESCU SE PREZINTĂ LA INSPECTORATUL GENERAL AL AERONAUTICII. AICI ÎȘI MANIFESTĂ DORINȚA DE A MAI ZBURA.

SĂ PILOTEZI? DAR ASTA-I O NEB
CĂPITANE! ȚINE
MINTE! CÎT TIM
CONDUCE ACEST
PECTORAT NU VEI

ATRAS DE MAGNETUL AERODROMULUI, BĂNCIULESCU SE DUCE TOT MAI DES ÎN MIJLOCUL CAMARAZILOR SĂI.

DA, ȘI CE ESTE MAI INTERESANT E CĂ ARE SĂ ȘI ZBOARE!
AȚI AUZIT DE AVIATORUL CARE ȘI-A PIERDUT AMBELE PICIOARE? CICĂ A ÎNCEPUT SĂ MEARGĂ SINGUR. DAR DE ZBURAT...
MĂI GE
ZBURĂM
CU

GĂSINDU-SE LA PARIS, CU OCAZIA PERFORMANȚEI LUI CHARLES LINDBERG — TRAVERSAREA ATLANTICULUI — BĂNCIULESCU ÎL ÎNTÎLNEȘTE PE ACESTA ȘI ÎL FELICITĂ. LINDBERG, CARE AUZISE DE TRAGICUL ACCIDENT, ÎI UREAZĂ REÎNTOARCEREA ÎN RÎNDUL ZBURĂTORILOR.

VĂ DORESC NOI SUCCESE DOMNULE LINDBERG
IAR EU VĂ UREZ SĂ NE ÎNTÎLNIM ACOLO, SUS. ȘI ASTA CÎT MAI REPEDE, MISTER BĂNCIULESCU!

TOT LA PARIS SE ÎNTÎLNEȘTE CU TRAIAN VUIA ȘI CU HENRI COANDĂ.

EȘTI TÎNĂR BĂNCIULESCULE! AI TOATĂ VIAȚA ÎN FAȚĂ. ÎȚI PLACE ZBORUL. NU TE DA BĂTUT ȘI VEI PILOTA IAR.
ÎNTRE NOI ZBURĂTORII, NU POT EXISTA SECRETE. ÎN OCHI ȚI SE CITEȘTE DORINȚA DE ZBOR.
VĂ MULȚUMESC. SE PARE CĂ NOI ROMÂNII AVEM UN FEL DE A NE GHICI GÎNDURILE DIN PRIVIRI.

PENTRU MERITELE SALE, BĂNCIULESCU PRIMEȘTE POSTUL DE SECRETAR GENERAL AL AEROCLUBULUI ROMÂN.

NE-AM GÎNDIT BINE. OM MAI POTRIVIT CA TINE NU AVEM. DE AZI ÎNAINTE VEI FI SECRETAR GENERAL AL AEROCLUBULUI ROMÂN.

DUPĂ MAI MULTE ÎNCERCĂRI ÎN DUBLĂ COMANDĂ, ÎN PRIMĂVARA ANULUI 1928 — LA MAI PUȚIN DE DOI ANI DE LA TRAGICUL ACCIDENT — AVIATORUL GHEORGHE BĂNCIULESCU PORNEȘTE SĂ CUCEREASCĂ OCEANUL AERIAN SINGUR ÎN CARLINGĂ, STĂPÎNIND PALONIERUL CU DOUĂ PROTEZE DE ALUMINIU. PENTRU PRIMA OARĂ ÎN ISTORIA AVIAȚIEI MONDIALE UN OM FĂRĂ PICIOARE SE RIDICĂ ÎN VĂZDUH!

(VA URMA)

FANTEZIE MONOVOCALICĂ

ORIZONTAL: 1) Eventual de varză!!! — În aceeași localitate; 2) Contribuție (fig.) — Mare vornic din timpul lui Lăpușneanu, cu sfîrșit tragic. 3) Expresie algebrică — Papagal întîlnit în cartea «Fram, ursul polar» de Cezar Petrescu. 4) Sau — Regizorul filmului «De-aș fi Harap Alb» — Oală (reg.); 5) Nu se stinge cu apă! — Pește răpitor din Marea Nordului. 6) La șapcă. 7) Cîntec pentru mai mulți deodată — Renumit comic italian. 8) Tîrg de vite — Cuțit folosit la vie. 9) A pocnit! — Aduce ploaia — Un gol nesfîrșit! 10) Tulpină (caracteristică căpșunilor) care, în contact cu pămîntul, se înrădăcinează și dă naștere unei plante noi — Obiect școlăresc.

VERTICAL: 1) Nu-i plac eforturile — Rasă de cîine. 2) Coș din scoarță de tei pentru cărat cereale — Cocoloș. 3) În muzică — Stil artistic din sec. XVIII provenit din Franța. 4) Ca Țugulea din basmul lui Ispirescu căruia o zmeoaică îi furase vinele de la picioare — Dă-i!... 5) E înfășurat în ață — Canoe! 6) Un împărat din basme — Figură geometrică agățată-n brad. 7) Dispozitiv mobil cu motor. 8) Prefix pentru ureche — Cocoș fără... creastă! 9) Gogoașă... necomestibilă — Stat în Africa. 10), Un drum indirect — Element imprevizibil care-i bine cînd apare!

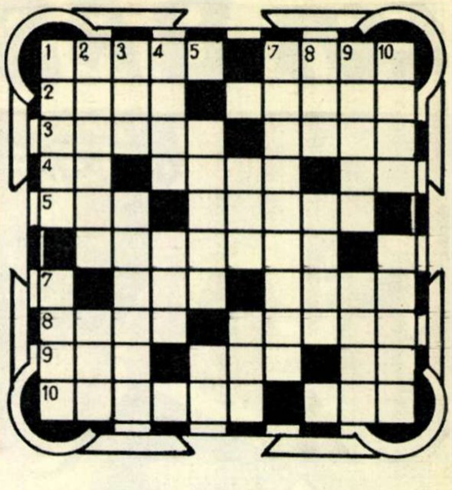

SFINXUL GLUMEȘTE

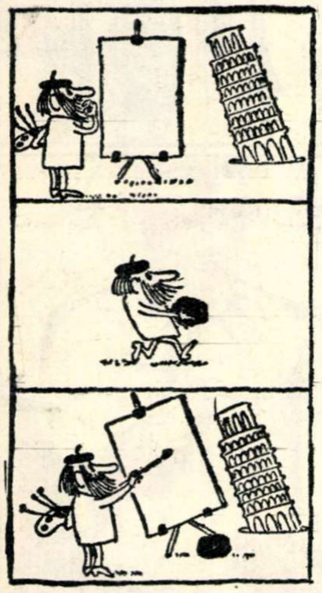

FĂRĂ CUVINTE

Vasile vine acasă și spune:

— Tată, unchiul Costache îți trimite salutări.

— Mă bucur, mulțumesc...

După o clipă, Vasile, iarăși:

— Tată, unchiul Costache îți trimite salutări...

— Mi-ai spus odată!

— Știu, dar el îți trimite o mie de salutări!

*

— Știi să înoți, băiete?

— Stiu. De mult.

— Da' unde -ai învățat?

— În apă.

*

— De ce trebuie să fii tu pe ultimul loc? — se supără mama.

— Dacă toate celelalte locuri sînt ocupate, ce pot face?

SFINXUL COLECȚIONEAZĂ

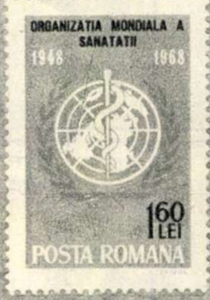

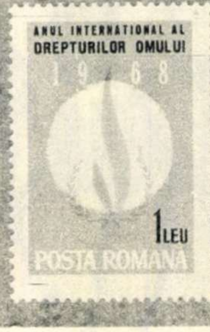

NOUTĂȚI FILATELICE

De curînd au fost date în circulație 2 emisiuni filatelice de cîte o marcă.

Astfel, cu ocazia proclamării anului 1968, drept anul internațional al drepturilor omului, a fost emisă o marcă în valoare de 1 leu.

Cu ocazia împlinirii a două decenii de existență a O.M.S. a fost emisă o marcă în valoare de 1,60 lei.

Iar cu ocazia celei de XV-a Adunări generale trienale a Consiliului internațional de vînătoare (C.I.C.) — Mamaia 1968, a fost emisă o marcă în valoare de 1,60 lei.

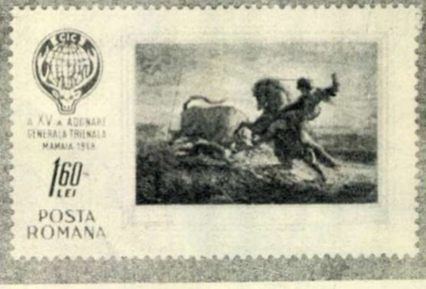

ÎN VACANȚĂ, un prieten nedespărțit: revista « **Cutezătorii** »!

Oficiile poștale asigură abonaților, la cerere, primirea revistei acolo unde își petrec vacanța.

CRIPTOGRAFIE:
(2, 6, 2, 6)

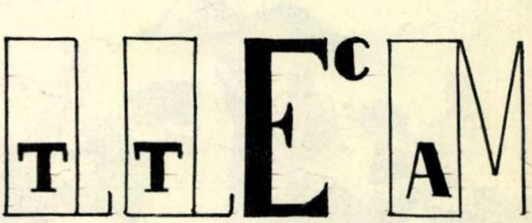

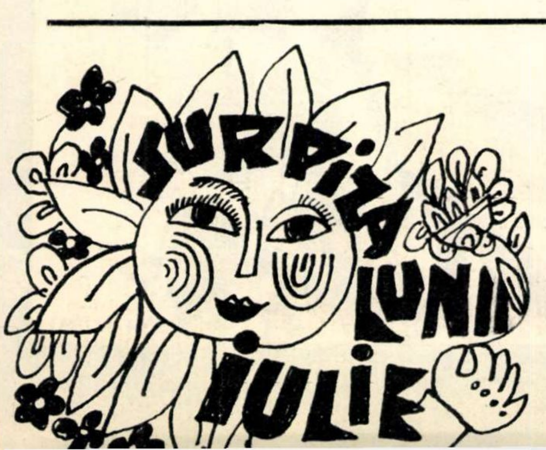

Un supliment literar de 16 pagini, care vi se oferă GRATUIT de către revista «**Luminița**» **nr. 7!**

În paginile suplimentului: **romanul foileton «Aventurile lui Adrian», numeroase povestiri vesele, seriale în imagini și rezultatele concursului «Bilet de vacanță»! Semnează: Octav Pancu-Iași, Mircea Sîntimbreanu, Petre Luscalov, Ion Popescu-Gopo, Eugen Taru și alții.**

Cum vă puteți procura acest supliment? **Simplu: fiecare cumpărător al «Luminiței» nr. 7 îl va primi o data cu revista, gratuit!**

In paginile obișnuite ale revistei, îi veți reîntîlni pe viteazul căpitan Ioniță Udrea, pe neastîmpăratul Kio și pe curajosul dr. Felix! Dar iată și două personaje noi: Mitică și Ușurelu, angajați într-o călătorie de 20 000 de leghe prin țară! În sfîrșit, un redactor al revistei vă invită, în două pagini bogat ilustrate, într-o călătorie în Italia.

Așadar, «Luminița» nr. 7!

GIUVAIERURILE LUI BASARAB

Bil. mucip

Scenariu: DUMITRU M. ION
Desene: MIHAI SÎNZIANU

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT

BOIERII VOIND SĂ-L PIARDĂ PE DOMN CĂZUSERĂ ÎN CURSĂ. UN CAVALER SOSISE CU UN HRISOV DE LA CURTILE REGELUI. ACUM ÎI DUCEA PE CEI TREI BOIERI PLOCON LUI CAROL ROBERT.

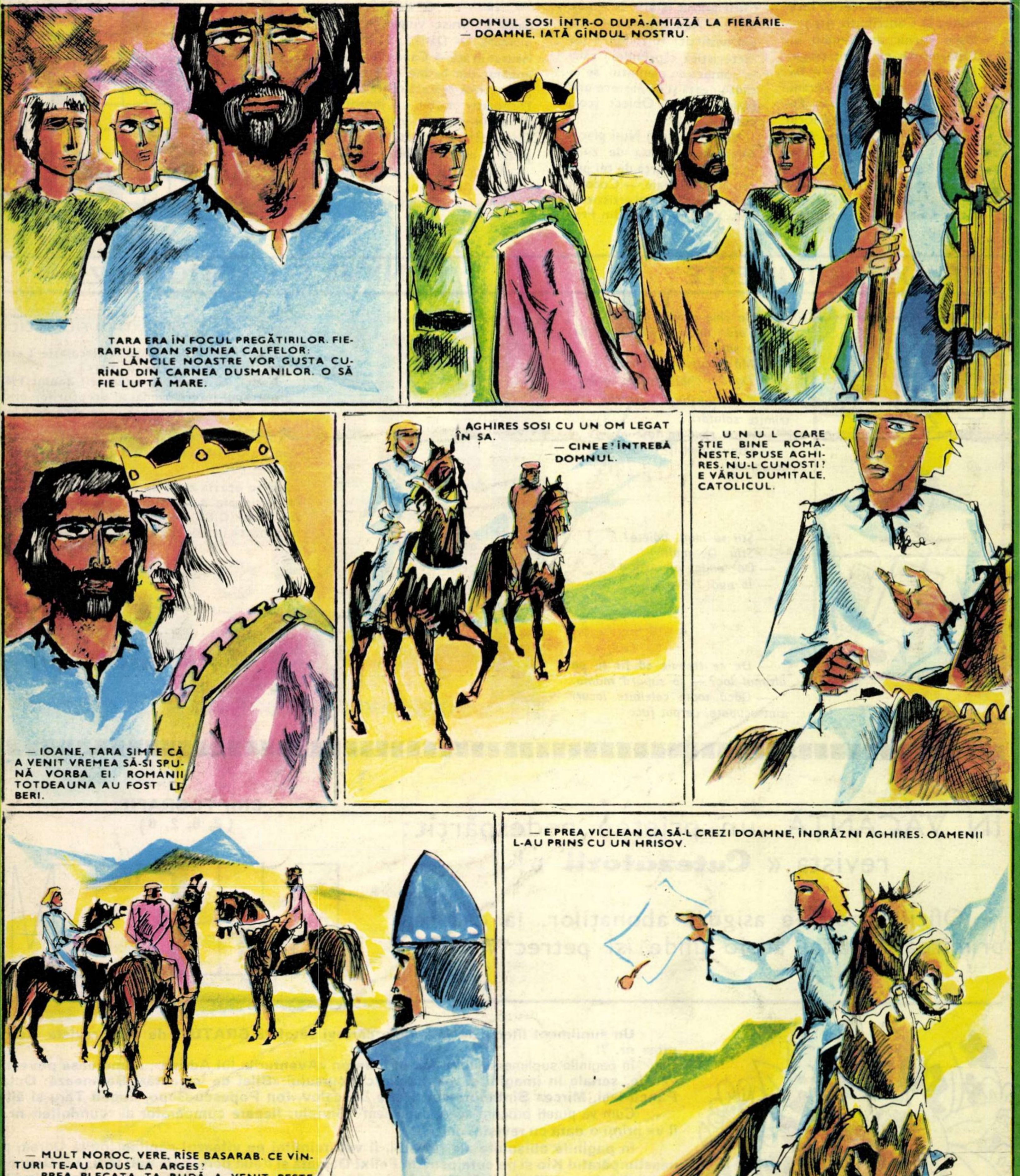
TARA ERA ÎN FOCUL PREGĂTIRILOR. FIERARUL IOAN SPUNEA CALFELOR:
— LĂNCILE NOASTRE VOR GUSTA CURÎND DIN CARNEA DUSMANILOR. O SĂ FIE LUPTĂ MARE.
DOMNUL SOSI ÎNTR-O DUPĂ-AMIAZĂ LA FIERĂRIE.
— DOAMNE, IATĂ GÎNDUL NOSTRU.
— IOANE, TARA SIMTE CĂ A VENIT VREMEA SĂ-SI SPUNĂ VORBA EI. ROMANII TOTDEAUNA AU FOST LIBERI.
AGHIRES SOSI CU UN OM LEGAT ÎN SĂ.
— CINE E? ÎNTREBĂ DOMNUL.
— UNUL CARE ŞTIE BINE ROMÂNEŞTE, SPUSE AGHIRES. NU-L CUNOSTI? E VĂRUL DUMITALE, CATOLICUL.
— MULT NOROC, VERE, RÎSE BASARAB. CE VÎNTURI TE-AU ADUS LA ARGES?
— PREA PLECATA TA RUDĂ A VENIT PESTE MUNȚI SĂ TE AJUTE.
— E PREA VICLEAN CA SĂ-L CREZI DOAMNE, ÎNDRĂZNI AGHIRES. OAMENII L-AU PRINS CU UN HRISOV.

(Va urma)

PREȚUL 1 leu

Revistă săptămînală. Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Redactor șef: MIHAI NEGULESCU. Redactor șef-adjunct: PETRE GHELMEZ. Secretar general de redacție: OVIDIU ZOTTA. Administrația: EDITURA SCÎNTEIA, București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 20. Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII. Abonamente la oficiile P.T.T.R. și prin factorii poștali. Prezentare artistică: ANCA ARGHIR.

Biblioteca Regională
Tg.-Mureș, RAM.

Cutezătorii

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

29

JOI, 18 IULIE
1968, ANUL II

DIN ȘUMAR:

Vînătoare în ATLANTIC

AL II-LEA FESTIVAL INTERNATIONAL AL FILMULUI DE ANIMAȚIE

Mamaia '68